

אוניברסיטת בר-אילן

הגוף שלי ואתה : הגוף ככרטיס כניסה לחברויות אפלטוניות
במועדוני גייז

משה חגיגי

עבודה זו מוגשת כחלק מהדרישות לשם קבלת תואר מוסמך
ביחידה ללימודים בין-תחומיים, התוכנית ללימודי מגדר
של אוניברסיטת בר-אילן

עבודה זו נעשתה בהדרכתה של
ד"ר גילי הרטל
מן היחידה ללימודים בין-תחומיים, התוכנית ללימודי מגדר
של אוניברסיטת בר-אילן

תודות

ראשית, ברצוני להודות למשתתפי המחקר שלי שפתחו את ליבם והקדישו מזמנם היקר בעיקר בזמן המגפה המשתוללת.

למנחה שלי, ד"ר גילי הרטל, על זמינות בשעות לא שעות, ליווי, אמונה מלאה, על החכמה הרבה והדיוק שהתלוו לכל שלב בדרך ועל השותפות בהתרגשות הגדולה.

לאורית קנדל הלבאיאה על האוזן הקשבת, האכפתיות, החיבוק, הקפה והסיוע במהלך הדרך.

לבית האקדמי שלי, התכנית ללימודי מגדר, תודה על העושר והאושר האינטלקטואלי והמעשי. למורות שלי תודה על המסע למחוזות מפעימים.

לד"ר תאיר קרזי-פרסלר על קריאת אינסוף טיוטות, חברות ומילות החכמה והעידוד.

תודה לחברים והחברות שלי על סבלנות רבה והתרגשות משותפת, על התעניינות, שיחות, מילות עידוד, ביקורת נוקבת, צחוקים, קריאת החומרים, המאפים והקפה בהפתעה. אתסן רשת תמיכה מרגשת.

לאילן על הצתת הנושא המרתק והשיחות המרתקות.

למשפחה שלי הנהדרת על התרגשות גדולה בכל שלב, ההבנה הגדולה על מפגשים וארוחות שלא נכחתי בהם, על עניין אמיתי בתהליך המפרך של הכתיבה והמחקר ובמיוחד לאחיות שלי **סמדר ונטלי** ולאחים שלי **אסף ועדי** על תמיכה שלא תסולא בפז. אתסן סלע איתן, זכיתי!

תוכן עניינים

א	תקציר	א
1	מבוא	1
5	בסיס תיאורטי	5
5	היכן ההומואים? – מלחמת קיום במרחב	5
6	מועדונים – (לא רק) סקס וסמים	6
7	רק נראה גבר? – גוף וגבריות הומוסקסואלית	7
9	מין משלנו – ייצור חברויות אפלטוניות	9
11	שדה המחקר – תל אביב, יא חביבי, תל אביב	11
11	עופר ניסים	11
12	ביף	12
12	ימי שני בלימה לימה	12
15	מתודולוגיה	15
15	איסוף נתונים	15
17	מסיבה זה ברבים – פירוק הלכידות של המסיבה הגאה	17
18	ימי שני בלימה לימה – המרחב הנינוח	18
20	הביף - הגוף המיני	20
22	עופר ניסים (עופרה) – מיקומים במרחב	22
25	סיכום – פירוק לכידות המסיבות	25
27	המניה של המראה – הגוף האידיאלי במסיבה	27
28	המשא והמתן על הגוף האידיאלי	28
33	שלילה כאסטרטגיה – יצירת מרחבים מאפשרים	33
37	להרגיש סקסי - חומרים משני תודעה	37
39	החושך והאור, מין ומיניות	39
41	סיכום – אסטרטגיות התנהלות אל מול מניית הגוף	41
43	יצירת חברויות – איך עושים את זה?	43
44	המכנה המשותף	44
46	הישיבות	46
47	סקס וחברות	47
49	(לא) להגדיר חברות	49
52	חברות בזמן קורונה	52
53	סיכום – נזילות של הגדרות	53
55	דיון	55
63	ביבליוגרפיה	63
69	נספחים	69
i	Abstract	i

תקציר

מחקר זה עוסק בתרבות המסיבות בחיי הלילה של הקהילה ההומוסקסואלית בתל-אביב. רוב הספרות המקצועית בנוגע למסיבות של הומואים מתמקדת בסוגיות כמו הסכנות הטמונות במסיבות אלו, בסמים ובמחלות מין, ומתייחסת אליהם כמקום נהנתני, או כאתר למציאת פרטנרים מזדמנים ליחסי מין. מחקר זה מבקש לשאול מה עוד מתאפשר במסגרת המסיבות של הקהילה ההומוסקסואלית. דרך שלושה ממדים – גיאוגרפי, טמפורלי ואפקטיבי – מבקש מחקר זה להציע נקודת מבט על יצירת חברויות דרך עולם המסיבות. המחקר שם במרכז את הגוף ורואה בו אתר שדרכו מתכוננות חברויות ודרכו נבנה הסובייקט ההומוסקסואלי בתוך ההקשר הרחב של מסיבות גייז.

מטרת מחקר זה היא ללמוד כיצד מתכוננים קשרים חבריים בין הבליינים. בתוך מרחב המסיבות, חוויית הגוף ההומוסקסואלית מקושרת באופן ישיר לתפיסות בנוגע לגוף הגברי האידיאלי המדומיין. לפיכך, המחקר שם לעצמו מטרה לפרק את התפיסות הרווחות כלפי מסיבות גייז ולתת מקום למאפיינים, קודי התנהגות ונורמות על-ידי בחינה של שלוש מסיבות שונות בעיר תל אביב-יפו. המחקר מראה את השונות הגדולה בין המסיבות דרך הממדים הגיאוגרפיים, הטמפורליים והאפקטיביים הפועלים ככוחות מאפשרים. דרך ממדים אלו מתבצע משא ומתן על הגוף של הבלייין ביחס לעצמו וביחס לגוף המדומיין. בתוך עולם המסיבות, כאשר הבלייין יוצא למסיבה, הגוף שלו מגיב באופן אפקטיבי ושואף לנינוחות שתאפשר לו להרגיש חלק מהמסיבה. הבלייין מקיים משא ומתן אל מול המסיבה, מאפייני המסיבה, הבליינים בעלי הגופים המגוונים במסיבה והגוף הסובייקטיבי של הבלייין עצמו.

מחקר זה הוא מחקר אתנוגרפי איכותני והוא יוצא מנקודת מבט פמיניסטית. לטובת מחקר זה בוצעו 28 תצפיות-משתתפות בשלושה אתרים שונים במשך למעלה משנה. בנוסף, בוצעו 12 ראיונות עם גברים המזדהים כהומוסקסואלים-סיסיג'נדרים היוצאים קבוע למסיבות אותם המחקר בוחן.

העבודה מאורגנת בשלושה פרקי ממצאים: (א) עוסק בפירוק הלכידות של המסיבה הגאה, (ב) עוסק בנושא הגוף והמשא ומתן על הגוף, (ג) עוסק ביצירת חברויות והאסטרטגיות השונות סביב החברויות. הפרק הראשון מפרק את תפיסת המסיבה כנושא חד ערכי או חד ממדי. עולם המסיבות הגאות הוא מרחב עשיר ובכל יום מתקיימת מסיבה אחרת. המסיבות מתרחשות באזורים שונים בעיר תל אביב-יפו. הפרק נותן מבט מעמיק על מרחב המסיבות הנידון דרך שלוש מסיבות שונות וחושף את השוני המהותי בין המסיבות הללו. דרך פרק זה ניתן להבין כי השוני בין המסיבות מאפשר לבליינים שונים לבחון את השייכות שלהם לקבוצת הבליינים דרך הנורמות וקודי ההתנהגות שמכוננים כל מסיבה. פרק זה טוען כי מתקיימת הדדיות בין הצורך של הבליינים לבין יוצרי המסיבות כך שהעושר של המסיבות פונה לקהלים אחרים בתוך הקהילה ההומוסקסואלית ומאפשר להם להרגיש בנוח.

הפרק השני עוסק בנושא הגוף והאפקט של הגוף המהווה חלק ממרחב המסיבות ובפרט משפיע על תהליך הכניסה למסיבות. כיוון שחוויית היציאה למסיבה עשויה לעורר תחושות של אי נוחות, הפרק מלמד על אסטרטגיות שונות שהבליינים נוקטים כאשר הם יוצאים למסיבות כדי למקסם את תחושת הנינוחות של הגוף. פרק זה טוען כי הבליינים ינקטו באסטרטגיות שונות, מקבילות או נפרדות על מנת לייצר מערכת של צידוקים והסברים לבחירת המסיבה הספציפית אליה הם יוצאים באופן קבוע. המשמעות של תהליך בחירה דקדקני זה, שעובר דרך אסטרטגיות גופניות מראה שלבחירת המסיבה יש משמעות של כינון שייכות עבור הבליינים, והיא לא עניין של מה בכך.

הפרק השלישי נותן הצצה עמוקה לאסטרטגיות של יצירת חברות בתוך עולם המסיבות. על אף תחושת אי הנוחות שקיימת פעמים רבות במרחב המסיבות, ועל אף חוסר הנוחות שהמסיבה מביאה איתה, הבליינים שואפים למקסם את הנינוחות במסיבה על ידי יצירת קשרים עם בליינים אחרים שאיתם ירגישו נוח. יצירת החברויות מתרחשת לא רק במסיבה עצמה אלא מעוגנת בפרקטיקות רחבות הקשורות בתרבות המסיבות, בעיקר ישיבות לפני המסיבה שם מכירים הבליינים בליינים נוספים ושם יש להם אפשרות להציג את עצמם בצורה עמוקה יותר, ולא רק לפי המראה. פרק זה טוען כי בעזרת האסטרטגיות השונות, הבליינים מאפשרים לעצמם להיחלץ מהמשא והמתן על הגוף האידיאלי, להשתחרר מהחוסר הנוחות ומההשוואה לגופים אחרים ולייצר חברויות שיוצאות מעולם המסיבות אל העולם היומיומי שאינו קשור למסיבות. פרק הדיון מבקש להציע שתי תרומות. הראשונה היא התרומה האנליטית המשלבת את הממדים הגיאוגרפיים, הטמפורליים והאפקטיביים ורואה בהם כלי להבנה של חשיבות הגוף וחשיבות המסיבות בעיר תל-אביב. בדרך זו ניתן לפרש אלמנטים תרבותיים, קודי התנהגות ונורמות על מנת להבין את האופנים בהם מתכוננות חברויות אפלטוניות ואת המשמעות שלהן בקהילה ההומואית. התרומה השנייה היא מחקרית, הטוענת כי הנינוחות הגופנית של הבליון במסיבות היא נדבך משמעותי בתוך עולם החברויות של הקהילה ההומואית. זאת אומרת, כאשר הבליון מצליח ליישב את הפער בין הגוף הסובייקטיבי לבין הגוף המדומיין בעזרת אסטרטגיות שונות, המרחב מתכוון כאתר המאפשר היכרויות ויצירת חברויות אפלטוניות. על אף שמחקר זה לא שם דגש על המציאות של יישומוני היכרויות בעלות מיקום כמו גריינדר ואטרף, מחקר המשך יכול להתמקד בפיתוח חברויות דרך אפליקציות אלו. כמו כן, כמו שעבודת תיזה זו מראה, מין מהווה אסטרטגיה נוספת להיכרות, ומחקר המשך יוכל לבחון את המשמעויות הרחבות והתפיסות של ההפרדה בין מין לרומנטיקה כספקטרום פלואידי בביסוס יחסים בקרב הומואים. מחקר זה נותן במה חשובה לאופן בו קהילה נבנית סביב תרבות המסיבות, ככזה – מחקר זה הוא מחקר אופטימי.

מבוא

לפני שלוש שנים, בתקופת החגים, נפגשתי לארוחת ערב עם חבר קרוב. את אילן, החבר, הכרתי בסמינר ההכשרה לארגון חוש"ן – ארגון החינוך וההסברה של הקהילה הגאה, הכשרה שהתקיימה מעל שנתיים לפני אותה ארוחת ערב. ישבנו ודיברנו על החיים. הייתי באותה עת אחרי התואר במגדר ושקלתי את המשך דרכי האקדמית והמקצועית בארץ או בחו"ל. השיחה עם אילן עודדה אותי ותוך מעבר מנושא לנושא, הגענו לדבר על חיי הקהילה בארץ לעומת חיי הקהילה במקומות אחרים בעולם. אילן דיבר על האפשרויות שיש בארץ כמעט בכל תחום הקשור לקהילה; תעסוקה, התנדבות, מסיבות. אילן שאל אותי אם אני מגיע למסיבה של עופר ניסים בסוכות, ואני השבתי שאני לא יודע עדיין. כרטיסים יקרים. הוא סיפר לי שכרגע הוא עובד על תכנית חדשה בחדר הכושר, תכנית בה הוא יוריד מסת שריר ויחטב את הגוף כי הוא רוצה להתאים יותר למסיבות של עופר ניסים ולמרות שהוא אוהב את הבין, הוא רוצה לעשות את המעבר הזה. התפלאתי, אילן הוא גבר מרשים, גבוה, הסביבה מראה לו שהוא מושך והוא מקבל מבטים והצעות כל הזמן. התעקשתי להבין למה לו לעשות דבר כזה, והוא מצידו סיפר לי שיש קודים וניראות מסוימת שאם רוצים להיכנס ל"קליקה" הזו צריך לעבוד גם בגוף; "את מבינה יאחתי, אפשר ללכת וליהנות, אבל אפשר להיות חלק מהעניין – אז אני עובדת קשה בחדר כושר". השיחה הזו עוררה בי מחשבה, בזכותה נולד הרעיון למחקר.

המחקר הנוכחי מתמקד במרחב, בגוף ובחברות הנקראות כשלוש זירות דרכן אבחן כיצד כל אחד בתורו מכונן את הקרקע ליצירת חברויות. המחקר עוסק באופן בו מופעים של גוף מעוצב ושימוש בו מהווים אמצעי דרכו נוצרים קשרים של חברויות אפלטוניות בקרב גברים הומוסקסואלים (לחילופין גייז, הומו, הומואים) במועדוני גייז (לחילופין מסיבות, ליינ או ליינים) בתל אביב, במסגרת זירת חיי הלילה. כלומר, כיצד זירות אלו מאפשרות, תוך שימוש באסטרטגיות שונות, חברויות בין גייז שאינן מבוססות על מין או רומנטיקה, אלא מתכוננות באמצעות הדרך בה הסובייקט מתחזק את גופו. במקביל העבודה תבחן את האופן בו המרחב מאפשר ומכונן את הקרקע להיווצרות חברויות אלו. לפיכך, השאלה המרכזית בה מתמקד המחקר היא מהן המשמעויות של עבודת עיצוב הגוף במרחבי מסיבות גייז ואיזה תפקיד ממלא הגוף בעיצוב הקשרים החברתיים הנוצרים דרך אבחנה של המסיבות השונות בתרבות חיי הלילה ההומואית. המחקר אם כך מתמקד במרחבים של מסיבות גייז ובקשרים החברתיים הנוצרים בתוך המסיבות הללו תוך דיון בשלושה מעגלי משמעות: המרחב, הגוף והחברות.¹

תרבות המועדונים הגאה בעיר תל אביב שוקקת, ובכל ערב מימי השבוע מתקיימת מסיבה גאה. לכל מסיבה יש מאפיינים ייחודיים אשר מושכים קהלים ספציפיים בעלי מאפייני גוף מובחנים. חלק מהמסיבות מושכות גברים בעלי מבנה גוף חטוב או שרירי, חלק מהמסיבות קורצות לגברים שמנים או בעלי מבנה גוף רחב, לגברים רזים וכן הלאה. המבלים במקומות אלו מתארגנים לכדי קבוצות הומוגניות. מטרתו של המחקר היא לבחון את מופעי הגוף ותפקידו בכינון המרחב והגוף ביצירת חברויות אפלטוניות במועדונים ובמקביל את חשיבות המסיבות והאופנים בהם הקודים והנורמות בכל מסיבה המאפשרים את החיבורים הללו. לשם כך, המחקר נערך בשיטה אתנוגרפית. המסיבות בהן אדון נבחרו עקב היותן ותיקות וקבועות יחסית בעולם הבילוי הדינאמי בעקבות המאפיינים הגופניים השונים של המשתתפים במסיבות אלו. הבסיס התיאורטי עוסק

---

¹מכיוון שמחקר זה מתמקד באתרים פיסיים (מסיבות) ומבקש לבחון את הדינמיקות שביצירת חברות דרך עבודת גוף, לא אתייחס לאפליקציות היכרות. במקומות שבהם כן תהייה התייחסות לאפליקציות יהיה זה כדי לשפוך אור על חשיבות המועדונים והאינטראקציות בהם.

במאפייני ההתלכדות של הומואים במרחבים שונים ובאופנים בהם התגבשה תרבות הלילה לכדי מגוון מסיבות או אתרי בילוי כאשר כל אחד מהם פונה להומואים בעלי מבנה גוף שונה. על מנת לבחון פרקטיקות של מרחב וגוף המאפשרות יצירת חברויות נבחרו שלושה ליינים עיקריים השונים זה מזה: עופר ניסים, הביף וימי שני בלימה לימה. שלוש הזירות השונות אפשרו לבחון כיצד גופים שונים מתנהלים במרחבים השונים ובתורם, כיצד המרחבים מובנים, והאופנים בהם הסובייקט מקיים משא ומתן עם הגוף ומאפשרים את קיום החברויות. דווקא מתוך השונות בזירות אלו והפנייה של מסיבות אלו לקהלים שונים, ביקשתי לשאול מהן המשמעויות שמקבל הגוף, מהן הפרקטיקות שבאמצעותן נוצרות חברויות במועדונים, ולהבין את משמעותם של ההבדלים והשוני בנראות הגוף בתהליך יצירת חברויות בין הומואים.

השאלה המרכזית של עבודה זו מבקשת להבין, אם כן, את היחסים בין מרחב לבין הסובייקט, יחסי הסובייקט אל הגוף ויחסי חברות המתאפשרים במסיבות גייז. אבחן כיצד המרחב מתכונן ובאילו אופנים הגוף מובנה על מנת לאפשר לחברויות אפלטוניות להתקיים במרחב של מסיבות הומוסקסואליות. הטענה שלי היא כי המרחב והסובייקט מקיימים משא ומתן כדי לאפשר אחד לשני להתקיים דרך הצורך של הסובייקט והצורך בשייכות בעוד הממד האפקטיבי הוא זה שדרכו מתאפשר לבליון להבין את מידת הנינוחות שלו במסיבה. במובן זה, 'הגוף' אינו מסתכם בהיבטים הפיזיים של הגוף ובאופן בו העבודה על הגוף נעשית – חדר כושר, הרגלי אכילה וכד', אלא 'גוף' נוגע גם לאופן בו הגוף מגיב למכלול הרגשי והמרחבי במסיבה. התחושות שעולות מהגוף מהוות מדד לבליון בנוגע לחיבור שלו למקום אליו הגיע. במקביל, המסיבות השונות, על התרבות שהן מייצרות, האופן בו המרחב מאורגן, הקודים והנורמות הייחודיים לכל מסיבה מהוות את הקרקע ליצירת תחושת נוחות שבתורה מאפשרת יצירת קשרים. בשאלה הזו אדון בפרקים השונים של העבודה כאשר הפרק הראשון בפרקי הממצאים ייתן דגש על מרחב המסיבות, הפרק השני ייגע בתפיסות הגוף וישאף לפרק את הנחת הגוף האידיאלי ובפרק השלישי אציג את התפיסות של חברות.

בפרק "מסיבה זה ברבים – פירוק הלכידות של המסיבה הגאה" אטען כי אין לראות את תרבות המסיבות כמקשה אחת. לכל מסיבה יש מאפיינים ספציפיים החל מסוג המוסיקה, קודי התנהגות, התייחסות לזמנים והאופן בו המסיבה מהווה יותר מנקודה על ציר הזמן. ההבנה כי המסיבות אינן דבר אחיד מאפשרת לתת מבט עומק על המנגנון התרבותי והחברתי שכל מסיבה מייצרת. פירוק הלכידות של התפיסה בנוגע למסיבות מגלה כי כל מסיבה מושכת אליה סוגים שונים ומגוונים של אנשים. עם זאת, לכל המסיבות יש מאפיינים זהים בנוגע לתרבות המסיבות.

בפרק "המניה של המראה – הגוף הסובייקטיבי במסיבה" אבקש לטעון כי המשא והמתן על הגוף מייצר אסטרטגיות שונות אצל הבליינים המאפשרות להם למצוא את המסיבה בה ירגישו בנוח. זאת אומרת שהגוף מהווה פרמטר אחד מיני רבים, חשוב ככל שיהיה. המנגנונים השונים המיוצרים בכל מסיבה, מאפשרים לבליינים לכונן אופנים נוספים ליצירה של קשרים חבריים עם בליינים אחרים. האופנים השונים עשויים להיות הבנת גבולות הגוף והמרחק מהגוף האידיאלי, בניית מערך הצדקות לדחייה של מסיבות אחרות בהן הגוף או התרבות אינם תואמים את רצונות הבליון, שימוש בחומרים משני תודעה על מנת לנתק את תחושת אי הנוחות או חוסר הביטחון מהגוף ושימוש באסטרטגיה של שימוש באור וחושך, הסתרה וחשיפה על מנת לתת ביטוי למאויים.

הטענה המרכזית של פרק "יצירת החברויות – איך עושים את זה?" היא כי סביב הנושא של חברות, הבליינים נוקטים באסטרטגיות שונות על מנת לייצר חברויות. יישום האסטרטגיות השונות נע בעצימות שונה

בין בליין לבלין ולא כל בליין ינקוט בכל האסטרטגיות אך ינצל את הקודים החברתיים הנהוגים בכל מסיבה לטובת יצירת חברויות. אסטרטגיות שונות כמו חיפוש אחר המכנה המשותף יוצר קרקע פורייה ליצירת קשרים, אך זו אינה אסטרטגיה בלעדית. המנגנונים השונים של תרבות המסיבות כמו "הישיבות" שמתארגנות טרם המסיבה מאפשרים למאפיינים נוספים של הבלין לקבל מקום בשיח החברתי ובכך מעמיקה ההיכרות בין בליינים. שימוש במין כדי להכיר אחד את השני וליצור תקשורת וקשר חברי גם מהווה אסטרטגיה לכינון חברות. כאן המין מקבל ממד חשוב. מין במובן זה מהווה אמצעי תקשורת שעל בסיסו נבנית חברות. לבסוף הניסיון להתרחק מהגדרות הטרונומרטיביות בנוגע לאיך מגדירים חברות והניסיון לשבור את הכותרות המגבילות של סוגי קשרים בין אנשים מהוות אסטרטגיה נוספת.

מבנה העבודה בנוי כך שהחלק התיאורטי יתייחס להקשר הרחב בו התרבות הלהט"בית מתקיימת. האופן בו קבוצת השוליים ההומואית נבנית מתוך ההבנייה החברתית של המרחב, המשמעות של תרבות המסיבות במחקר והתפיסות החברתיות והסטיגמות הקשורות במועדונים ולאחר מכן האופן בו הגוף מיוצר כגוף הומואי והמשמעויות החברתיות והמרחביות שלו. לאחר הפרק התיאורטי, אציג את שדה המחקר ואת האתרים בהם בוצע המחקר. ואז אציג את פרק המתודולוגיה ואראה כיצד בוצע המחקר. שלושת פרקי הממצאים נבנו כמשפך המאפשר מבט מתודי לאופן בו התרבות ההומואית נבנית מנקודת מבט של משתתפי המחקר. פרקי הממצאים יפרקו את התפיסות על המסיבות, יתנו דגש על הגוף והמשמעות שלו בתוך העולם ההומואי ויראו כיצד חברויות אפלטוניות נוצרות. פרק הדיון יחתום את עבודה זו ויעשה חיבור בין התיאוריה לממצאים.

בסיס תיאורטי

היכן ההומואים? – מלחמת קיום במרחב

מרחב הוא תמיד זירה של מאבק על משאבים, כוח ונורמות. פרק זה יעסוק באופן בו המרחב מתארגן על-ידי קבוצות שונות המשתמשות בכוח החברתי שלהן כדי להפוך את המרחב ממרחב מדיר למרחב מכיל. עבור קהילת הלהט"ב והומואים בפרט, תהליך שכזה של יצירת מרחב מכיל כולל שימוש באסטרטגיות שונות והנכחת זהויות שוליים.

קיים קושי מתודי להקיש בין קבוצות שונות שהן חלק מהקהילה הגאה ובין הקהילה הגאה במקום אחד לבין אותה הקהילה במקום אחר, וכל מחקר הוא מחקר תלוי-מקום וזאת מהסיבה שלכל מדינה או עיר יש מאפייני התייחסות שונים לקהילה (Binnie, 2017). ובכל זאת, במבט רחב על תרבות להט"בית במערב ניתן לזהות מאפיינים רחבים של תרבות, עבודת גוף, תפיסת זהות, פרקטיקות כלכליות ועוד. מחקר זה עוסק בפרקטיקה מרכזית בתרבות ההומואית – מסיבות גייז ובתרבות הנוצרת במסגרתן.

ישנו מתח פרדוקסלי הטמון במרחב, מצד אחד המרחב מאפשר לחשוף תהליכים חברתיים ואישיים, כמו גילוי עצמי וחשיפה של זהויות מיניות ותרבות מינית. הצד השני של אותו מטבע הוא הסכנה שאורבת בהחצנת השוני (Valentine & Skelton, 2003). לטענת אוסוויין (Oswin, 2008), המרחב מובנה כמרחב הטרוסקסואלי, הוא מקפל בתוכו נורמות חברתיות והשליטה ההטרוסקסואליות שקופה ונראית כאילו היא חפה מאלימות כלפי קבוצות אחרות שאינן הטרוסקסואליות. אלימות זו מקבלת פנים שונים וצורות שונות במקומות שונים (Rodo-De-Zarate, 2017).

פנסטר (Fenster, 2005) טוענת כי קבוצות המודרות מהמרכז מוצאות הגיונות משל עצמן על מנת להתמודד עם ההדרה המרחבית והסימבולית שהן חוות. הקהילה ההומואית חווה מתח שכזה במרחב הציבורי, שבו מתקיימת כפייה של התרבות והנורמות ההטרוסקסואליות הנדמית כטבעית. כדי להתמודד עם כפייה הטרוסקסואלית זו מאמצים להט"בים פרקטיקות שונות. נאש וגורמן-מורי (Nash & Gorman, 2017) טוענים למשל כי יש להסתכל על מרחבים קוויירים כתנועה גלובאלית האוספת להט"ב אל הערים הגדולות, שם הם מצליחים ליצור מובלעות להט"ביות. זאת ועוד, ג'סביר פואר (Jasbir, 2013) טוענת שהחזקה בנרטיב לאומי המחבר את ההומוסקסואל לשיח הציבורי ולקולקטיב הלאומי היא אסטרטגיה מקומית להתחבר למרכז.

המאבק על המרחב הציבורי הוא חלק אחד בתוך ההתמודדות של הקהילה הלהט"בית, החלק הנוסף הוא יצירת תרבות המשרתת את התלכדות הקהילה ואחת הדרכים היא מרחב תרבות הפנאי בכלל ומסיבות בפרט. המסיבות מאפשרות לדרוש מקום במרחב הציבורי שהוא גם מדיר אך גם משעתק את יחסי הכוח החברתיים לתוך עולם המסיבות. יחסי הכוח והיררכיות אלו ניכרים גם במרחבי בילוי ופנאי של הקהילה הגאה בכלל ושל הומואים בפרט, כמו מועדונים. הבחנות שונות בין קבוצות בליינים במסיבות מושתתות על עבודת גוף כפי שמראים חן משגב ולינדה ג'ונסטון (Misgav & Johnston, 2014). במחקרם על לייני ה-FFF שהתקיים בתל אביב, הם מראים את הסדר החברתי בתוך מועדון מעורב בו נשים טרנסג'נדריות נמצאות באיזור אחד של המועדון וריכוז גבוה של הומואים נמצא בחלל אחר בתוך המועדון. לטענתם, לעבודת הגוף,

לאופן בו המבלים בוחרים להגיע למקום, להתלבש או לזיעה ולמגע בין גוף לגוף יש השפעה על הכינון של היחסים החברתיים מרחביים ועל יצירת הפרדות וקבוצות חברתיות. סובייקטים שונים בעלי צורות גוף שונות חווים את המרחב באופן שונה כחלק ממארג של יחסי כוח במרחב. מרחבי המסיבות נדמים כמרחבים לכידים שאליהם מגיעים 'רק' כדי ליהנות. עם זאת, השוני העמוק שקיים בין מרחבי מסיבות גייז שונים מעידים כי הפעולה המרחבית-חברתית המתרחשת בתוכם היא מורכבת ובעלת משמעויות נרחבות. לפיכך, המחקר בוחן את האופן בו עבודת הגוף מכוננת חברויות אפלטוניות במרחב המועדונים ושואל כיצד צורות גוף שונות מקבלות משמעויות שונות במרחבי מסיבות וכיצד גופים אלו מתארגנים לכדי חברויות אפלטוניות.

מועדונים – (לא רק) סקס וסמים

בפרק זה אדון בתפיסות של אתרי המסיבות, בדיעה הקדומה על מסיבות גייז ובאופן בו תפיסות כאלו מוצגות במחקרים שונים. אשאל, דרך עדשה קווירית מה עוד מתאפשר במסיבות אלו. על-פי-רוב, יחסים רומנטיים ומיניים הטרוסקסואלים מוצגים בכל מקום במרחב הציבורי. ייצוגים אלו מקבלים ביטוי שעשוי להיות שקוף בפארקים, בקניונים וברחוב. ייצוגים אלו של רומנטיקה מהדהדים הטרוסקסואליות וכוללים זוגות האוחזים ידיים, משפחה המורכבת מגבר, אישה ועגלת תינוק וכן הלאה. לאורך חייו הגבר ההומוסקסואל מחפש דמויות להט"ביות אשר דרכן ילמד על הזהות שלו. את הדמויות הללו יפגוש דרך ספרים, טלוויזיה ואינטרנט אשר מהווים את נקודות הלמידה על האופן בו ההומוסקסואליות אמורה לקבל ביטוי (Kivel, Hill, Carolina, & Kleiber, 2000). כחלק מתהליך החברות לזהות הומואית, המסיבות הגאות מהוות נדבך נוסף ללמידה על ההומוסקסואליות. הוברד (Hubbard, 2001) טוען כי מנגנוני התרבות שיוצרות לעצמן קבוצות שוליים מאפשרות להם לבנות חברה. כך משמעות זמן הפנאי והשימוש במרחב כמו מועדונים מסייע בייצור קהילה גאה עבור להט"בים.

אתרי מסיבות הגייז, בתור מרחב שמקבץ לתוכו גברים המקיימים יחסים עם גברים, מאפשרים לבאי המקום להגיע לאינטראקציות מיניות אחד עם האחר. לדימוי של כל מסיבה ולאפשרויות המגוונות של סוגי מסיבות יש חשיבות רבה בהבנייה של המרחב. לדימויים אלו יש משמעות בתפיסה של אותם אנשים שבחרים לצאת למסיבה (Skeggs, Moran, Tyrer, & Binnie, 2004).

מסיבות של הומואים מכילות בתוכן עולם של תוכן וייצוגים. הייצוגים הללו מתמקדים במסיבה ההומוסקסואלית בתור אתר המזרז אינטראקציות הקשורות בסקס, סמים ומחלות מין. השיח האקדמי לעומת זאת, מתמקד בפן הרפואי וככזה הוא מתאפיין ביצירת לחץ או פאניקה בקרב תרבות המועדונים הגאה, ולא מהווה במה למחקר תרבותי (Halkitis & Palamar, 2006; Mohamed et al., 2018; Schmidt et al., 2016; Troiano, Mercurio, Bacci, & Nante, 2018). זו תופעה די שכחה לראות מבלים משתמשים בסמים שונים על מנת להגביר את ההנאה והשילוב השכיח של סקס וסמים במסיבות הופך את אותם לבעלי סיכון גבוה להידבקות במחלות כרוניות כמו HIV. היות והמסיבות מכוונות בעיקר לגברים המקיימים יחסי מין עם גברים (הומואים, ביסקסואלים ועוד) המסיבות מאפשרות מפגשים הומואירוטיים, וכאשר יחסים אלו מתקיימים ללא אמצעי מניעה, הסיכון של אותם גברים להידבק במחלות מין עולה (Lewis & Ross, 1995; Troiano et al., 2018). מחקרים כאלו, אם כן מדברים על תרבות הפנאי והמועדונים כאתרים של סמים ו/או

מין. מחקרים אחרים מצביעים על מסיבות של הומואים כאתר לסקס, סמים ומחלות מין (Cohen, Giles, & Nelson, 2004; Leyva et al., 2018; O'Byrne & Holmes, 2011) אך אינם שואלים מה עוד מתאפשר במרחב המועדון. השאלה המעניינת שעולה כאן היא מה מאפשר מרחב המסיבות במובן התרבותי, מה המשמעות של מרחב זה עבור הומוסקסואלים?

אם מסיבות היו מהוות אתר למין וסמים בלבד, כפי שעולה מהמחקרים שהצגתי קודם לכן, היינו מצפים לראות דילול בכמות המסיבות או דילול בכמות המשתתפים במסיבות גייז בעקבות התחזקותן של אפליקציות מבוססות מיקום לטובת מין. הזמינות של המין באפליקציות, על אחת כמה וכמה כשמדובר על אפליקציות מבוססות המיקום, מאפשרת להומואים למצוא פרטנר מזדמן למין ובכך, כביכול, מתבטל כוחן של המסיבות ומקומות הבילוי של גייז, כמו שמראה רנינגר (Renninger, 2019). עם זאת המטרה המרכזית של שימוש באפליקציות אלו היא סקס ולא מטרות חברתיות (Licoppe, Rivière, & Morel, 2016). האפליקציות עשויות להידמות לסאונות בהם נפגשים גברים על מנת לקיים יחסי מין, אולם לפי בריובה (Bérubé, 2003) הסאונות נולדו מתוך הצורך להכיר גברים בעלי משיכה מינית לגברים אחרים. הומואים רבים עדיין יוצאים באופן קבוע למסיבות, וניתן לראות כי המועדונים נשארים מלאים במבלים. אם כך, ברור כי למועדונים ולמסיבות המתקיימות בהם יש תקפיד תרבותי וחברתי נוסף, שבו עוסק מחקר זה.

הפוקוס במחקר זה הוא על השימושים הנוספים, מלבד סקס, סמים ומחלות מין, שמרחבי הבילוי להומוסקסואלים מאפשרים. אמנם אתרים אלו אכן מאפשרים היכרויות למטרות זוגיות ו/או סקס אך כאשר מסתכלים רק על מטרות אלו מפספסים בנקל מטרות או תופעות נוספות המתרחשות, שיכולות להעלות ממצאים מפתיעים (Timmermans & Tavory, 2012) על תרבות המועדונים ופרקטיקות תרבותיות של גייז. לפיכך, מבוסס על העדשות התיאורתיות שבמרכזן עבודת גוף וגיאוגרפיה של מיניות כדי לבחון את אתרי הבילוי של הומואים. דרך הגוף, המרחב וההקשר התרבותי המחקר בוחן שדה שנחקר עד כה כמעט ורק מזוויות תיאורטיות של בריאות, סקס וסמים. מחקר זה בוחן את התפקיד של מרחב המסיבות ועבודת הגוף שנעשית לטובת הבילוי במסיבות אלו כאמצעי להבנייה של קהילות חברתיות ומערכים של חברויות.

רק נראה גבר? – גוף וגבריות הומוסקסואלית

פרק זה מבקש להתחקות אחר הבניית הגוף, תפיסתו ומשמעותו בקרב גברים הומוסקסואלים. כחלק מהתפתחות תחום הידע המגדרי, התפתח במאה ה-20 תחום ידע העוסק בגברים ובגבריות. בתוך עולם ידע זה התגבשה ההבנה שגבריות היא דבר מורכב ויש לה מבעים רבים. קונל (Connell, 2005) ממשיגה מהן גברויות ומציעה כי מעבר לגבריות ההגמונית ישנם מבני גברויות נוספים. אחד ממבנים אלו מתייחס אל הקטגוריה של גבריות מתנגדת. הגבריות ההומוסקסואלית גם היא חלק מקטגוריה זו שכן עצם המשיכה המינית ו/או הרומנטית של גבר אחד לאחר מערערת על הגבריות ההגמונית באופן בו היא לא מקיימת את הציפיות החברתיות כמו נישואין לאישה, ילודה ועוד. הומוסקסואליות כקטגוריה חברתית מזוהה עם נשיות. כך, גברים שמזדהים או מזוהים כהומואים נתפשים כעדינים, חלשים, כאלו שהגבריות שלהם מעורערת וידם על התחזונה במערך הכוחות החברתי (Fields et al., 2015).

התפישות החברתיות אודות מהו גברי באות לידי ביטוי גם בתוך הקהילה הלהט"בית. דיוויד בל (Bell, 2000) מתאר פנטזיה על ההומו מהכפר שעובד עבודת כפיים, גבר מחוספס המדומיין כסמל של גבריות

טבעית. לעומתו הגבר העירוני נתפס מעושה ולא גברי מספיק. בישראל, דימוי ההומו המוחספס מהדהד את הגבריות של אלו המשרתים בצה"ל, ובפרט - לוחמים. דימוי זה אף מקבל ביטוי בקולנוע הישראלי, כך מראה יוסף (Yosef, 2005) דרך בחינת הסרט יוסי וג'אגר. לבון (Levon, 2014) מחזק ומדגיש את הפרדוקס בין הדרך לגבריות שעוברת בצה"ל לבין התפיסה שלהיות הומו זה להיות בעמדת חיסרון על פני גבר הטרוסקסואל כיוון שיש פרקטיקות שלמרות הישגים חברתיים וחוקיים של קהילת הלהט"ב בישראל, עדיין חסומות עבור הומואים, שכן קיים אי שוויון וכן גברים הומואים לא יכולים להתחתן או ללדת ילדים בישראל. התפישות המגדריות על הומוסקסואליות והרצון של הקהילה ההומוסקסואלית להתרחק מדימויים של נשיות הביאו גברים הומוסקסואלים לעשות עבודה על הגוף ובכך ליצור הפרדה בין משיכה מינית הומואית לנשיות. כלומר, על מת להימנע מהומופוביה גם הומואים יכולים להיראות כמו "גבר", להיות חזקים פיזית ולסלוד ממאפיינים נשיים (Channon & Matthews, 2015).

היסטורית, טוען בראור (Brauer, 2005), שורשי עיצוב הגוף בקרב הומוסקסואלים נטוע דווקא בפוליטיקה של הדמוגרפיה. על מנת לעודד גידול דמוגרפי, גבריות נקשרה לגוף ולפיתוח שלו. כך לשרירות נוצקה משמעויות של גבריות הטרוסקסואליות, המתרחקת ומובדלת מנשיות. בעבר נעשה שימוש באמנות כאמצעי להבהיר לגברים מהו סט הדרישות מהם במובן החברתי וכדי לייצר את דמותו של הגבר בצורה שתעודד גברים לגלם את הגבריות הנדרשת ובכך להוביל לילודה מוגברת. התגובה ההומוסקסואלית התבטאה גם היא באמנות. אמנים הומוסקסואלים ביקשו להפריד את ההומוסקסואליות מהנשיות ובציוריהם גילמו את הגוף הגברי כגוף ארוטי על ידי ציורים של גברים נפוחי שרירים וחשופי ישבן. בכך נראה שהם הצליבו בין הזהות ההומוסקסואלית לגוף הגברי-הארוטי.

הבנייה של תפיסות הגוף אצל הגבר ההומוסקסואל ויחסים בין גברים הומוסקסואליים מושפעים, על פי עמית קמה (Kama, 2003), גם מפורנוגרפיה. הפורנוגרפיה היא כלי מרכזי דרכו לומדים גיזי על מופעים של אינטימיות הומוסקסואלית. דרך סרטים אלו מתעצבת ההבנה על האופנים בהם קשרים בין גיזי אמורים להיראות, וגברים הומואים לומדים דרכם כיצד צריך להיראות הגוף הרצוי והנחשק. השפעת הפורנוגרפיה נותנת ביטוייה כל העת על היחס של גברים לגופם, הגוף האידיאלי המוצג הוא גוף חטוב או שרירי. הגוף השרירי או החטוב הוא הגוף שעובר כאתר מיני וככזה מהווה גורם משיכה לאחרים. מסרטים פורנוגרפיים נדמה כי העובדה שלגוף יש את היכולת הבלעדית לייצר קשרים מיניים מצמצמת את המיניות ההומוסקסואלית ליחסים גופניים בלבד (Elder, Morrow, & Brooks, 2015). תעשיית המין הפכה להיות המסמנת של האידיאל הגופני הנשאף אליו גברים גאים נוהרים או משוועים, וגברים שאינם עומדים בסטנדרט של שחקני פורנו רואים את עצמם כפחות נחשקים (Kvale, Træen, & Iantaffi, 2016).

העמידה בסטנדרטים המדומיינים שמציבה פורנוגרפיה לגוף ההומואי מובילה להתנהגויות סיכוניות כמו שימוש בסמים שונים אצל גברים הומוסקסואלים כדי להתגבר על מכשולים חברתיים, פיזיולוגיים ופסיכולוגיים הקשורים בהבניית הגוף הגברי ההומוסקסואלי (Weatherburn, Hickson, Reid, & Bourne, 2017). כך, העבודה על הגוף היא תולדה של דרישה חברתית מדומיינת לנראות המקובלת בקרב גברים הומואים. למערך נורמטיבי זה יש השפעה על האופן שבו הקהילה ההומוסקסואלית מתארגנת בניסיון להתרחק מהנשיות ולבנות תרבות שתחזק ותאשש את הגבריות ההומוסקסואלית. האופן בו הגבריות נתפשת מבחינה חברתית ותרבותית והרצון להשתייך לקהילה הלהט"בית, מכיל בתוכו גם תהליכים הכרוכים בכינון זהות וסובייקטיביות. הגילום הגופני של הגבריות אינו רק "השטח

החיצוני", או הגוף, אלא שהעבודה על הגבריות היא גם פנימית. כך למשל, חדר הכושר הופך לאתר בו עובדים על הגוף. אך לא רק, חדר הכושר הוא גם מרחב של עבודת זהות והתנהגות, מרחב בו מקבלת דחיית הנשיות ממשות באמצעות עבודת הגוף. זאת על מנת לייצר הלימה ולעשות סדר בין השינוי הגופני הרצוי להתנהגות הרצויה (Duncan, 2007). לפיכך, לגוף ולתחזוקתו יש משמעות בלמידה החברתית בנוגע לאופן בו תרבות הומוסקסואלית מתארגנת ולצורה בה הגוף מתוחזק. טיפוח הגוף מסמן את המיקום של ההומוסקסואל בהיררכיה הפנימית (המדומינת) בקהילה ההומוסקסואלית. במקביל טיפוח הגוף מבקש לאשש את הגבריות של הומואים בפני החברה ההטרוסקסואלית. עם זאת, הדאגה לגוף ולנראות (ואולי אף האובססיות סביב הגוף) עשויות להביא להשפעות הרסניות כמו הפרעות אכילה (Kaminski, Chapman, Haynes, & Own, 2005). הביטוי של הגוף בחיי הלילה בא לידי ביטוי בין היתר בהזמנות למסיבות בהן יהיו תמונות של גברים חטובים או שריריים המעטרים את ההזמנה. להזמנות השונות למסיבות יהיו מאפיינים מגוונים, והם יקראו לגופים שונים, אך לרוב עם קריצה לגוף הגברי המדומיין. עבודה זו מנתחת את מאפייני הגוף המדומיין ואת הלכידות של גבריות הומוסקסואלית ודנה בתצורות שונות של גבריות וגופניות הומואית כפי שהם מתבטאים במרחב המועדונים. לאור זאת, השאלה שעומדת במרכז המחקר נוגעת לחיבור שבין גוף והמקום, ובוחנת מה המשמעויות שמקבל הגוף במועדונים של הומואים. שאלות הן כיצד הגוף מאפשר לחברויות אפלטוניות להיווצר? מהן הצורות בהם משתמשים בגוף ומהן הפרקטיקות הכרוכות בעיצובו?

מין משלנו – ייצור חברויות אפלטוניות

פרק זה עוסק בצורך, במשמעות ובקשיים של יצירת חברויות אפלטוניות. תחום הידע של מערכות יחסים אפלטוניות לא קיבל יחס במחקר בגיאוגרפיה של המיניות כמו נושאים הקשורים בפוליטיקה ומרחב (Goh, 2018; Hartal, 2016), אתרי קרוזינג (Brown, 2008; Reece & Dodge, 2004), סמים ומחלות מין (Gao & Lee, Kim, & Goldsen, 2019; Shah, 2013), הגירה (Peng, 2019; Lawn, Aldridge, Xia, & Winstock, 2019) ותיירות (Kama, Ram, Hall, & Mizrachi, 2019; Liberato, Liberato, Abreu, Alén, & Rocha, 2018). מחקרים מעטים דנים בחשיבות של ביסוס חברות אצל הומוסקסואלים (Snapp, Watson, Russell, & Diaz, 2015) ועל הצורך במרחב מאפשר ליצירת חברויות בין גברים הומוסקסואלים (Poynter & Washington, 2005). אחד הקשיים של קהילת הלהט"ב בכלל והומוסקסואלים בפרט הוא במרחב הציבורי, בו הפגיעות של קהילת הלהט"ב היא גבוהה ולובשת צורות שונות כגון: כינוי גנאי, אפליה ואלימות. חשש זה מעכב או מונע את היציאה מהארון וכיוצא פועל מעכב את החיפוש אחר קשרים חבריים ומאלץ את להט"בים להשתמש באסטרטגיות שונות למציאת קשרים במרחבים כמו פארקים כאתרי קרוזינג (Bruce & Harper, 2011) או אפליקציות היכרות.

ד'אוג'לי (D'Augelli, 2006) מתאר את היווצרות הקהילה מתוך תחושת חוסר בקבוצת שווים. החוסר נובע מפחד של אנשים לצאת מהארון מפני הומופוביה שתופנה אליהם ובאותה נשימה, פחד של הטרוסקסואלים שרצו לתמוך בגייז אך פחדו מסטיגמה שעשויה לדבוק בהם. מתיאור קצר זה עולה כי היווצרות של אתרי מפגש ללהט"ב הובנו מתוך הרצון להרגיש שייכות, להיות דומים, ומהתנגדות או מחוסר שמרגישים להט"בים מהסביבה החברתית שלהם. הצורך בקהילה וההתארגנות סביב צורך זה מאפשרת,

בתהליך איטי, חופש מדיכוי ואישור חברתי לכל אדם, על אחת כמה וכמה מקהילת הלהט"ב, להבעה עצמית ולמציאת קבוצת שווים (Willett, 2000).

החשיבות של תחושת הביטחון במרחב כבסיס מאפשר להכרזות עולה גם אצל בראון ובקשי (Browne & Bakshi, 2011). הן מבקשות לשים דגש על מקומות בילוי שאינם בהכרח להט"בים אך מאפשרים ללהט"ביות מקום. דוגמה לכך הן הופעות של מוזיקאים, שם המרחב הופך להיות קוויירי מכיוון שהסיכון ללהט"בים נמוך ונוצרת תחושת ניווחות שמאפשרת להרגיש בנוח ולייצר היכרות. זאת אומרת שברגע שיש תחושת ביטחון המרחב מאפשר להטרוסקסואליות וללהט"ביות להתקיים במקביל. מוריס (Morris, 2018) טוען כי כאשר ישנה תפיסה אינקלוסיבית של גברויות וכאשר להיות הומו הוא הון חברתי יוקרתי בקרב הטרוסקסואלים, נוצרות חברויות שאינן צורך של מיעוט מיני כלשהו. הוא מעלה על נס את הצורך ברידה חדה של הומופוביה, אך כל עוד קיימת הומופוביה ישנו צורך לקיים מרחבים מאפשרים להומואים בפרט וללהט"בים בכלל לייצר לעצמם חברויות.

לכך מוסיף קפלן (Kaplan, 2018) את המשמעות של קבוצות חברתיות ביצירת חברויות, ודן במועדונים חברתיים המשפיעים על אופן ההתחברות של יחידים. הוא מסביר כי כאשר אנשים הולכים למועדון חברתי מסוים הם מסכימים עם האג'נדה של המועדון הזה, הבחירה שלהם להיכנס אל המועדון היא היכולת והרצון ללמוד את הקודים המקובלים במועדון. זאת אומרת, המועדון מהווה קרקע להיכרות כיוון והמכנה המשותף וברור לבאי המקום. החיברות של האנשים בתוך המועדון מתרחשת כאשר ברור לכולם מהו המכנה המשותף, גם אם הוא לא נושא השיחה. המכנה המשותף יוצר תחושת שייכות, ותחושה זו מאפשרת לאנשים לייצר אינטימיות במרחבים ציבוריים. לטענתו, תחושת שייכות היא תוצר של הקשר הנוצר בין חברי המועדון.

מחקר זה בוחן את ההבניה של תחושת השייכות ותחושת הביטחון במרחב של מסיבות גייז כמקום שבו מתאפשרת אינטימיות ויצירה של חברויות. אלו נבחנו דרך הפרספקטיבה המתמקדת במשמעויות שהגוף מקבל בתהליך של היווצרות חברויות אפלטוניות במרחב המסיבות. המחקר שואל אם כך, מעבר לסקס, מה עוד מאפשרים מפגשים של גברים הומוסקסואלים במסיבות? המחקר מראה כי הגוף והנינוחות מהגוף ומהמסיבה מאפשרים יצירת קשרים חבריים. הגוף אינו רק אתר מיני אלא הוא מאפשר לבליינים לייצר קשר בין אנשים. הבליין מייצר לעצמו אסטרטגיות סביב הגוף שחלקן הן אסטרטגיות חיוביות כמו למקם את הגוף במסיבות בהן המגוון האנושי רחב וחלקן הימנעותיות כמו לבחור לא לצאת למסיבה מסוימת. האפקט, אותן תחושות שעולות בגוף לקראת ובמהלך המסיבה תורמות להחלטה של הבליין אם להגיע באופן קבוע למסיבה או לבחור מסיבה אחרת.

שדה המחקר – תל אביב, יא חביבי, תל אביב

מחקר זה בוחן כיצד המועדונים, כמרחב להט"בי תרבותי, מאפשרים יצירת חברויות בין הומואים כאשר הגוף, האופן בו הוא נוכח במרחב, ופרקטיקות ההיעשות שלו מאפשרות את היווצרות הקשר עם בליינים אחרים. מחקר זה מצטרף למחקרים רבים המדברים על הגוף כאתר מיני, ובכך מנכיחים את השיח על הגוף המיני ומנכיחים את הגוף כאתר המרכזי לשביעות רצון, השוואה חברתית, תסכול ותפקוד (Calzo et al., 2009; Udall-weiner, 2016; Levitan et al., 2015; Kvale et al., 2015). שיחים אלו מקבעים את הגוף כאתר לסיפוק מיני וקושרים בין הגוף כמוקד לתסכול וחוסר הצלחה לבין נטייה המינית.

תל אביב, הידועה כעיר אליה מגיעים מכל רחבי הארץ ליהנות ולבלות, ממותגת כבירת הגייז הישראלית. אתרי הבילוי הייעודיים פורחים והעיר מציעה מקומות בילוי ייעודיים לגייז כמעט בכל אחד מערבי השבוע, כאשר לכל מסיבה יש מאפיינים ספציפיים החל מסגנון מוזיקה, מיקום בעיר, קהל יעד ועוד. כתוצאה מכך לכל גבר הומוסקסואל יש מבחר של מסיבות וקל לו להתמקם בנוחות במסיבה לטעמו: מועדוני סקס, מועדוני ריקוד וברים. המגוון במסיבות השונות אינו רק בשוני בסגנון המוזיקלי, אלא גם בעבודת הגוף בין האנשים המגיעים למסיבות אלו. על כן, אנשים בעלי סוגי גוף שונים ימצאו במסיבות שונות. מתוך מנעד המסיבות הרחב שקיים לגייז בעיר תל-אביב, נבחרו למחקר זה שלוש מסיבות מרכזיות, "עופר ניסים", "הביף" ו"ימי שני בלימה לימה". מסיבות אלו נבחרו משום שהן מרכזיות בחיי הלילה, הן ותיקות מאוד, הן שונות באופי שלהן ולכל מסיבה קהל ייעודי משלה. אין בכך כדי לומר שאדם המשתייך לליין אחד של מסיבות לא הולך לאחר. השוני בין המסיבות מאפשר לי להראות כיצד הגוף בא לידי ביטוי במרחבים השונים ומה תפקידו. האופי השונה של המסיבות מאפשר גם לבחון את שאלת הגוף במרחב ולשאול אודות המרכזיות שלו בכינון מערכות יחסים אפלטוניות באתרים אלו.

עופר ניסים

המסיבה של עופר ניסים (הנקראת על-ידי המשתתפים במסיבה *עופרה*) היא מסיבת ענק רבעונית (מתקיימת ארבע פעמים בשנה), הממוקמת במרחב פתוח בחודשי הקיץ או במקום רחב ידיים באתר משתנה בעיקר בצפון העיר (מרכז הירידים, פארק הירקון). צפון העיר הוא אזור המנותק משאר העיר, הגישה אליו לא נוחה, בשעות היום ישנם אוטובוסים רבים המגיעים לאזור הזה אך במהלך סופי השבוע או החגים אין מוניות שירות המגיעות לפארק הירקון, מרכז הירידים ולחוף. האזור הוא ברובו אזור מגורים למשפחות, אזור בורגני מאוד. אוניברסיטת תל-אביב הנמצאת באזור הזה מעלה את יוקרתו של המקום. המיקום היוקרתי והמרוחק מצריך נסיעה במוניות, כיוון שהמסיבה נערכת בדרך כלל בימי שבת או חג, ואין תחבורה ציבורית במחיר הוגן או מונית שירות לאזור. היוקרה מתבטאת גם במסיבה ולא רק במיקום שלה: ההשקעה בעזרים, עיצוב תפאורה, זמרים אורחים, להקות והשוואו על הבמה. בניגוד לרוב המסיבות המתרחשות בשעות הערב המאוחרות והלילה, שעת תחילת המסיבה היא סביב השעה 18:00 כאשר מסיבה זו מסתיימת, על פי רוב, בשעה 23:00. מחירי הכרטיסים למסיבה זו הם מהגבוהים ומחיר המסיבה מתחיל בכ-250 ש. המוסיקה במסיבה זו היא תוצר הפקתו של ניסים, מיקסים לשירים ידועים והפקות מקור בליווי זמרות וזמרים מוכרים כאשר סגנון המוסיקה הוא "האוס". ניסים התחיל כמפיקה וכאמרגן של דנה אינטרנשיונל בשנות ה-90 וכיום הוא דיגיטי

בקנה מידה עולמי ומופיע בעיקר באירופה ובארה"ב. לכל מסיבה מגיעים בממוצע כ-5,000 אנשים בגילאים שונים, החל מגיל 18.

ביף

הליין השני הוא הביף הממוקם בדרך כלל בפאתי שכונת פלורנטין בדרום תל-אביב. שכונת פלורנטין היא שכונה מעניינת ממספר היבטים. מחד, תהליך הגיטרפיקציה נותן אותותיו. בניינים חדשים קמים, אחרים משופצים ועוברים תהליכי ריענון ותחזוק ותושבים אמידים יותר רוכשים בתים באיזור. מאידך, ניתן לראות כי הרחובות אינם מטופחים, המזגנים מטפטים ברחובות כמו גשם תמידי על מדרכות. הביוב עולה חדשות לבקרים, עכברושים מתרוצצים ברחוב ללא מורא ויש ריח קבוע של שתן ברחובות. הומלסים פוקדים את ספסלי הרחובות, אחדים ישנים או עוצרים לנוח ולקבץ נדבות מהעוברות ושבים. התקבצויות של משתמשי סמים/מכורים/דרי רחוב אינם מחזות נדירים בשכונה. מדי פעם משטרה מגיחה ועוצרת עוברים ושבים לתחקור אקראי. הדופלקס, המועדון בו מתקיים הליין, ממוקם ברחוב הש"ך באיזור מסחרי מאחורי תחנת דלק כאשר שביל הגישה אל המועדון עובר ברחוב צר יחסית עם תנועת מכוניות תדירה. ליין זה מאופיין בכך שהוא פונה לגברים בלבד, מגילאי 21 ומעלה, ונחשב למסיבת פטיש סביב נושא של עור ודובים (תת קהילות בתוך הקשת הלהט"בית – חובבי העור הינם אנשי BDSM (ר"ת באנגלית -שליטה, קשירות, סאדו, מאזו), חובבי לבוש עור ועוד והדובים הם קהילה של גברים גדולי ממדים, שעירים, שמנים, מלאים וחובביהם). מסיבה זו מתרחשת אחת לשבועיים ומתאפיינת באווירה מינית מפורשת. רחבת המועדון היא גדולה ובמסיבות מיוחדות נפתחות עוד שתי קומות להנאת הבליינים. במסיבה זו ישנו חדר חושך שמיקומו משתנה עם גודל המסיבה; חדר החושך הינו מעין פרוזדור צר בצידי הרחבה עם מעט מאוד אור אליו נכנסים הגברים על מנת לצפות או להשתתף במין המתרחש בין בלייני המקום. במסיבות גדולות יותר ישנו חלל גדול יותר ישירות מול דלת הכניסה למסיבה, חשוך יותר מהפרוזדור אך עדיין עם מעט אור. לליין זה יש כרטיס חבר, befriend, בעלות שנתית שמקנה הטבות שונות כמו הנחות בכניסה, כניסה חינם בחודש יום ההולדת ועוד. למי שאינו חבר הביף מחירי הכניסה משתנים ומתחילים ב80 ₪ במכירה מוקדמת. סגנון המוזיקה המאפיין את הליין הוא "טכנו". פעם בחודש מתקיים ליין ה"ביף אקסטרים" הכולל בתוכו מופעי סקס בתוך כלובים במרכז הרחבה ומופעי חשפנות וריקודים ארוטיים על במת הדיגיטי. למסיבה זו מגיעים כ-500 אנשים בכל פעם, והיא מיועדת לגילאי 21 ומעלה.

ימי שני בלימה לימה

המסיבה השלישית היא ליין ימי שני ב"לימה לימה" באזור שדרות רוטשילד בשכונת לב תל-אביב, אזור נגיש לצירים מרכזיים כמו רחוב אלנבי. שכונת לב תל-אביב היא שכונה יוקרתית, בשעות היום שכונה זו היא שכונה בה מתקיימים עסקים רבים, אנשים עם חליפות עסקים מסתובבים בין פגישה לקפה לארוחת צהריים וכששעות הערב מגיעות האווירה משתנה מהקצה אל הקצה, על שדרות רוטשילד אנשים עם הכלבים עולים ויורדים לאורך השדרה המחברת את מרכז התרבות "הבימה" עם איזור הברים הנמצא באלנבי הדרום מערבי. וכשהשעות המאוחרות מגיעות, צעירים וצעירות הולכים בחברות קטנות וגדולות וממלאים את הרחובות בקולות צחוק רמים ושיחות ערות מבר אל בר או מועדון. ליין זה הוא ליין לקהל מעורב – נשים וגברים, ליין

גאה אך סטרייט-פרנדלי. כלומר, המסיבה מוגדרת גאה אך מקבלת לתוכה א/נשים שאינם מזדהים על קשת הקהילה הגאה. מסיבה זו מאופיינת בכניסה ללא עלות. בתוך המועדון ישנה חצר פנימית עם בר ומקומות ישיבה המסודרים בשולחנות מלבניים ארוכים וכיסאות לשישה אנשים ויותר. הרחבה הפנימית היא רחבת הריקודים, היא אינה גדולה במיוחד וכוללת בר פנימי. בחלקו החיצוני של המועדון אנשים עומדים או יושבים ומדברים. חלקם יוצאים לחלק החיצוני כי המוסיקה פחות גבוהה. המקום מוקף בבנייני מגורים. המוסיקה המאפיינת של לין זה היא מוסיקת היפ-הופ ו-RnB או בפי הקהל המגיע "מוסיקה שחורה". למסיבה זו מגיעים כ-200 אנשים בכל פעם. גילאי המסיבה הם 23 ומעלה.

בכל אחד משלושת המרחבים שתוארו לעיל בחנתי את האופן בו הגוף פועל ומשחק תפקיד ביצירת חברויות אפלטוניות. כמו כן, בחנתי את המשמעות של הגוף עבור הסובייקט במקום שהוא מרחב בילוי, ואת האופנים שהחברויות הללו מוצאות את הדרך החוצה אל המרחב היום-יומי. ההבדלים בין מרחבים אלו אפשרו לבחון פרקטיקות שונות של עבודת גוף ולבחון כיצד פרקטיקות של גוף ועיצובו מאפשרות לחברויות אפלטוניות להתפתח.

מתודולוגיה

עבודת מחקר זו בוחנת את האופנים בהם הגוף מאפשר לחברויות אפלטוניות להיווצר במרחב המסיבות הגאות. העבודה מבקשת להתחקות אחר עבודת גוף וחברות במסיבות גייז בתל אביב. המחקר מבוסס על השיטה האתנוגרפית, מתוך "נקודת המבט" (standpoint) פמיניסטית ואיכותנית (Harding, 1992). היציאה למועדונים וההתבוננות בפעילות המתרחשת בהם אפשרה לי לרכוש ידע על אופני התנהגות הקהילה ההומוסקסואלית כחוקר השייך לקהילת הלהט"ב, כהומו וכפעיל חברתי נקודת המבט האתנוגרפית אפשרה לי מחד לחוות את חוויית המועדונים מקרוב, את מיקום המועדון, המוסיקה, עיצוב המקום ואת מה שמתאפשר דרך כך, ובמקביל, לחוות בתהליך גיבוש החברויות, ולהתבונן בנעשה בעין שואלת ומתעניינת. כלומר, האתנוגרפיה במחקר זה מהווה גישה מתודולוגית (Till, 2009). גישת הצופה-משתתף אפשרה לי לאסוף נתונים באופן עשיר מתוך החוויה שלי במועדונים (Forsey & Hockey, 2012). מחקר זה מתמקד, אם כך, בשאלה כיצד המסיבות מסייעות בבניית הסובייקט ההומוסקסואלי ושם דגש על האופנים בהם נוצרות חברויות.

איסוף נתונים

מחקר זה מבוסס על אתנוגרפיה, שיטת מחקר המאפשרת לחוקר ללמוד על תרבות על ידי צפייה, הטמעות בשטח ובתרבות ומאפשרת לחושים נוספים מלבד הקשבה להיות משמעותיים במחקר. המחקר מורכב מתצפיות ומראיונות חצי מובנים. סנדלובסקי (Sandelowski, 2002) טוענת כי שילוב כל החושים במחקר האתנוגרפי יכול להניב מבט מדויק יותר, וכי כדאי לשאוף למחקר שבו לא רק שומעים את המרואיינים אלא חווים את השדה דרך הראייה, המגע, הריח והאווירה. השילוב של ביצוע תצפיות וראיונות אכן סייעו להבין את השטח בצורה הטובה ביותר. המבט האתנוגרפי אפשר לי להבין את דברי המרואיינים בצורה מיטבית, ויחד עם יומן השדה ניתחתי ופירשתי את דברי המרואיינים בצורה מעמיקה ומקיפה. בתחילה ביצעתי תצפיות בשלושה ליינים שונים של מסיבות בעלות מאפיינים שונים מבחינת גוף הבליינים. התצפיות אפשרו לי מחד לראות את השטח כמכלול, את האנשים בו, לחוות בגוף ראשון את הלך הרוח ומאידך, אפשרו לי לקלוט ניואנסים כמו התקהלות, אופן יצירת הקשר האחד עם השני, ולבחון את האופן בו המועדון מחולק והאופן בו הבליינים רוקדים; כבודדים, זוגות או קבוצות. את הרשמים מהתצפיות כתבתי ביומן השדה שאפשר לי לחזור לרשמים בעת עיבוד הנתונים (Till, 2009) מספטמבר 2018 ועד לפברואר 2020 ערכתי 28 תצפיות, לשם כך יצאתי באופן קבוע לשלוש המסיבות שנכללות במחקר: שש מסיבות של 'עופר ניסים', שתים עשרה מסיבות של 'ימי שני בלימה לימה' ועשר מסיבות של 'הביף'. במהלך תקופת התצפיות התמקמתי פיסית כל פעם בנקודה אחרת במתחם המסיבות על מנת לאפשר לעצמי נקודות מבט פיסיות על המסיבה. השינויים במיקום שלי במסיבה אפשרו לי לראות בצורה בהירה יותר אינטרקציות שונות שעלו בין מבלי המסיבה במיקומים השונים במרחב. בין אוגוסט 2020 לספטמבר 2020, לאחר תקופת התצפיות, ביצעתי 12 ראיונות. מכל מסיבה ראיינתי ארבעה אנשים. המרואיינים הם כולם גברים המזדהים כהומואים, היוצאים באופן קבוע לעופר ניסים, ימי שני בלימה לימה או לביף ואשר יצרו חברויות שהם תופסים כחברויות משמעותיות דרך המסיבות הללו. בחרתי בגברים הומואים על מנת למקד את המחקר בזהות ספציפית ועל מנת לא להתפזר עם הזהויות השונות

והמגוונות של הקהילה הלהט"בית, שכן לכל תת קהילה בקהילה זו יש מאפיינים שונים. כפי שהראתי בפרק המציג את המסיבות, מדובר על מרחבים מגוונים בעלי מאפיינים קהילתיים של סוגי מוסיקה, מיקום גיאוגרפי ועוד. השוני והגיוון במאפיינים של המסיבות השונות אפשר לי ללמוד על מנגנונים תרבותיים של כל מסיבה ובמקביל לראות את הדמיון בתהליך יצירת החברות על אף המאפיינים השונים של המסיבות. גיוס המרואיינים למחקר התבצע דרך שני אפיקים, פייסבוק וחברים (נספח 1). שתי קבוצות פייסבוק דרכן גייסתי מרואיינים הן "חבר מביא חבר" המונה כעשרת אלפים חברים וחברות והשנייה היא "להט"ב צריכיות משהו?" אותה הקמתי ואני מנהל. קבוצה זו מונה כ-3,000 חברות וחברים. האפיק השני דרכו חיפשתי מרואיינים הוא דרך חברות וחברים, שהתגייסו למשימה וקישרו ביני לבין מועמדים פוטנציאלים. בתחילת הקשר, ביקשתי מהמועמדים לראיון לענות על שלוש שאלות לבחינת התאמה (נספח 2) למחקר כפי שציינתי מעלה: 1. האם אתה מגדיר את עצמך כהומו? 2. האם אתה יוצא באופן קבוע לאחת המסיבות הבאות: עופר ניסים או הביף או ימי שני בלימה לימה? 3. האם יש לך חברים שהכרת דרך המסיבה? את שנים-עשר הגברים שענו בחיוב על השאלות הללו הזמנתי לראיון (נספח 3) שארך בין 45 דקות ל-90 דקות. הראיונות הוקלטו בהסכמת המשתתפים ובסוף הראיון חתמו המשתתפים על טופס הסכמה (נספח 4). שישה מהראיונות נערכו פנים אל פנים במקום שנבחר על ידי המרואיינים. את שש הראיונות הנוספים ביצעתי דרך אפליקציית זום עקב פרוץ מגיפת הקורונה וההגבלות על מרחק היציאה מהבית. ראיונות הזום הוקלטו אף הם. הראיון היה בנוי כך שאפשר למשתתפים במחקר לקיים שיחה פתוחה, לשרטט את הנרטיב שלהם, ומתוך כך בהמשך אנתח ואפרש את דבריהם.

מכל מסיבה ראיינתי ארבעה גברים. שמונה גרים בתל-אביב, אחד בעברו גר בתל אביב, ועבר לאחרונה לחו"ל, אחד מאיזור חיפה, אחד מאזור השרון הצפוני ואחד מגוש דן. גילאי המשתתפים נע בין 23-44. שלושה גברים נמצאים בזוגיות, אחד מכל מסיבה וכל שאר המרואיינים היו רווקים. שלושה מבין משתתפי המחקר היו סטודנטים – שניים לתואר ראשון ואחד לתואר שני. מרואיין אחד הגדיר את עצמו דתי. שמות משתתפי המחקר ופרטים מזהים אחרים כמו שמות חברים ועיר מגורים במקור שונו על מנת לשמור על אנונימיות. הניתוח הוא ניתוח תמטי ומתמקד בדבריי המרואיינים תוך קידוד דבריהם (Pugh, 2013). שאלות הראיון חולקו לנושאים העיקריים של המחקר, לאחר התמלול של הראיונות קראתי את הראיונות לפי נושאים אצל כלל המרואיינים. בתחילה קראתי את כל הראיונות ולאחר מכן קראתי כל קטגוריה בנפרד מכל ראיון אצל הקבוצה של המסיבה. כלומר, קראתי את הראיונות של בלייני הביף ביחד, עופרה ביחד והלימה לימה ביחד ובכך בחנתי את הדמיון והשוני בין החוויות. דרך זו לימדה אותי על התחושות ועל הפרקטיקות המאפיינות כל ליין מסיבות ואפשרה לי להבין כיצד כל מנגנון בכל מסיבה מתארגן לכדי נורמה.

מסיבה זה ברבים – פירוק הלכידות של המסיבה הגאה

עד למועד שבו הבנתי שלכל מסיבה יש טכסים משלה, יצאתי מתוך נקודת הנחה שמסיבה היא מסיבה. יש מוסיקה, יש אנשים ויש אלכוהול. רק בשיחה עם אילן, בה הסביר לי על תכנית האימונים החדשה שלו לחיטוב הגוף והקישור שעשה לאופי המסיבה, הבנתי שיש ניואנסים לכל מסיבה. הניואנסים הללו עמוקים יותר מסוג המוסיקה המתנגנת ומתבטאים גם בהכנות למסיבות. רמה אחת של הכנות למסיבות היא של הבליינים. ההכנה היא לוגיסטית המתבטאת בתכנון דרך ההגעה למסיבה, היום, הגדרה של זמן בלוח הזמנים או ביטוי של מוכנות נפשית וגופנית כמו צום, דיאטה מיוחדת או האזנה רצופה למוסיקה שנהוג להשמיע במסיבה המתוכננת. רמה אחרת של הכנות קשורה במארגני המסיבות כאשר לכל מסיבה יש אמירה משלה, היא פונה לקהל יעד אחר והמיקומים של המסיבות משתנים ונמתחים על חלקיה השונים של העיר תל אביב. פירוק הלכידות של המסיבות הפך להיות מובחן יותר והמשמעויות החברתיות של כל מסיבה התחווירו במהלך המחקר האתנוגרפי.

הבחירה במסיבה העיקרית מבין שלל המסיבות קשורה לתחושות הגופניות שעולות במסיבה. תחושות אלו, האפקט (affect) הוא בבחינת סמן פנימי של הבליון, עד כמה הוא מרגיש נינוח במסיבה או לחילופין עד כמה תחושות כמו בוש או חוסר השייכות נותנות אותותיהם. המסיבות מפעילות רגשית את היוצאים אליהן, ולעיתים מסתכמות ברכבת הרים של התרגשות כמו התלהבות, ציפייה, תסכול, אושר ותחושות שייכות. בכל פעם שהגעתי למסיבה עשיתי תהליך של בירור התחושות שעולות בי, הן אלו הנעימות כמו התרגשות או ציפייה והן תחושות המציפות פחד וחשש מדחייה וזאת על אף שהגעתי רק כדי להתבונן. התחושות הללו ליוו אותי גם בתחילת המסיבה עד לרגע השחרור שהתרחש כאשר הרחבה הייתה מלאה ונבלעתי בקהל. חברים שהגעתי איתם או מכרים שפגשתי במסיבות השונות אפשרו לי להירגע מבלי לתחושות וקרקעו אותי.

הטענה המרכזית של פרק זה מתמקדת באופן בו המסיבה מסייעת בבניית סובייקט הגבר ההומוסקסואל. למסיבות יש חלק חשוב בבניית הסובייקט וזאת על-ידי האופנים השונים בהן המסיבות מתכוננות, על התרבות, הטכסים והציפיות המלוות אותן. מכאן נגזרים שלושה מימדים מרכזיים בנוגע למסיבות אשר יתמכו בטענה של פרק זה: המימד הגיאוגרפי, הטמפורלי והאפקטיבי.

מימד אחד הוא המימד הגיאוגרפי אשר משרטט את הנפרדות של כל מסיבה. המסיבות מתרחשות באתרים שונים בעיר תל-אביב, מסיבה אחת בצפון העיר, מסיבה אחת במרכז ומסיבה נוספת בדרום העיר. המבנים הגיאוגרפיים שמאפיינים כל מסיבה שונים באופן מהותי ובתוכם מתבהרים הגבולות, מה מותר ומה אסור בכל מסיבה ואילו פרקטיקות אפשריות בהן. הניתוח יראה כי המימד הגיאוגרפי קשור במין ומיניות והאופנים בהם הבליון תופס את גופו כמיני או כמוצג לפנטזיה מינית. המימד השני הוא המימד הטמפורלי, והוא נוגע לזמן המסיבה. בעוד אירוע המסיבה מתחיל בזמן פתיחת דלתות ונגמר כשהאורות נדלקים, בפועל ציר הזמן של המסיבה אינו נקודה אלא רצף שחורג מיום או שעת המסיבה הספציפית. המסיבות מתרחבות מעבר למסיבה ומקבלת ביטוי סובייקטיבי וחברתי עוד הרבה לפני המועד הנקוב. הניתוח יראה שככל שהמסיבה יותר שכיחה, יש פחות התעסקות עם ההכנות וככל שהמסיבה פחות שכיחה היא תופסת מקום יותר בשיח החברתי שבא לידי ביטוי ברגשות ובתחושות הנוגעות למסיבה. המימד השלישי הנוגע לבחירת המסיבה הוא המימד האפקטיבי. בכניסה למסיבה התחושות הן רבות החל מהתרגשות, דרך חשש מהניראות ועד לתחושת המבטים מהסביבה. לתחושה יש מקום מרכזי בהחלטה אם נעים לבליון במסיבה. לכן, המסיבה

אליה יוצא הבליון באופן קבוע היא המסיבה בה ירגיש את תחושת הנוחות המקסימלית. כפי שהניתוח יראה, תחושת הנוחות היא פרמטר מרכזי בהחלטה של הבליון אם להמשיך לצאת למסיבה זו. מימדים אלו שלובים האחד באחר ותומכים בהבנת החשיבות של המסיבות בבניית הסובייקט, כדיאלוג מתמשך של אישורים וחיזוקים פנימיים שהבליון עובר עם עצמו ומול סביבת המסיבה כחלק מהבניית הזהות שלו. בפרק זה אתאר את שלושת המימדים הללו וביטויים בכל מסיבה במטרה להבין את התרבות שהיא מייצרת והקשר שנבנה בין הבליון לבין המסיבה.

ימי שני בלימה לימה – המרחב הנינוח

כשם המסיבה, ימי שני בלימה לימה מתקיימת בכל יום שני, כאשר זמן התחלת המסיבה מוגדר ל-23:00. הלימה לימה הוא בר הממוקם ברחוב לילנבלום הסמוך לאלנבי ולרוטשילד בשכונת לב תל אביב. הבר נגיש בתחבורה ציבורית, ברכב ובהליכה ברגל מחלקים שונים של העיר מדרומה, מערבה ומצפונה. במקום ניתן ליהנות ממוסיקת היפ-הופ, רגאטון ומוסיקה "שחורה". מסיבה זו היא בין המסיבות הבודדות שמשמיעה מוסיקה מסוג זה. באזור הפנימי, אפשר ליהנות ממוסיקה ורחבת ריקודים, גישה נוחה לבר הפנימי ומצד שני, אפשרות לשבת וליהנות ממשקה ומשיחה בחלקו החיצוני של המתחם. במתחם החיצוני אפשר למצוא בר המגיש משקאות בהנחה עד השעה 23:30, שולחנות ארוכים וכיסאות המאפשרים ישיבה נוחה והמוסיקה מאפשרת שיחה. המוסיקה המושמעת ברחבת הריקודים שונה מהמוסיקה שמותאמת לשיחה בחצר החיצונית. המוסיקה בפנים חזקה יותר. סידור האורות בפנים מאפשר חוויה של מסיבה, אך האורות אינם מעומעמים, ריצוד האורות מאפשר לראות את הנוכחים במסיבה וישנן פינות מעטות לישיבה. עם זאת, קשה מאוד לנהל שיחה באזור הפנימי. האזור החיצוני מואר ובנוי על ריצוף עץ. אזור זה הוא חצר אחורית המוקפת בנייני מגורים. מסיבה זו, על אף שהיא מסיבת גייז, היא מסיבה המזמנת אליה לא רק הומואים. משיחות שונות שערכתי עם מבלי המקום, גיליתי שלמסיבה זו מגיעים גם גברים ונשים הטרוסקסואלים שמגיעים להינות עם חברים להטייב שלהם או כי הם אוהבים את המוסיקה. מסיבה זו מיועדת לגילאי 23 ומעלה. המיקום של הלימה לימה הוא נוח להגעה, דבר המקל על בליינים להגיע למקום. נוחות זו חוזרת פנימה אל תוך מרחב המועדון בצורה בה הוא בנוי, אפשר לעבור מהמתחם הפנימי, אפוף מוסיקה ואורות מרצדים, למתחם החיצוני שם המוסיקה בעוצמה המאפשרת שיחות בנינוחות. הזמן והשעה הקבועים הם כמו עוגן על רצף הזמן ובכך מאפשרים נוחות מקסימלית לחובבי המקום. את הפעם הראשונה שהלכתי אל הלימה לימה תכננתי בקפידה, מה אלבש, מתי אצא, איפה אתמקם. בפעמים האחרות הגעתי באופן יותר נינוח, האווירה במקום מאפשרת לדבר עם אנשים אחרים או לשבת לבד באחד השולחנות. גם בפעמים שבחרתי לשבת באחד השולחנות החיצוניים, הצטרפו אליי לשולחן אנשים שאינני מכיר. האופי השכונתי של המקום והאור הגבוה יחסית בפנים ובחוץ אפשר לי לזהות אנשים שאני מכיר, לזהות פרצופים חוזרים ומדיי פעם לקיים שיחות חולין עם אנשים שאינני מכיר. היו פעמים בהם הצטרפו לשולחן בו ישבתי אנשים שלא החלפנו ולו מילה אחת על אף שחלקנו את השולחן במשך דקות ארוכות. באופן ששונה ממוסיבות גייז אחרות בנוף, המיקום של מסיבה זו, היום והשעה מאפשרים לכל מי שחובב מסיבות אך לא רוצה להתחייב לכך או להתארגן זמן רב מראש להגיע למקום. לא צריך הכנות

מוקדמות ולא צריך לרכוש כרטיס כניסה מבעוד מועד, אפשר לקבל החלטה ספונטנית. הנוחות הזו היא שיקול מפתח כפי שאסף, 25, תיאר זאת:

בתפיסה האישית שלי אין את כל הטרם הזה עכשיו [מתכוון להתארגנות למסיבות האחרות]. יאללה אני זורם אין לי כוח כאילו בא לי קצת לרקוד, בא לי קצת לחוות ולהרגיש שאני עדיין, אתה יודע, ב, בסביבה של הקצת, המתח, כאילו שאני לא במקום שהוא, אהה, שהוא לא מוגדר, שהוא לא להטי"בי by definition, blind, כאילו שאני ארגיש שאני יכול להתחיל עם גברים, כאילו, או שאני יכול, שיהיה לי את הפלירט כאילו.

אסף בוחר לאן לצאת לפי הנוחות המקסימלית כפי שהוא חווה אותה. למסיבות האחרות הוא מתייחס כטרחה, ובלימה לימה מתאפשרת לו החלטה ספונטנית. הוא לא צריך להתארגן מראש, הוא פשוט צריך לרצות לצאת ומיד לצאת למסיבה. אסף שותל ביקורת על המסיבות האחרות בדבריו, אליהן צריך להתכונן ולתכנן לפני היציאה. המשחק עם הזמן והגמישות תורמות לתחושת הנוחות של אסף, המסיבה מתרחשת ביום ושעה קבועים כמו עוגן ברצף הזמן דבר המאפשר החלטה ספונטנית אם לצאת ומתי. במהלך המסיבה, הזמן גמיש, אפשר להישאר רק למשקה אחד או להישאר עד סוף המסיבה. מעבר לכך, האינקלוסיביות של המקום, המגוון הרחב של הבלייניס, מאפשרים לאסף להרגיש חופשי יותר.

גם חביב, 33, התייחס לנוחות של הלימה ואמר:

ביחס למסיבות היותר גדולות, היותר מתועשות שהזכרתי. ביחס לאומן, ביחס לבלאק טיי, ביחס למה שהיה בזמנו קומפורט ו... זה [הלימה לימה] משהו שאתה יכול לבוא נגיד חצי קז'ואל, לבוא לשתות דרינק עד 1 בלילה, לחזור הביתה, ללכת לישון ולקום למחרת לעבודה.

ההתייחסות לאופן ההגעה הקז'ואלי מייצגת את אותה גישה שאסף שם עליה דגש. הטרחה הגדולה של ההכנות נחסכת ממנו והוא תופס את המקום של המסיבה כמשהו לא מחייב אך מאפשר גם הנאה וגם לא כדבר שלוקח יותר מדיי תשומות. מבחינתו, הגמישות שהזמן מאפשר היא בבחינת יתרון שמשתלב היטב עם היומיום, הנוחות הזו של הפאוזה או 'על הדרך' מאפשרת לו להכניס את המסיבה במרקם החיים ולאפשר לעצמו לנכוח במחב להטי"בי מבלי שתפריע או שתתפוס מקום רב מדי. הגמישות מתאפשרת בלימה לימה מכמה סיבות מרכזיות שהזכרתי; הקביעות של המסיבה, האופי של המקום והמיקום

שביט, 43, ביקש לשים דגש על הנוחות המתלווה לאופן בו הלימה לימה מתארגן בתוך חייו:

בגלל שעבדתי המון המון שנים במסעדות ובברים, שהערב שלי הוא העבודה ונהנים בעבודה ושותים ופוגשים אנשים, פוגשים לקוחות, ואז יוצאים אחר-כך [...] סוגרים את המסעדה בשתיים-עשרה ואז יוצאים לדרינק, אז הדרינק הופך להיות ה... החלק הפחות משמעותי או פחות ארוך של הערב.

ההתייחסות של שביט ללימה לימה גם היא לא מתאמצת. לוח הזמנים שלו בעבודה מאפשר לו להגיע למסיבה זו כחלק משגרת היום שלו מצד אחד, ומצד שני הנוחות הזו מתאפשרת בעקבות הקרבה של הלימה לימה למרכז. הוא לא צריך להתאמץ או להתארגן במיוחד, אלא פשוט להגיע. שביט סיים את דבריו כמבקש להדגיש שאינו צריך הכנות מיוחדות לערב שאינו גוזל זמן הן בהתארגנות לקראת המסיבה והן במשך השעה.

יניב, 23, בניגוד למרואיינים האחרים שפוקדים את הלימה לימה וגרים באזור המרכז, הגיע לעיתים

תכופות מאיזור השרון הצפוני אל הלימה לימה. כשעה ורבע נסיעה אל המקום :

החבר שלקח אותי בתקופת מבחנים זה מישהו שגר רבע שעה בערך ממני באחד היישובים פה הסמוכים, אממ, אז לפעמים אנחנו נוסעים ביחד. עכשיו גם הרבה מהעבודה שלו קורית בתל אביב אז הרבה פעמים הוא פשוט היה נשאר שם והיינו נפגשים שם. אין לזה חוקיות, הרבה פעמים הייתי גם מגיע לבד, אהה, או שאני כאילו יוצא משם לסטופ או שפשוט שמה פוגש בן-אדם שסתם שאני מכיר או מכיר באותו ערב, אהה, ופשוט, פשוט, אין לזה חוקים. ממש, ממש ממש נזיל.

יניב, על אף המרחק, מגיע הגיע באופן תדיר אל הלימה לימה. בגלל המרחק, התכנון שלו להגיע מחושב יחסית למקומיים אך הוא אינו מסתמך על אחרים כדי להגיע. הוא יודע שהוא ייהנה כך שלמרות שהתכנון שלו לצאת עם חברים לא תמיד מתממש, הוא ייסע בגפו.

הלימה לימה התגלה כמקום ורסטילי המאפשר לרקוד לצלילי מוסיקה שחורה מצד אחד ומצד שני מאפשר לשבת על הבר ולהירגע. המעבר בין המתחמים עובר דרך שלוש מדרגות המחברות את הפנים לבחוץ. מדי פעם אפשר לשמוע צעקה חרישית "זה השיר שלי" וקבוצה נכנסת פנימה לרקוד ויוצאת כשהשיר מסתיים. חלק מהאנשים מגיעים לבד, לשתות משהו וחלקם מגיעים בקבוצות או קובעים עם אנשים שמכירים בלימה לימה. אסף, 25, סיפר :

זה [הלימה לימה] גם מקום שאני יכול להגיד יאללה כאילו אני חוטף איזה דרינק על הבר, לבד, יושב איפשהו, אולי כזה מבקש ממישהו מצית לאיזה פייסל, לאיזו סיגריה, כדי לייצר אינטראקציה, ולהרגיש ממש בנוח, להרגיש בנוח עם זה

אסף העיד כי האופן שבו הלימה לימה מתארגן כמקום שהוא מסיבתי אך רגוע ונמצא בקרבת מקום, מאפשר לו לצאת לבד ולהרגיש בנוח. "לחטוף דרינק" מסמן שתכנון הזמן שלו לא מוגדר, מה שמאפשר לו לא להתחייב לשהות ארוכה, מצד אחד ומצד שני "לייצר אינטראקציה" מבקש להשאיר פתח לגמישות של הערב בעקבות התפתחויות שעשויות להתרחש.

באחת הפעמים שהגעתי ללימה לימה יחד עם חבר כחצי שעה אחרי מועד פתיחת הדלתות הנקוב בהזמנה, הדלתות היו סגורות והשומר שעמד בחוץ, אמר שיפתחו בערך עוד חצי שעה. ציר הזמן שבו הלימה לימה מתקיים הוא פלואידי. על אף שידוע היום הקבוע ועל אף שידוע מועד פתיחת דלתות, הזמן אינו דבר מחויב הזמן לא מוקפד. על אף שזו חוויה חד פעמית, היא חוויה שממחישה שהזמן אינו פרמטר המייצר קביעות ומשתנה כשזה נוגע ללימה לימה. אנשים מחד, יכולים להחליט מראש שיוצאים, להתארגן ומצד שני אפשרי לא להחליט כלל או לקבל החלטה ספונטנית. השהות בלימה לימה, על שני המתחמים, מאפשרת זליגה בין מסיבה לבין בר רגוע. אפשר להחליט רק להגיע לשתות משהו, ואפשר לבלות ערב שלם. אפשר לקבוע מטרה אחת, ולהחליף את המטרה מספר פעמים במהלך הערב, כולל לצאת ולהיכנס ללימה לימה מספר פעמים.

הביף - הגוף המיני

פעם בשבועיים בימי חמישי מתקיימת המסיבה של הביף בדרום תל אביב. מאחורי תחנת דלק, במשולש שבין השכונות פלורנטיין, נווה שאנן ושפירא, בסמטה צרה המובילה אל פתחו של המועדון בו מתקיימת מסיבת פטיש שמזמנת אליה מי שמגדירים את עצמם גברים שמקיימים יחסי מין עם גברים. בתקופה האחרונה, הביף

הפך למקום בו כל מי שמזדהה כגבר יכול להיכנס, בניגוד לעבר בו רק גברים סיסגינדרים (מי שהמין והמגדר שלהם נמצא בהלימה לפי הבניות חברתיות) הוזמנו להיכנס למסיבה. לאחרונה, בזמן ההמתנה לבידוק בטחוני לפני הכניסה לאתר, התחילו במנהג קבוע בו אחראי מטעם האבטחה של המקום מתדרך את הממתניינים בכניסה על מדיניות ההטרדות המיניות של המסיבה. האחראי עוצר כל עשרה עד עשרים אנשים ומדבר על מגע מיני ברצון ובהסכמה ומציין שאם מישהו נפגע יש לגשת לאחד המאבטחים.

הכניסה לביף מותנית ברכישת כרטיס, כאשר עדיף לרכוש כרטיס מבעוד מועד. באתר "אטרף" מתקיימת מכירה מוקדמת של כרטיסים בהנחה. מלאי הכרטיסים לרכישה מוקדמת מוגבל, והרכישה מאפשרת את ההנחה בכניסה עד לשעה 01:00. זאת אומרת שמי שמגיע לאחר מכן, משלם מחיר מלא. גם בכניסה אפשר לרכוש כרטיסים, אך הם כאמור, במחיר מלא. מחיר הכרטיס נע בין 80 ₪ במכירה מוקדמת ל-120 ₪ בערב המסיבה בכניסה אחרי השעה 01:00. במסיבות מיוחדות, שנקראות ביף אקסטרים, מחירי הכניסה עולים על 150 שקלים במכירה המוקדמת.

המועדון רחב וחשוך, אורות עמומים עומדים כהיפוך להבזקי אור כך שניתן לראות את האנשים ברחבה, החלל גדול אך ישנו בר אחד הרחק מהבמה עליה מנגן הדיגיי. כאשר המקום מלא – ניתן לזהות רק ראשים. ראשים של אנשים העומדים ורוקדים בצפיפות עם חברים, רגליהם נטועות במקומם והגוף זז לקצב מוסיקת הטכנו הכבדה. אי אפשר באמת לנהל שיחות אחד עם השני, המוסיקה חזקה מאוד, אפשר ללחוץ בצעקה על אוזנו של מישהו או ללכת הרחק מהרמקולים, וכך מדי פעם ניתן לראות אנשים יוצאים אל חלל המדרגות שבכניסה כדי לדבר זה עם זה. לרוב קבוצות אלו יהיו אנשים שמכירים אחד את השני, קבוצות חברים. לעיתים, כששני אנשים מצאו חן אחד בעיני השני הם יכנסו אל חדר החושך הנמצא בצידה של הרחבה ומתוחם על-ידי וילון שחור ארוך המסתיר את חדר החושך. חדר החושך הוא המקום בביף בו אנשים יכולים למצוא מין. מדובר על מסדרון לא רחב עם מקומות ישיבה בו מצטופפים אנשים, חלקם לבושים במלואם, חלקם חשופי איברים או פשוט ללא חולצה ואחרים עירומים לגמרי.

למרות שהביף אינו רק מסיבת מין, המין הוא אחד הנושאים שמייחדים את המסיבה הזו, המזמנת מין למי שרוצה. מעבר למין, הביף מושך אליו גברים גדולים, שמנים, שריריים במיוחד, מבוגרים וצעירים. אנשים בעלי שיער גוף או כאלו שלא עומדים בסטנדרט יופי כזה או אחר. הביף מאפשר לקהילת הדובים [גברים בעלי מבנה גוף גדול, שמן ו/או שיער – זוהי תת קהילה בתוך הקהילה ההומואית] מקום בתוך עולם המסיבות המגוון.

המסיבה הזו מתקיימת בימי חמישי ופותחת את בילוי סוף השבוע. ההכנות לקראת המסיבה וסוף השבוע מאפשרות לבנות התרגשות כפי שתיאר זאת גידי, 42:

קודם כל מגיעים תמיד, אהה, אחרי שכבר יושבים איפשהו, זה לא מקום שמגיעים אליו כאילו ישר מהבית סחים, אהה, כמו רוב המועדונים הגדולים. בדרך-כלל יושבים כמה חבר'ה בבית, שותים, תופסים ראש, צוחקים, מתחילים להיכנס קצת לאווירה של יציאה. המסע לביף, אם זה במונית, אם זה ברגל, אם זה באוטו, לא משנה מה, זה גם חלק מהחוויה. בונים התרגשות, בונים ציפייה, תמיד יש את זה שלא היה אז כל אחד מכין אותו, כל אחד מספר לו דברים אחרים כמובן. אהה, יש את המגזימים שגם לא אוכלים בשביל הביף, אהה, או שותים כף שמן או אני לא

יודע בדיוק מה הם עושים, או מתכוננים כדי שחלילה לא יהיה להם אי-נעימויות בזמן קיום יחסי מין, הכנות פיזיות הכוונה.

גידי מתייחס ליציאה לביף כאל מסע. הוא מתאר שני סוגי הכנות: הכנה רגשית הנוגעת למצב הרוח של הבליינים, והכנה פיזית הנוגעת לגוף של כל אחד מהבליינים. ההתאספות שלפני המסיבה מאפשרת לבליינים להתאים את ההתרגשות למסיבה ובמקביל להכין חברתית אחד את האחר לתכנון של היציאה ולתרבות המקום. בנוסף, מכיוון שבביף יש חדר חושך שמטרתו לאפשר לבליינים לקיים יחסי מין, ישנה הכנה של הגוף שעולה בצורת שיחה בין המשתתפים ועולה גם בצורה של הימנעות מאוכל כי לאפשר לעצמם לקיים יחסי מין הכוללים חדירה.

בעבור רפאל, 42, היציאה אל הביף מאפשרת תחושת הקלה בכל היחס לציפיות החברתיות שיש בקהילה. בשבילו, מסיבה זו מאפשרת לפגוש מגוון רחב של אנשים ובכך מאפשרת יותר חופשיות: הקהילה פה היא לא תמיד קלה. אהה, יש הרבה... הרבה חשיבות לנראות, למראה החיצוני, לגוף, לגיל. אז אם אני משווה את זה נגיד לעומת מסיבה כמו FOREVER או עופרה, אז בביף כאילו יש יותר... ליבראליות במראה, יותר רב-גונית.

רפאל מדבר על הנוחות שבביף, האופן שבו אפשר להיות וליהנות ללא המבט השיפוטי מבחוץ. הוא מסביר את הנוחות שבביף דרך השלילה של המסיבות האחרות. לדבריו, האופן שבו אמורים להיראות שונה מאוד בביף שמזמין גופים שונים אל המרחב ולא בהכרח את הגוף האידיאלי. לכך הוסיף נתיב, 38, שהסביר בדבריו את החשיבות של הנוחות בביף:

והסיבה שאני הלכתי לשמה [לביף] זה בגלל ש, אממ, זה היה מקום, המקום [הדגשה במקור], מבחינתי, המקום הראשון שבו אני הרגשתי שכשאני מגיע אז אני לא מקבל את החוויה שאני הייתי רגיל לקבל במקומות אחרים של הקהילה שבהם ברגע שאתה מגיע, לשנייה אחת, כל העיניים עליך.

נתיב תיאר איך הביף מאפשר לו להיות יותר נינוח עם מי שהוא. הביף בתור מסיבה מאפשר לאנשים שונים להגיע וליהנות ממסיבה שלא שמה על המוקד את הגוף והנראות וחשוב מכך, לא להרגיש שהוא תחת עיניים שיפוטיות.

הביף הוא מרחב המאפשר לגוף המיני להתקיים במרחב ומקבל אותו בברכה ללא קשר לאופן בו הגוף נראה. הביף כמסיבה שמביאה אליה מגוון רחב של אנשים בעלי מבני גוף שונה, מקלה על השיפוט החברתי, לכאורה, ומאפשרת לבלייין לבחון את היחס שלו לגוף שלו ולגוף של אחרים ובאופן הזה מאפשרת לבלייין לייצר אינטראקציות חברתיות עם אחרים. לעומת מסיבות אחרות, הגוף בביף אינו אתר שמקפל לתוכו את חפצון הגוף למבטי אחרים, אלא מאפשר לגוף להיות המרכז של המסיבה תוך השתתפות במסיבה. זאת אומרת, שלא כמו בלימה לימה שם לא מורידים חולצות, בביף הלבוש או חוסר הלבוש מייצר אינטראקציה הדדית שעוברת דרך הגוף ולעיתים ללא מילים.

עופר ניסים (עופרה) – מיקומים במרחב

עופר ניסים, דיגיטי בינלאומי, שבנה את עצמו עוד בשנות ה-80 המוקדמות מקיים בישראל כשלוש מסיבות בשנה באירועים מיוחדים כמו חגי תשרי, פורים ובחודש הגאווה מתקיימת המסיבה של עופר ניסים, הנקראת

בפי הקהל "עופרה". המסיבות הללו מתקיימות בשנים האחרונות בצפון תל אביב, בגני התערוכה או בפארק הירקון ומכילות אלפי חוגגים. חודשים לפני כל מסיבה מתחיל דיבור סביב הנושא. בפורים, לדוגמה, בשיחות בין הומואים נשמעת השאלה "אתה בא לעופרה, נכון?" כאילו היה מדובר באירוע משפחתי חובה, אבל עם טון של ציפייה. השאלה הבאה מיד אחרי השאלה הראשונה היא "יש לך כבר תחפושת?" מתוך מחשבה שכל מי שמגיע למסיבה יגיע מחופש. בתקופה של התצפיות, גרתי בתל אביב עם שותפה שמעצבת, בין השאר, תחפושות ותלבושות. הטלפון שלה, צלצל ללא הפסקה עד שהחלה לסרב להצעות לתפור תחפושות. רוב המתקשרים היו גברים שמבקשים תחפושת ייחודית, קצת חושפנית ומודולרית כך שיוכלו להוריד חלק ממנה לכשיהיה חם במהלך המסיבה.

הדיבור והבאז סביב המסיבה הקרובה של עופרה ממשיך והופך קבוע בחודשים שלפני המסיבה עצמה, מרגע שמועד מכירת הכרטיסים מוכרז, אנשים מרעננים את העמוד הרשמי של המסיבה או בודקים אם נפתחה מכירת הכרטיסים באתר אטרף כדי להיות ברי המזל שהצליחו לרכוש כרטיס שמחירו לא פחות מ-250 ₪. לקראת המסיבות ורגע לפני שהכרטיסים משתחררים, גם בקבוצות של חברים וגם במפגשים אקראיים נשאלת השאלה "אתה בא לעופרה, נכון?". הכרטיסים אוזלים די מהר, ובקבוצות שנות יש תלויות על קריסת האתר ושהכרטיסים אזלו. מי שלא הספיק לרכוש כרטיס במועד הראשון, יאלץ לחכות לכרטיסים הבאים שמחירם יהיה גבוה יותר. מי שלא הצליח לרכוש בזמנים הללו ועדיין רוצה להגיע למסיבה, יתחיל לחפש כרטיסים "יד שנייה" בפייסבוק ויבקש לדעת מי מוכר כרטיסים להופעה.

ביום המסיבה, קבוצות-קבוצות של אנשים נפגשים בבית של חבר כזה או אחר לשתות משהו או "להרים". "הרמות" הוא סלנג שמדבר על להרים את מצב הרוח. שומעים מוסיקה, שותים משקה אלכוהולי, יש שלוקחים סמים כבר בשלב הזה ומתארגנים ליציאה לכיוון אתר המסיבה. ההתארגנות חשובה ביותר, כי המסיבה אינה נגישה ברגל ולא בתחבורה ציבורית. הניסיון למצוא מוניית באפליקציות של מוניות מתסכל מאוד כיוון שכמעט ואין מוניות פנויות. פעמים רבות נאלצנו להמתין מעל 40 דקות למונית שתתפנה. היינו שלושה חברים שכל אחד ניסה להזמין מוניית באפליקציה אחרת ולבסוף החלטנו לצאת לאלנבי ולנסות את מזלנו גם בדרך הישנה והמוכרת של נפנוף למונית לעצור.

כשהגענו לאיזור המסיבה, התנועה הפכה לכבדה, הנסיעה הזדחלה והנהג המליץ לעצור רחוק במידת מה. נחילים של אנשים זרמו כל העת לתוך המסיבה, עצרו להגיד שלום לאנשים שהם מכירים. מרחב המסיבה עצמו הוא גדול, בחודשים נטולי גשם המסיבה נערכת בפארק הירקון. בחודשי חורף, המסיבה מתקיימת בגני התערוכה. בהתחלה המקום נראה גדול מדי, אך במהרה הוא התמלא כך שיש חלקים קרובים לבמה ששם לא ניתן לזוז וצריך להידחף בין אנשים כדי להגיע ממקום למקום. הרחק מהבמה, בצידו השני של המתחם יש דוכני אוכל וחדרי שירותים ניידים עם הפרדה מגדרית לנוחות הבליינים, עם זאת אף אחד מהבליינים לא מקפיד על הכניסה לשירותים לפי מגדר, העומס מווסת את הכניסה.

ישנם מספר אופנים להתכונן למסיבה של עופרה. ראשית, משום שהמוסיקה המיוחדת של עופרה תורמת לתחושה החגיגית, הוא נוהג לשחרר את הסט (רצועות שירים ורימיקסים) שינגן במסיבה כמה ימים לפני המסיבה. בכך הוא נותן לבליינים את האפשרות להקשיב למוסיקה ולהתכונן. ההקשבה המוקדמת לסט שינגן במסיבה תורמת להתרגשות לקראת המסיבה. שנית, מעבר למוסיקה, מיקום המסיבה והתזמון שלה מצריכים הכנה מראש ותכנון לקראת מה שיגיע. המסיבה ממוקמת, לרוב, בצפון העיר ובמועד חג כך שתחבורה ציבורית אינה קיימת במועדים אלו. שלישית, להכנות אלו מצטרפת ההכנה לאירוע, כיוון שמדובר

באירוע נדיר יחסית למסיבות האחרות, אנשים ממהרים לרכוש בגדים ולהתארגן למסיבה. ארז, 32, סיפר לי על החוויה של המסיבה הזו שראשיתה בציפייה:

יש איזושהי ציפייה, אהה, אני חושב בעיקר בגלל שהאומן הזה [עופר ניסים] הוא כל-כך הרבה שנים בקהילה והוא חלק מאוד גדול בעשייה ובאיחוד הקהילה, לדעתי, כי באמת מוסיקה, כמה שזה נשמע קלישאה או משהו כזה, זה משהו שהוא מאחד את המוסיקה ודווקא אפילו מה שמחזק את הקהילה מהפן הזה ש, שזה מביא אנשים מחו"ל, זה מייצר באז מטרורף לבוא ולראות את האומן הזה פה בארץ. למה זה מרגש? אתה לא רואה אותו כל פעם. אתה רואה אותו איזה 3-4 פעמים בשנה, שזה אירועים מאוד מיוחדים וזה באמת משהו שהוא, זה מופע מושקע שאתה באמת הולך לשמוע אומן שאתה... מצפה למוסיקה ממנו.

ההתרגשות שארז מתאר משלבת בתוכה את הייחודיות של המסיבה הזו, שמקורה באיש אחד עם עבר משמעותי לקהילה. ההתרגשות נשמעה בקולו של ארז ובעיניים שלו נדלק אור. מסיבה שלא מתרחשת באופן תדיר אבל יש לה משמעות שחוצה את המסיבה עצמה ומשלבת בתוכה גם הכרה בינלאומית וגם כבוד לפורץ הדרך בתחומו, עופר ניסים. המוסיקה של עופר ניסים היא משמעותית, היא הופכת את הסיפור של עופרה לסיפור של קהילה ובכך יוצרת טכסיות. מעבר לכך, האומנות של עופרה מאפשרת חיבור של אנשים שמוצאים מכנה משותף רחב.

תדירות המסיבות וההכנות אליהן הופכת את המסיבה של עופר ניסים לעניין מרגש עד כדי אירוע חד פעמי. ההשקעה במיקום, המרחב הפיסי הרחב שמאפשר לאלפי אנשים להתכנס יחד, ללבוש את מיטב בגדיהם הופך את המסיבה לאירוע של ממש. גונן, 31, ביקש לחדד את ההכנות לעופרה ואת ההתרגשות המקופלת לתוך ההכנות:

הכנות למסיבה של עפרה זה הכנות לחתונה לכל דבר. זה, זה מדהים כמה הכנות וכמה פוליטיקה מתקיימות בהכנה לעפרה. אנחנו מתחילים מהשלב הראשון. השלב הראשון, המסיבה מוצגת בעמוד של עפר ניסים. מסיבה, מכירת כרטיסים בקרוב. הוא יפרסם את זה, אלפי קבוצות וואטספ יקבלו הודעה, אלפי סטורי באינסטגרם יקבלו שיתוף ואלפי אנשים יפתחו קונספירציות ותיאוריות, איפה, מתי, ממתי עד מתי, מתי יש סטים, מתי יש שירים, מתי זה, מתי זה, מתי זה. כמו כלה שקיבלה הצעה ושניה אחרי זה אומרת אבל אין אולם, אבל אין זה, אין דיגיין, אין שמלה, אין כלום, אין זה, תראה איך אני נראית. אותו דבר. מדהים פשוט.

התיאור המפורט של גונן המקביל את ההכנות להכנות חתונה מבקש לחדד את חשיבות המסיבה. תיאור זה מראה כי זמן המסיבה אינו מתחיל ונגמר ביום האירוע אלא יש הכנות משמעותיות. ההקבלה לחתונה מאפשרת הצצה למשמעות של המסיבה לבליינים – החל מההתרגשות של ההכנות עד לתסכול לפני האירוע. ההפצה של האירוע כמו הפצת הזמנה לחתונה מקבל מימד טכסי, מימד של חשיבות שכן אירוע זה נדיר וצריך לתת עליו את הדעת. אירוע זה לא עובר כאירוע יומיומי אלא מסומן בצורה חריגה ביחס למסיבות אחרות. ההכנות לעופרה הן חגיגה בפני עצמה, הדרך והזמן עד ליום המסיבה עוברים בהכנות כלכליות, לוגיסטיות כמו דרכי הגעה למסיבה ועם מי יוצאים ועד להכנה של הגוף למסיבה כמו צום או דיאטה מיוחדת. ההכנות הללו מכוונות את הגוף להיות נוכח במסיבה אך בלתי מושג בעת ובעונה אחת. הגוף החשוף הוא גוף

שאפשר להתסכל עליו, אך הוא אינו נגיש. הגוף החטוב הוא גוף אידיאלי אליו שואפים, אבל הוא נשאר במידה מסוימת בפנטזיה ולבליינים האחרים אין גישה אליו. הוא פנטזיה מינית אך הוא אינו מיני.

סיכום – פירוק לכידות המסיבות

באבחנה בין שלוש המסיבות הללו ניתן לשים לב כי המסיבות אינן דבר אחיד. ממבט חיזוני אולי ניתן להגיד שמסיבת גייז היא מסיבת גייז כיוון שריכוז הבליינים ההומוסקסואלים במסיבות השונות הוא גבוה. בנוסף לזה, בכל מסיבה יש מוסיקה ויש אלכוהול. ועל אף כך, כאשר בוחנים את המסיבות מקרוב, ההנחה שכל מסיבות הגייז הן אותו דבר, מתפרקת לנוכח השוני בהכנות וההבנה של כל מסיבה יש טכסי הכנה שונים, מוסיקה שונה, נושא נפרד שמכוון לקהלים אחרים. לאור השוני המהותי של המסיבות אפשר להבין שכל מסיבה משרתת תפקיד אחר אצל מי שבוחר לצאת אליה. ישנם יחסי הדדיות בין מארגני המסיבה לבליינים – מצד אחד מארגני המסיבה דואגים לזמן את הקהל אך מכוונים לקהל ספציפי על-ידי הזמנות, מוסיקה ומיקום ומצד שני הבליינים מצפים בדרישתם לאירוע חגיגי ומאשרים באופן הזה את המסיבה על-ידי הגעה אל המסיבה וההשתלבות בה.

המימדים השונים משפיעים ומושפעים מכל מסיבה בצורה שונה. המימד הגיאוגרפי בכל מסיבה שונה בשתי רמות, הרמה האחת היא המיקום של המסיבה בעיר והרמה השנייה היא האופן בו החלל מובנה. בעוד הלימה לימה נמצא בלב העיר והגישה אליו קלה ומוארת, הביף נמצא בפאתי העיר באיזור תעשייה, חשוך כאשר ההגעה לשם עשויה להיות לא נעימה. המסיבה של עופרה נמצאת בשנים האחרונות בצפון העיר ומצריכה תכנון. הגישה למסיבה של עופרה לא נוחה כמו הגישה ללימה לימה אך היא מוארת בניגוד לביף. לגבי החללים בהם מתקיימות המסיבות, בלימה לימה יש משחק של פנים וחוץ שמאפשר לבליינים להתמקם בנוחות, הביף לעומת זאת מאוד חשוך, הוא חלל אחד שלתוכו מאולתרים חללים אחרים כמו חדר החושך המופרד בוילון. עופרה היא מסיבה המתרחשת באוויר הפתוח עוד בשעות היום. אין מחיצות פיסיות והאנשים מחלקים את עצמם לפי הקבוצות שהם משתייכים אליהם.

כשבוחנים את המימד הטמפורלי ניתן לראות שהזמן אינו נקודה על ציר הזמן באף אחת מהמסיבות, אולם לכל מסיבה יש מאפייני זמן משלה. הלימה לימה היא מסיבה המתרחשת כל יום שני ונעוצה באופן קבוע ככזו, ועם זאת, לזמן אין משמעות. הוא אלסטי מאוד ולא מחייב. הביף, מסיבה דו שבועית שמצריכה הכנות מעטות קודם, אך היא אינה בבחינת טכס ארוך כמו במסיבה של עופרה שמצריכה הכנות שבועות ארוכים קודם לכן.

המימד האפקטיבי בעולם המסיבות שואף לנינוחות מקסימלית. על מסיבה מייצרת את הנוחות הזו באופן שונה כאשר בליין בוחר מה מייצר אצלו את הנינוחות. אם יהיה זה משחקי האור והחושך או האפשרות לשבת לשוחח כמו בלימה לימה או המגוון הרחב של אנשים עם מגוון גופים והמיניות המתפרצת או הטכסיות שבונה את קהילה אל מול אדם אחד כמו בעופרה. האפקט הוא נגזרת של התרבות שנוצרת בכל מסיבה על כלל מאפייניה.

מההשתתפות הפעילה שלי במסיבות למדתי שבחירת המסיבה היא תהליכית. עם הזמן, לכל מסיבה התארגנתי בצורה שונה החל מזמן ההכנה למסיבה, עבור בבחירת בגדים ועד תכנון הזמנים בנוגע למסיבה. לכל מסיבה יש מאפיינים ייחודיים ומי שבוחר לצאת למסיבה לוקח בחשבון את כל הללו ועוד. ככל שהזמן עובר ותשומת הלב שלי לפרטים התחדדה יכולתי לראות למי זו הפעם הראשונה בכל אחת מהמסיבות, דרך

ההתמקמות שלו במרחב, דרך בחירת הבגדים ועד להתמסרות למסיבה. אם בפעמים הראשונות הרגישו מספיק בנוח הם יחזרו למסיבה זו, אם הפעמים הראשונות הרגישו לא בנוח וחשו כי הם נשפטים – לא יחזרו למסיבה זו. זהו תהליך של הטעמות בתוך התרבות של המסיבה הספציפית ששילבה בתוכה את תחושת הנוחות וחוסר השיפוט הסובייקטיבי. תהליך זה מסייע להבנה שמסיבות אינן דבר אחיד, אלא שלכל מסיבה יש סט נורמות שונה, השוני הזה מאפשר לבליין לחקור ולמצוא את המסיבה המתאימה ביותר עבורו.

המניה של המראה – הגוף האידיאלי במסיבה

החששות שאפפו אותי בפעמים הראשונות שיצאתי היו קשורים אל הגוף. אני לא מתאמן באופן קבוע, ועם זאת אני ער לשיח בין גברי הקהילה על הגוף, על חדרי כושר ועל העדפה הברורה של משתמשי אפליקציות היכרויות לבעלי מבנה גוף חטוב. באפליקציות ההיכרות יש אפשרות לסמן את מבנה הגוף של המשתמש ושל הגוף הרצוי בתגית כמו "חטוב" או "שרירי" ובאפליקציות מסוימות יש תגיות שהמשתמש יכול לבחור לסמן "גברי" או "נשי". התגיות "חטוב" ו"גברי" הן נפוצות מאוד ובהם נעזרים הגברים בחיפוש אחר פרטנר למין או לזוגיות. זאת אומרת, שאפשר לחפש בחלק מהאפליקציות תגיות ספציפיות שמשתמשים אחרים סימנו בהם את עצמם או את העדפה שלהם.

שיח על הגוף ועל נראות נפוץ ברשתות חבריות בכלל ובקבוצות פייסבוק של הקהילה בפרט בקרב גברים. השאלה איך הגוף בנוי, מה המשמעות של הגוף וביוש (שיימינג) של מי שלא עומד בסטנדרט, היו לא אחת במרכז השיח. בתוך כך, נולדה תנועת הבאדי-פוזיטיב² שמראה סוגי גוף שונים של גברים שאינם עומדים בסטנדרט החיטוב ומציגה אותם באופן חיובי.

כאשר יצאתי לדרך עם המחקר הזה הגוף שלי פעל, ויתרה מזה, הגוף שלי הגיב למחקר. שאלות על נראות, על בריאות ועל קשר שנראה לי אובססיבי בין קהילת ההומואים לאכילה וספורט נענו בפירוק הלכידות של הגוף "האידיאלי" לקבוצות גוף שונות. ניסיון לייצר מרכז של גוף אידיאלי, בתוך השוליים החברתיים שם ההומואים נמצאים, ויתרה מכך – בתוך עולם המסיבות ששם את הגוף במרכז, קיבלו פרספקטיבה אחרת כאשר ראיתי איך מצד אחד בעולם המסיבות יש קריאה לגופים מגוונים דרך מסיבות שונות ובמקביל, שימוש באסטרטגיות שונות על מנת לפרק את המרכזיות של הגוף במסיבות.

הפרק יציג ארבע תימות המייצגות אסטרטגיות התנהלות של הבליון במסיבות. מימדים אסטרטגיים הקשורים בגוף ובנראות של הבליון, דרכם מתרחשת יצירת הקשר עם אנשים נוספים. יצירת הקשרים הללו מהווה את תחילת התהליך של ביסוס חברויות בין גברים במועדונים. ארבעת המימדים דרכם אבחנו את הגוף והאופן בו הוא פועל הם (1) המשא והמתן על הגוף הסובייקטיבי – תהליך בו הבליון מתכתב עם תפיסת הגוף האישית שלו ותפיסות הגוף של גברים אחרים בקהילה. (2) שלילה כאסטרטגיה – יצירת מרחבים מאפשרים – היא אסטרטגיה המבקשת לתת מקום לאופן הקבלה העצמית של הגוף על-ידי התבוננות במאפיינים החסרים במסיבות השונות. (3) להרגיש סקסי באמצעות חומרים משני תודעה – המשמעות של הסמים בתקשורת של אנשים במסיבה מתוך שחרור העכבות הקשורות בחוסר ביטחון המגיע מההשוואה לגוף האידיאלי. (4) חושך ואור, מין ומיניות – על חופש ומשטור בתוך המסיבה ועל השחרור שהחושך מאפשר בזמן המסיבה. מכיוון שהגוף נטוע בתוך קונטקסט חברתי, הוא מקפל לתוכו ביקורת כלפי החברה באופן בו הבליון בוחר באופן מודע לא לעבוד בפיתוח הגוף. מאידך הסכמה כנועה להבניות חברתיות גם היא מקופלת בגוף באופן בו הוא הבליון מרגיש מודר או לא בנוח במרחבי מסיבות מסוימים. כלומר, ישנן מסיבות כמו הביף או הלימה לימה בהן יש נראות רחבה לגופים מגוונים שלא נענים לאידיאל של הגוף החטוב. במסיבות אלא, בליינים עם מבנה גוף לא חטוב ירגישו בנוח לעומת מרחבי מסיבות אחרות בהן החריגה הזו מדירה את בעלי הגוף ה"לא אידיאלי".

² התנועה קיימת באינסטגרם תחת ההאשטאג gaybodypositivity

הומו בעל גוף שמן או רזה ירגיש לא בנוח במסיבה של עופר ניסים, לעומת זאת הומו בעל גוף שמן ירגיש בנוח במסיבה של הביף. הגוף מהווה כרטיס ביקור בתוך המסיבות, על בסיס כרטיס ביקור זה נוצרות אינטראקציות בתוך המסיבות השונות. מארגני המסיבות פונים אל הקהלים אותם הם רוצים לעודד להגיע למסיבות שלהם על-ידי הגדשת מבנה הגוף בהזמנות למסיבה. מהצד השני, הבליינים המגיעים למסיבות יוצרים בנראות שלהם קו מנחה לגוף המקובל בתוך המסיבה.

הטענה המרכזית של פרק זה היא כי הגוף ותפיסת הגוף הם שער הכניסה למסיבה ולחברות. כלומר, הגוף מהווה גורם משמעותי בהחלטה בבחירת המסיבה הקבועה. בחירה זו כמסיבה קבועה מאפשרת יצירת קשרים עם אנשים אחרים. הקשרים הנוצרים הם קשרי חברות הנבנים על מכנים משותפים של הבליינים. התהליך שתואר בפרק הקודם על תהליך בחירת המסיבה הוא השלב המקדים ביצירת הקשרים הללו. במסיבות יש אפשרות להכיר אנשים שתחושת הנינוחות שלהם גבוה יחסית ועברו תהליך זהה של אישוש הסובייקטיביות ההומוסקסואלית שלהם. בפרק זה אבקש לטעון גם כי הגוף מתקיים כחלק מתפיסות מגדריות על גבריות וכחלק ממארג חברתי החוסם או מאפשר אינטראקציות בין אנשים. הגוף מוביל לבחירות בסוג המסיבה אליה היחיד ייצא, האופן בו הוא מתקהל ויוצר חברויות והאופן בו הוא הופך למחאה מעצם היותו חורג מהאידיאל. לכל בליין יש אסטרטגיה שונה להתמודדות עם תפיסות הגוף שלו ושל הסביבה.

המשא והמתן על הגוף האידיאלי

דרך הגוף מקיים היחיד קשר עם החברה, האופן בו הגוף בנוי, המגדר והעבודה על הגוף מייצרת הומואים בליינים כסובייקטים חברתיים. מהתצפיות והראיונות שערכתי עולה כי העבודה על הגוף, הדיאטה, חדרי הכושר, הרגלי אכילה מתכתבים עם גבריות ההומוסקסואלית במרחבים השונים כמו באפליקציות היכרות, וקבוצות חברתיות ברשתות החברתיות. ממשותפי המחקר עולה כי הגיאוגרפיה של הגוף, גבולותיו וצורתו מנוסחים אל מול הגוף האידיאלי המדומיין ובמקביל האופנים בהם גבר ההומוסקסואל אמור להיראות עובר דרך המבט החברתי. המבט החברתי מתורגם אצל הגבר ההומוסקסואל כמה נכון ומה לא נכון לעשות ואיך הגוף צריך להיראות. זאת אומרת, האם הגוף "שווה" במשחק החברתי, האם גבולותיו של הגוף מתממשקים לגופים אחרים או יוצרים גבול או מחסום. אושר, 44, סיפר בפרספקטיבה של זמן:

אני זוכר את עצמי לפני עשרים ושתיים שנה, כשרק יצאתי מהארון, אהה, ולחץ מזה שיש לי שערות על החזה. בלחץ מזה. אהה, כי, לא ראו אז בשום מקום גברים עם שערות על החזה, אהה, וכולם נראו צ'לסי בויז כאלה, כולם עשו אז שעות ופמפינג (ניפוח שרירים), אהה, אז היום זה כבר לא ככה.

אושר תיאר את ההנחה בנוגע לגוף אידיאלי מדומיין. התפיסה שלו את הגוף שלו היא לעומתית והשוואתית, הוא קורא להומואים שפגש צ'לסי בויז והוא משתמש בהנגדה כדי לתאר את המעמד שלו בהיבט הגופני – שעווה לעומת שיער חזה. אושר טוען שלאורך השנים ראה שינוי בצורתו של הגוף המדומיין ובעבודה על הגוף הסובייקטיבי. השינוי בתפיסות הגוף ובעבודה על הגוף מושפע מהזמן ומה שבעבר היה נתפס לכאורה נכון וראוי עבר שינוי.

הגבריות ההומוסקסואלית מתכתבת עם אידיאל גברי מדומיין. אל מול ההומואיות המדומינת הזו מתקיים דיאלוג מתפתח על הנכחה של מגוון גופים. אמנם עדיין יש את הגוף האידיאלי המדומיין, אך עם זאת ישנן אפשרויות שחורגות מהמבט החד מימדי הזה על גוף. אושר המשיך ואמר:

זה נכון שעדיין יש את המודל ושה מה שרואים בתקשורת [...] אני חושב שזה פחות נמצא שם, אהה, למטה, ה... ה... כל מי שאוהב דברים אחרים, אני לא מדבר על האנשים שנראים אחרת, אלא על מי שאוהב דברים אחרים מרשה להגיד את זה ב... מרשה לעצמו להגיד את זה בקול וזה מייצר לגיטימציה למנעד רחב יותר.

אושר ניסה לערער על התפיסה של הגוף האידיאלי ונעזר בפרספקטיבה של זמן על מנת להצדיק את דבריו. הוא מבקש להגיד כי למרות שעדיין יש את המבט החברתי על הגוף האידיאלי, הזמנים של היום מאפשרים נוכחות של אנשים בעלי גופים מגוונים יותר. עולה מדבריו שאם בעבר הגוף האידיאלי היה מרכזי ונוכח בכל מקום, היום לגופים מגוונים יותר יש מקום מתוקף הפתיחות שנוצרה בקהילה הגאה לתת מקום לגופים שאינם מיינסטרים. אם הגוף החטוב היה בעבר במרכז וכל מגוון הגופים האחרים היו חבויים או רחוקים מהמרכז, כלומר בפריפריה של האידיאל הגופני, היום לטענתו המצב שונה.

שאלת מגוון הגופים השונים בא לידי ביטוי בתפיסת מקום במרחב והנכחה של גופים שונים שמייצרים לגיטימיות לגבריות אחרת. נתיב 38, הוסיף:

הדובים זה אפילו תת-קהילה של הומואים אבל אהה... היום זה קצת פחות ככה כי דברים התפתחו. אממ, אבל באופן מסורתי מדובר ב, אהה, אהה, גברים... אהה, שנמשכים לגברים, אממ, שהם על-פי רוב יותר גדולים ממסת גוף, עם שיער גוף, אהה, הרבה פעמים מבוגרים יותר, אממ, שבדרך-כלל לא עומדים בסטנדרטים של היופי ש... [...] העולם הסטרייטי ובטח ובטח העולם ההומואי, אממ, שבדרך-כלל, בוא נגיד, הסטנדרטים האלה הם בדרך-כלל אנשים שהם מאוד, אהה, מה שנקרא, מתוקתקים, הולכים לחדר-כושר, יש להם שרירים, יש להם, הם, הם מסירים שיער מהגוף, אהה, הם מאוד, אממ, מטפחים את הגוף ו... ו, ואפילו, אממ, זה מגיע ל, למצב של, של אובססיה ונניח לקראת המצעד מרעיבים את עצמם וכל הזמן אתה חייב להיראות כאילו בצורה ממש כאילו מושלמת וזה, אז, אז הדובים זה כאילו האנטי-תזה של זה.

נתיב מדבר על הגבריות הדובית כתשליל של הגבריות ההומואית המדומינת. הוא מצייר את הגוף המדומיין כדבר שלילי, גוף שצריך להשתעבד אליו ולעבוד בצורה מוקפדת על מנת להגיע אליו. הוא נוקט בגישה ביקורתית כלפי אידיאל היופי והסכנות הכרוכות בתחזוק הגוף האידיאלי, ועצם היווצרותה של קהילת הדובים היא הביקורת האולטימטיבית בעיניו. הוא מבקש להראות ולהנכיח גבריות אחרת, לא שבלונית ויותר פלואידית בתפיסת הגוף שלו.

רפאל, 42, תיאר גם הוא את ההבחנה הזו:

שבבין יש כאילו פחות, אתה יודע, יש הרבה קטע של bears ואנשים קצת יותר מבוגרים ו... אנשים פחות, אני קורא להם פלסטיק, כאילו, אתה לא... לא חייב זה. יש שמה קהל יותר מגוון [...] אז זו מסיבה גברית, זו מסיבה מגוונת יותר, זו מסיבה מאוד אממ... מינית. יש שם הרבה מיניות.

רפאל מתאר את הנראות ההומואית האידיאלית כפלסטית, בעיניו העבודה על הגוף עשויה להפוך את הסובייקט לחד מימדי ושטחי. לשיטתו, הביף מאפשר לתצורות מגוונות של גופים להתקיים במקביל. המיניות כמבע גברי מקבל חיזוק דווקא במסיבה מגוונת ולא דווקא במקום בו הגבריות האידיאלית, של הגוף

המושלים, מתקיימת. הביף, כמרחב שמאפשר גיוון גופני מתקשר אצל רפאל למיניות שמתאפשרת או מתקיימת במרחב זה בניגוד למסיבות אחרות שם הפלסטיות אינה מינית. הוא מבחין בין הגוף ההומואי האידיאלי לבין הגוף הנחשק, המיני.

יניב, 23, שזר בתוך דבריו התייחסות למבני הגוף המאפיינים זרמים שונים בקהילה הומואית והאופן שהגבריות באה לידי ביטוי דרכם:

למשל זה bear שזה דב, אהה, שזה מה שמאפיין את הביף למשל שזה הגבר, אהה, השעיר, השמנמן, השמן, השרירי, המנופח. הגבר הזה עם הנוכחות בחדר. כאילו כזה שכשהוא נמצא בחדר אתה אומר וואו, כאילו, אתה רואה אותו. אממ, טווינק [כינאי למראה נערי, רזה וחלק], אהה, זה המראה הצעיר-ילדותי-נערי כזה.

הגוף מקושר לגבריות שתופסת מקום פיסית, שיש לה נוכחות. כשיניב הסביר לי על "שבטים" בתוך הקהילה הוא שירטט את הגבריות לשיטתו: בעיניו שומן ושרירים מסמנים גבריות באותה נשימה כי שניהם תופסים מקום. הנוכחות של הגוף מייצרת את הגבריות, לתחושתו. הוא מוסיף הסבר על טווינק ובכך מחזק את דבריו. כל המבעים האחרים של הגוף על הרזון ועל הגוף החלק מסדרים בהיררכיה את הגבריות לעומת הילדותיות כשם היו שלב בדרך.

בעולם המסיבות, הגוף הוא דבר בולט ביותר, המוסיקה רועשת ואנשים נמדדים במסיבה על פי הגוף שלהם. גונן, 31, התייחס לזה: "יש לך את המניה של המראה, יש את המניות האחרות". במסיבות השונות הויזואליות מקבלת ערך גבוה, והתכונות הבלתי נראות מקבלות מימד אפסי. גונן המשיך: "קריירה, השכלה, תפיסה, יכולת תקשורת, יכולת ורבאלית, יכולת כתיבה, התבטאות בעל-פה, בכתב, אהה, כישורים סוציאליים כאלה ואחרים, התחברות לבני-אדם, וזה הדברים שפחות באים לידי ביטוי במראה". במסיבות הגוף מקבל את תשומת הלב הראשונית, הגוף הוא הדבר הבולט ועולה על כל תכונה אחרת ולכן היכולת לראות את האדם כאדם מושך מצטמצמת לביטויים גופניים. בהמשך גונן הסביר את החשיבות של הגוף: "אז זאת [הגוף] המניה שהכי קל לפתח מהר גם ולשמה הרבה הולכים. אהה, מה שגם, אנחנו קהילה, אתה יודע, סקס מוכר, כולנו גברים, תעשה 1+1 אז לא סתם". מדבריו עולה כי הגוף הוא כרטיס ההיכרות המידי. לדבריו כל גוף נראה, אך הגופים הקרובים לגוף המדומין תופסים מקום בשטח ומקבלים תשומת לב, הסביבה מגיבה אל הנוכחות שלהם. גונן מכיר בכך שהומואים הם יותר מהגוף שלהם, אך על מנת להגיע למקום בו רואים את ה"מניות" האחרות, כרטיס ההיכרות הוא משמעותי. הוא משמעותי בכך שהוא מאפשר סקרנות שנובעת מהמיניות ומהמשיכה, כשהגוף מספיק מושך – הומואים אחרים ירצו לייצר קשר.

המשא והמתן על הגוף ההומואי הסובייקטיבי מגיע בשלב שלאחר הכניסה לעולם המסיבות. שער הכניסה לעולם המסיבות מתחיל בחקירה והשוואה של גופים אחרים במרחב המסיבות אל הגוף האישי. עומר, 29, דיבר על התהליך במהלך תקופת החקירה שלו בעולם המסיבות:

אז מאוד נהייתי, כאילו, היה מאוד, חוויה, חוויה בתולית כזאת של לבוא ולחוות את כל המסיבות, ולראות את כל המסיבות. עכשיו בכלל אתה מבין שהדברים שקורים בכל המסיבות של ההומואים בקיץ, גם לא בקיץ, אבל שמהר מאוד אנשים נשארים בלי חולצה.

דבריו של עומר מחזקים את המסקנה של גונן, תהליך הלמידה של התרבות ההומואית במסיבות עובר דרך המבט. ההתרגשות מההתקהלות הגאה כפי שעומר מתאר מתחלפת במבט לומד על התרבות של המסיבות.

דרך הראייה לומדים הבליינים מה מצופה מהם מבחינת התרבות ומבחינת הגוף. תרבות ה"בלי חולצה" משמעותה עבודה אינטנסיבית על הגוף בחדר כושר.

ההשוואה בין הגופים במסיבות ותחושת הנוחות מהגוף לא מניחה את הדעת גם בעבודה אינטנסיבית על הגוף בחדרי הכושר. פרדוקס ההשוואה והעבודה על הגוף הסובייקטיבי לא מסתיימים בעבודה על הגוף ונראה כי ההשוואה לגוף המדומיין ממשיכה להשפיע על הבליין. נראה כי הפוטנציאל של המסיבה והגוף שנדרש להציג בה ממשיך עם הבליינים אל מחוץ לזמן המסיבה, כלומר התחושה לגבי הגוף מלווה את הבליינים לפני ואחרי המסיבה וביום-יום. התפיסה העצמית של הגוף והאופן בו הגוף אמור לכאורה להיראות אינה רק באופן בו הבליין חושב שתופסים אותו, אלא בעלת השפעה על התפיסה העצמית, עומר, 29, בדבריו מסביר:

עכשיו, הפוראבר, אתה תהיה מוקף בהומואים היפים האלה ואני לא יכולתי לחשוב על להוריד חולצה והרגשתי עוד רגע שאני לא מוריד חולצה, אני נכנס למלכוד, למה הוא לא הוריד חולצה, ברור למה הוא לא מוריד חולצה, למה זה למה פה למה שם. אני הכנסתי את עצמי הרבה יותר לחרדות רק כי הסביבה הזאת הרבה יותר הלחיצה אותי.

עומר ורפאל מתארים פרדוקס הקשור לגוף ומתאר את התחושה בקשר לגוף, מצד אחד מאוד מקובל להוריד חולצה במסיבות, מצד שני יש את המבט הסביבתי. מצד אחד הבליין מרגיש נוח במסיבה, מצד שני הנוחות הזו מוגבלת ונתונה לתחושות הקשורות באופן בו הבליין חושב שהסביבה תופסת אותו. הפרדוקס שתיאר עומר בנוגע לגוף מסמן קבלה והבנה של התרבות, הוא מבין שעליו חלים כללי התרבות, אולם הוא מרגיש לא בנוח להוריד חולצה והפרדוקס שלו מחלחל פנימה. הוא משרטט פרשנות שלמה העומדת על הדילמה האם להוריד או לא להוריד חולצה ובכך מציג מתח המקשה עליו להטמיע את עצמו בתוך המסיבה. נראה, על פי דבריו, שלמרות חיבתו למוסיקה השונה שמתנגנת במסיבות אחרות, הגוף וכללי הגוף הם משוכה שהוא מתקשה לדלג מעליה.

לנראות ולקוד ההתנהגות במסיבה יש חשיבות גדולה, כך עולה מדברי המרואיינים. המסיבות מלאות באנשים, גופים זזים במרחב, מסמנים טריטוריה בתוך המסיבה. חלק מהאיזורים מאווררים יותר, ובחלקם עמוסים באנשים שהגוף שלהם נוגע אחד בשני ללא כוונה. החום והצפיפות הם סיבה להוריד חולצה שמסמלת מצד אחד נוחות ומצד שני נוכחות ומקום במרחב וגם גאווה בגוף. בתצפיות שקיימתי, הורדת החולצה היא שלב משמעותי. חלק מהאנשים ירהרו לפני ויקבלו החלטה רק לאחר שראו מספיק אנשים בעלי מבנה גוף מגוונים מורידים את החולצה. חלק מהאנשים יורידו חולצה כשהם משולהבים מספיק. בתצפיות ראיתי באופן מובהק כי בעופרה יש יותר גברים שמורידים את החולצה שלהם לעומת מסיבת הביף, בעוד בלימה לימה קוד ההתנהגות הזה אינו מקובל בכלל.

מכך ניתן להבין שעל אף שהביף היא מסיבת פטיש ויש שם מין היא אינה מסיבה ששמה דגש על סקסואליזציה – על החפצת הגוף, אלא מסיבה בה פרקטיקות מיניות ועיסוק במין מקובלות, ויש פחות מקום ל"מוצר" שהגוף מספק כאידיאל מיני. הביף היא מסיבה מינית, מסיבה שחוגגת את הגוף, את המיניות ואת הפטיש. הפטיש יכול לבוא לידי ביטוי בלבוש שחור, עור, הלבשה תחתונה או עירום. מסיבה בה כולם גברים, מסיבה עם חדר חושך, מסיבה המבקשת לתת מקום של כבוד לגוף הגברי. עומר, 29, תיאר את הסיבה והסביר מדוע בביף יתאפשר לו להוריד חולצה, אם ירצה:

בבית אני יכול לקבל הרבה תגובות מחמיאות גם, כאילו זה מרחב שיש בו יותר
שאנשים יכולים להימשך אליי או לראות אותי מושך, שיכולים, אהה, או או אפילו
אני אלך יותר כאילו אני אהיה יותר קיצוני, פחות להיגעל ממני, כאילו בפוראבר
אני יכול להגיע לחוויה שאני מרגיש, וזה לא רק בראש שלי, יש שם אנשים
שיסתכלו על אדם עם מבנה גוף שלי ויגידו 'איכס', וזה בסדר, כאילו יש הרבה
אנשים שהם... לא יודע לקרוא לזה, פרימיטיביים, כאילו, הם בשלהם, סבבה.

עומר סימן לעצמו בראש באיזה מרחב הגוף שלו יכול להיות מוכל, ובאיזה מרחב הגוף שלו מייצר דחייה
לתפישתו. הגוף הופך להיות תנאי קבלה בדיאלוג הפנימי אל תוך המסיבה. כלומר האופן בו הבליין מפעיל את
הגוף במרחב נקשר לקודים של המסיבה, לנוכחות של גופים מגוונים נוספים ולתחושת הנוחות הנובעת מכך.
ארז, 32, תיאר את האופן בו המשא ומתן עם הגוף שלו מתחיל. על הפעם הראשונה שלו בעופרה הוא
שיתף: "הייתי דביבון קצת. הייתי ב... כן, הייתי בסוג של תהליך של הרזיה ועדיין לא הייתי רזה או שרירי או
whatever אז לא הרגשתי בטוח, אהה, להוריד חולצה כמו שכולם הורידו חולצה שם." הוא משרטט כאן
השוואה בין האופן בו הגוף שלו נראה לרמת הביטחון. הוא נותן מקום חשוב למסיבה בהאצת תהליך העבודה
על הגוף:

הרגשתי קצת חוסר ביטחון, מן הסתם [...] אז לקחתי את זה [תהליך ההרזיה] עוד
צעד קדימה והתחלתי להתאמן יותר חזק ולאכול כאילו כמו שצריך בשביל להגיע
ל-"סטנדרט" שהוא, שהוא כאילו מה שהוצב בפנינו במדיה החברתית [...] הרגשתי
קצת לא שייך. הרגשתי קצת, אוקיי, אין לי סיכוי עכשיו לפגוש איזה מישהו ש,
אהה, שירצה להיות איתי עם הגוף הזה. אז, אהה, אלו היו התחושות פחות או
יותר.

ארז דיבר על העבודה על הגוף כחווית חיים, תהליך שאינו נגמר. הוא מבקש להגיע לסטנדרט האידיאלי,
ומעלה בצורה ברורה את הרצון להיות שייך. הגוף, מבחינתו, מסמן את השייכות, תשוקה חבויה שרק סוג
מסוים של גוף יכול להתקבל, להיכנס למעגלים שללא הגוף הזה, יישאר לעמוד כצופה מן הצד. מודל הגוף הוא
המפתן בשערו צריך לעבור כדי להיות שייך.

חביב, 33, ביקש בדבריו להתנגד לתפיסה הזו של הגוף האידיאלי הוא דיבר על סקאלה של גופים ועל
המחירים שהעבודה על הגוף דורשת: "תמיד יהיה לך, תמיד משהו בא על חשבון משהו, אין כזה דבר. אתה
רוצה ליהנות מאוכל, והמבנה גוף שלך, יש לך נטייה להשמנה והמבנה גוף שלך הוא לא מבנה רזה אז אתה
משלם על זה מחיר". חביב מדבר על הביולוגיה של הגוף ועל חדות האוכל שנמנעת מאנשים ששואפים לגוף
החטוב. הגוף מאפשר לאנשים להיות מושכים בעיני הסביבה: "אתה מוותר על האוכל ואתה ניזון
מהמחמאות". הביקורת של חביב נוגעת לסכנה הבריאותית כפי שהוא תופס אותה. אותו משא ומתן על
הנראות של הגוף והמשמעויות שלו, בין אם באופן בו ההסתכלות על הגוף היא שיפוטית כלפי העצמי או כלפי
החברה היא גם פרמטר בבחירת המסיבה הקבועה.

המשא והמתן על הגוף האידיאלי הוא במתח בין הרצון להרגיש שייך לתרבות מסיבות מסוימת לבין
קבלה של הגוף על השונות שלו. האופנים בהם המשא ומתן הזה מתרחש נעים בין עבודה פיסית על הגוף כך
שיתאים למסיבה מסוימת ויביא בעקבותיו נינוחות או לחילופין לקבל את הגוף כמו שהוא ללא ניסיון לשנות
אותו ולקבל החלטה לצלוח את חוסר הנוחות שמגיע עם המסיבה וליהנות בה או לחפש אלטרנטיבה. מרחב

המסיבה והתחושה הנובעת מתוך השהות במרחב המסיבה מאפשרים לבליין ליישב את המתח שנובע מתוך המשא והמתן על הגוף והנוכחות שלו במרחב. כאשר המרחב מאפשר את הגיוון הגופני, הבליין מרגיש נוח עם הגוף הלא אידיאלי ובכך תחושת השייכות והנוחות עולה.

שלילה כאסטרטגיה – יצירת מרחבים מאפשרים

הדיאלוג בבחירת המסיבה הקבועה אינו רק דיאלוג פנימי. הדיאלוג הזה בנוי על תפיסות קודמות או יצירת פנטזיה על הגופים במסיבות השונות. זהו דיאלוג המתקיים בין מציאות הבחירה בסוג מסיבה מסוים לבין המחשבה או התפישה על מה המסיבה האחרת מייצרת. הגוף הוא במרכז הדיאלוג והתחושות השונות סביבו מהוות חסם או אתגר בהתנהלות בתוך מרחבי המסיבות. הדיאלוג על הגוף מבוסס על תפיסתם של המרואיינים בנוגע למהו הגוף הומואי האידיאלי, ובתוך דיאלוג זה יש רצון להרגיש שייכות ונראות בעולם המסיבות. בתוך הדיאלוג על הגוף, והרצון להרגיש שייך, מתקיים תהליך אישי של הצדקה לאופן בו הגוף של משתתפי המחקר בנוי. השלילה כאסטרטגיה במקרה זה היא מערכת ההצדקה שמאפשרת לבליין להסביר מדוע המסיבות האחרות הן לא בשבילו ובכך מתחזקת בחירת המסיבה אליה יוצא באופן קבוע.

נתיב, 38, ניסה להסביר מהו הסטנדרט הנשאר, מהי אותה נראות נחשקת אליה כולם נושאים עיניים:

העולם ההומואי, אממ, שבדרך-כלל, בוא נגיד, הסטנדרטים האלה הם בדרך-כלל אנשים שהם מאוד, אהה, מה שנקרא, מתוקתקים, הולכים לחדר-כושר, יש להם שרירים, יש להם, הם, הם מסירים שיער מהגוף, אהה, הם מאוד, אממ, אממ, מטפחים את הגוף ו... ו, ואפילו, אממ, זה מגיע ל, למצב של, של אובססיה ונניח לקראת המצעד מרעיבים את עצמם וכל הזמן אתה חייב להיראות כאילו בצורה ממש כאילו מושלמת.

בעודו מסמן את האידיאל הזה הוא מרחיק את עצמו ממנו. הוא מדבר "עליהם", אותם אנשים שמגלמים את האידיאל. נתיב מתאר את הסטנדרט ומציב מולו ביקורת. את דבריו הוא מסיים בסלידה מהשלב המקדש את הגוף, ורואה בעבודה על הגוף כאובססיה. השימוש במילה "כאילו" חוזרת בסוף דבריו פעמיים "כאילו צורה" ו"כאילו מושלמת" כרוצה לומר שאין גוף מושלם. בעוד נתיב תופס את ההווה הדובית שלו בתור אקטיביזם ומזדהה בתור אקטיביסט של הקהילה הדובית הפועל למען תת קהילה זו ולמען מגוון גופים, הסטנדרט הזה משפיע על התפיסות האישיות שלו כפי שגם אסף, 25, תיאר:

בעיקר נגיד לעופרה ולפוראבר, בעיקר, זה כזה אנשים ש, גם לטוב, כנראה מרגישים בנוח עם הגוף שלהם, אני אגיד, כי, כי הולכים לשם, מורידים חולצות וכזה, מאוד נהנים מ-ה, מ-ה, מהנראות הגברית ובטח שכאילו סביב ש, ש, שהקהל יעד הוא גברים שאוהבים גברים אז כאילו הדברים שם צפים אחרת. כאילו הניגודיות היא דווקא, היא לא מתנגדת, זה ממשיך, כאילו זה גבר שאוהב גבר וכאילו התרבות הגברית, היא ממש שוחה שם. אז זה כזה, יש הרבה עירום, והרבה כזה, אממ, הרבה מגע, והרבה כאילו, זה דברים שאני פחות, פחות מתחבר אליהם. כמובן שזה באופן גם טבעי יוצר דברים טובים. לדעתי הם פחות מנוהלים הרבה פעמים. כי זה יכול לייצר כזאתי תחושת אפליה, תחושת יעד מסוים, מסוימת, על איך אתה צריך להיראות לדוגמה.

אסף שם דגש על תחושת הנוחות המתלווה לגוף. לכאורה אין התייחסות לגוף האידיאלי, אבל תחושת הנוחות היא פרמטר דרכו הוא מסתכל על העולם הגברי. הדיאלוג שלו נטוע בהבנה בדבר יחסי כוח בתוך הקהילה ההומואית. יחסי הכוח הם תולדה של היררכיה של גופים, במרכז ממוקמים אלו שעובדים על הגוף ומרגישים בנוח – הם יתפסו יותר מקום במרחב, הם יוכלו לעשות בו כשלהם ואסף מדגים זאת על-ידי התייחסות לעירום. התחושות שאסף מעלה מתכתבות עם חוסר הנוחות שהוא חש ומביעות דחייה מהתרבות שמיוצרת במסיבות של עופרה. חוסר הנוחות מונע ממנו להתחבר למסיבות מסוימות ומצדיק את היציאה הקבועה שלו ללימה לימה.

היחס לתחושת הנוחות עלה בדבריו של גידי, 42, ביחס לחברים איתם הוא הולך לבין. על אף שהבין בעיניו מאפשר מגוון רחב של מופעי גוף, גידי תיאר כיצד הוא איתר בעיניו, במהלך מסיבה בה נכחו גברים במגוון גופים, את הגוף השרירי או החטוב להעדפתו:

הגוף הוא, הוא מאוד משמעותי. אני חושב שב, גם בבין, שהוא כאילו מקום פחות קונבנציונלי בנראות במירכאות שכולם צריכים להיות חטובים וחתיכים, לי זה לא כל-כך שינה כי כשאני הלכתי לבין אני עדיין חיפשתי את החטובים, את החתיכים ואת המחוטבים והשריריים שאני רגיל לחפש בכל מקום אחר פשוט כי זה הטעם שלי ספציפית. אני כן יכול אבל להגיד שאני, חברים אחרים שלי הולכים לשמה אולי בגלל שפחות נוח להם עם הגוף של עצמם, אולי בגלל שהם פחות עונים לקריטריון הזה של איך אתה אמור להיראות

גידי הוא בחור רזה, בעל מבנה גוף רגיל. הוא יוצא לבין כדי להינות בזכות האווירה המשוחררת שהבין מאפשר. עם זאת, על אף המגוון הגופני שהבין מאפשר, גידי עושה את ההבחנה הגופנית בין הגוף האידיאלי לבין גברים בעלי גוף שאינו עומד בסטנדרט זה. הוא החבר המאפשר שעוזר לחברים שלו להרגיש נוח עם עצמם, הוא זורם למסיבה הזו תוך המחשבה שהנוחות של חבריו היא פרמטר חשוב.

שביט, 43, אשר יוצא באופן קבוע ללימה לימה משייך את המסיבה לאנשים שיש להם עניין עם דימוי הגוף שלהם בתור ברירת מחדל. אי קבלת הגוף יוצרת תסכול בין מה שהבליין רוצה לבין מה שקורה בפועל:

אני חושב שזה יותר רחב. אני חושב שמי שיש לו body issues, אהה, ונהנה ממסיבה, יכול למצוא את עצמו, אהה, בלימה לימה, ליהנות, אבל זה לא מה שהוא רוצה, הוא רוצה להיות במועדון של הגדולים. הוא רוצה גם, אהה, להוריד חולצה. עכשיו, אני אגיד את זה שוב. אני בחור, הבנת שאני בחור שיפוטי. אני לא מוריד חולצה במסיבה כי לא חושב שזה... אני אומר את זה להרבה אנשים, זה תקף גם לסאוונות, תקף גם לים. אני חושב שאני בן-אדם הרבה יותר מרשים כשאני לבוש. אני הרבה, אני מתלבש הרבה יותר טוב ממה שהגוף שלי, אהה, מראה אני מתלבש, כבר שנים, בפרינטיס וכאלו, אני מושך הרבה תשומת לב, לא ברמת המטורלל אלא ברמה ה-יואו איזה סטייל מגניב".

עבור שביט, הבחירה בלימה לימה מאפשרת לו ליהנות. דווקא בעזרת הבגדים הוא מבקש להביא את עצמו לידי ביטוי. הוא חווה את הנוכחות שלו כמרשימה ולדבריו הוא "טווס" והבחירה שלו בלבוש משקפת את הסטייל שלו. השימוש שלו בבגדים מבקש לספר ולהנכיח לסביבה את התכונות האחרות שבעיניו הן יותר משמעותיות מהגוף. זאת אומרת ששביט משתמש בגוף שלו דרך הבגדים, הוא מייצר נוכחות במרחב ומבחינתו

הבגדים והסגנון הייחודי שלו ממקמים אותו במרכז המסיבה. על הפער בין הגוף החטוב האידיאלי לבין גופו שלו הוא מפצה באמצעות האישיות החברתית שנתמכת בבגדים מושכים. כך נתיב בונה אסטרטגיה אחרת אל מול הגוף, להנכיח את הגוף אבל דרך הסטייל, זאת אומרת דרך האמירה האישית שלו כמבקש לחשוף חלק מהאישיות שלו.

אסטרטגיה נוספת היא האופן בו הבליין תופס את הספקטרום של הגופים במסיבה. המגוון תורם

לתחושת הנוחות כפי שעולה מדבריו של עומר, 29 :

הסיבה שבבית זה יכול לקרות [...] יהיו באופן יחסי, אחוז ההומואים המושלמים,

ההומואים היפים, יהיה פחות. זה לא יהיה 90%, זה יהיה איזה 50% ואז יש לך גם

50% של אנשים שיכולים להיות ב, עם קצת כרס, עם קצת זה...

עומר ניסה לאמוד את מפגן הגופים המגוונים במסיבות ונתן ביסוס נוסף להחלטה שלו לצאת לבית. המרחב

בבית שונה ממסיבות אחרות, ומאפשר הנכחה של גופים מגוונים יותר ביחס למסיבות האחרות. ההשוואה

המספרית לתחושתו, מייצרת אפשרויות להתנהל ולהיות במרחב המסיבה כיוון שהמסיבה מאוזנת יותר, הגוף

שאינו הגוף האידיאלי מקבל יותר נראות והנראות הזו מאפשרת נוחות.

רפאל, 41, חיזק את האמירה הזו. הוא מעיד שהוא יוצא גם למסיבות אחרות ונותן את הפרספקטיבה

שלו על האופנים בהם המרחב מוחזק :

שזה (הבית) מאוד רב-גוני כאילו. כמו שאמרתי יש אנשים שהם מאוד מושקעים,

משקיעים, ויש אנשים שהם... ככה, כאילו רואים שהם לא עובדים או לא בדיאטה

או לא ב... לא רוצה להגיד שלא אכפת להם מהנראות שלהם, אבל, יכול להיות

שמאוד אכפת להם מהנראות שלהם וזה מה שהם אוהבים וזה מה שהם רוצים

להגיע. יכול להיות שהם אוכלים בשביל... לא יודע. אבל זה לא שטאנץ אחד [...]

בניגוד, כן הפוראבר ועופרה שאתה, הרבה הרבה יותר דומים.

רפאל, שמתאמן באופן קבוע ויוצא במקביל גם לבית וגם לפוראבר מחזק את התפיסות של שונות בין המסיבות

ואת האופן שבו כל מסיבה מזמנת גברים בעלי סוגי גוף אחרים. גם בתוך המסיבה הקבועה שלו, הבית, הוא

מסמן את האחרות שלו כאדם חטוב, ובכל זאת הוא מוצא את הבית כמרחב המאפשר יותר נינוחות לאנשים

בעלי סוגי גוף שונים להיטמע בתוך המסיבה ולהרגיש פחות שיפוטיות. התחושה שבמסיבות האחרות, עופרה

והפוראבר, ימצא אחוז גברים בעלי מבנה גוף הומוגני, חטוב, מערער את הביטחון שלו ויוצר בעבורו את

ההפרדה בין המסיבות. הוא מדלג בין העולמות, נהנה מהמוסיקה והאווירה, משייך את עצמו באופן פרדוקסלי

ל"שם", לנשאף - אך מסתכל עליהם מהצד.

ארז, 32, דיבר על המסיבה של עופר ניסים והגיוון הגדול שהיא מאפשרת לעומת מסיבות אחרות

ובכלל זה הבית :

דווקא בעפרה הגוף הוא פחות פונקציה. נכון, יש, כמו שאמרתי בהתחלה, כאילו יש

את כל הגוונים של הקהילה. במסיבות אחרות זה הרבה יותר נישתי. יש לך לדוגמה

את הבית שזה יותר אנשים שהם יותר, קצת יותר גדולים, שריריים, יותר כזה דמוי

דב.

בחוויה של ארז ולעומת החוויה של רפאל, דווקא הבית הוא מקום נישתי שמזמן גברים בעלי גופים מסוימים

להגיע למסיבה. לדעתו, המסיבה של עופרה חוגגת את המגוון הרחב והגוף אינו פרמטר. כלומר, במסיבה של

עופר ניסים מתאפשרת הקשת המגוונת של אנשים בעלי גופים שונים בעוד הביך מצמצם את עצמו לגוף מסוג מסוים.

מבחינתו של חביב, 33, הלימה לימה היא סוג של פשרה. אמנם לטענתו גם לשם מגיע סוג מסוים של אנשים, אבל המרחב מכליל יותר סוגי אנשים ומאפשר להישאר רגוע ונינוח. הוא בחן את ההוויה המסיבתית שלו בפרספקטיבה של זמן ומבחינתו הוא אינו שייך לתרבות המסיבות:

אם פעם בגיל 25, 26, הייתי הולך ו, ורוקד ורוצה לקרוע את הרחבה ובכלל לא יוצא החוצה אלא אם כן אני רוצה לעשן, כשלא הייתי מעשן בפנים בסתר, אני מאלה, אהה, אז, אהה... אז פתאום, אתה יודע, בגיל 33 אתה יושב בבר, אתה יושב בחוץ, פתאום הבילוי שלך הופך להיות בכיוון אחר לגמרי. אם פעם היית מסתכל ואומר מי אתם האנשים המשעממים שיושבים בחוץ ב, בשולחן, ושותים ומדברים, אז הפכת להיות אחד מהם. אז אתה כבר לא רואה את זה כמשעמם אתה פשוט רואה את זה כמלהיב החדש.

חביב מתאר את הלימה לימה כתוצר של תהליך התפתחותי שלו ביחס לעולם המסיבות. הגוף לא מקבל בולטות בדבריו ונדמה כי הגוף אינו משמעותי בחויה. מה שמרכזי הוא השהות במרחב, האפשרות להיות במרחב וליצור קשרים עם אנשים. התקשורת והקשר עם אנשים אחרים במסיבה נוגע לנוכחות, לעצם היותו שם. לשאלת המגוון של סוגי הגופים חביב ענה:

לדעתי, למרות שהלימה לימה הוא מגוון מאוד. הוא מגוון. אבל אני באמת לא יודע לתחום לך את זה. שוב, אני אמרתי לך שאני הכרתי שמה מישהו שעושה דראג. אתה לא תראה הרבה ערסים בלימה לימה. זה נגיד אם אתה מקביל את זה לאריסה שהייתה פעם.

גם כאן אין משמעות לגוף. יש משמעות לפרפורמנס של אנשים במרחב. הגוף בלימה לימה אינו משמעותי במובן של הנראות שלו אלא באופנים הוא מייצר את המגוון החברתי. הביקורת על הגוף באה לידי ביטוי במסיבות ובבחירות שבגינן יוצאים למסיבה אחת ולא לאחרת. במהלך התצפיות בשלוש המסיבות הבחנתי בגופים מגוונים בכל המסיבות. על אף התפיסה הקטגוריאלית המוקדמת שלי על האופן בו מסיבה וגוף נפגשים, ככל שהתבוננתי יותר והסטתי את מבטי מהגופים המאפיינים של כל מסיבה, כך ראיתי שהפוקדים את המסיבות הם בעלי גופים מגוונים. לקח לי זמן להבין את זה, על אף שעיני ראו הכל כבר בהתחלה. הנחות מוקדמות בדבר קטגוריות גופניות עיוורו אותי, ועיני נפקחו רק לאחר שערערתי על התפיסה הפרטית שלי. ואכן, נראה שגיבוש התפיסה של הפרדה והשוואה בין מה שקורה "שם" ו"כאן" רווח גם בקרב המרואיינים. ב"כאן", המסיבה שאליה בחרו לצאת, מגוון הגופים גדול ורחב ואילו ב"שם", במסיבות האחרות, הכל בבחינת אותו דבר, סוג גוף אחד, הומוגני. השלילה כאסטרטגיה היא פרדוקסלית, מצד אחד היא מייצרת הנכחה של גופים במרחב ומאפשרת לבליינים להרגיש בנוח, מצד שני היא מתכתבת ללא הפסקה עם מסיבות אחרות. אסטרטגיית ההצדקה על דרך השלילה של מסיבות אחרות והשיח על מה יש או אין במסיבות האחרות, מאפשרת לבליינים להגיע לתחושת נינוחות מקסימלית. הבליינים שלא יוצאים למסיבות מסוימות יבחרו לדבר על המסיבה שבחרו ועל האפשרויות והמגוון שהמסיבה שלהם מאפשרת. הצידוק לבחירת המסיבה קשור באופן ישיר במגוון האנושי הפוקד אותה, ונטוע בניסיון של הבליינים ממסיבות אחרות. על אף שחלק מהבליינים יגיעו למסיבות אחרות,

התפיסה שלהם לא משתנה והם דבקים בדברים שהמסיבה שלהם יוצרת שלא מתקיים במסיבות אחרות. בתוך הקיום של המסיבה הנבחרת, הערך של תחושת הנוחות עולה וכך גם מאושרת ההצדקה שלהם בבחירת המסיבה.

להרגיש סקסי - חומרים משני תודעה

על השימוש בסמים והבעיה שהם מייצרים נכתב רבות בספרות המקצועית. רבות דובר על הסכנות שהסמים מביאים איתם בקונטקסט חברתי רחב וכתובה זו מתייחסת לסמים בתור מגיפה, תופעה או בעיה. מעבר להיותם חומרים משני תודעה, הסמים והאלכוהול מקבלים מקום בתרבות המסיבות כיוון שהם מאפשרים חוויה של התמסרות וניתוק מהעיסוק בגוף. חששותיי והסטיגמה שלי לגבי סמים והשימוש בהם קיבלו ממשות כאשר לא אחת הובהלו אנשים אל מחוץ למעגל הרוקדים בעודם נושאים את חברם מפרס ומקציף מהפה או לחילופין אנשים שנרדמים על המדרגות כשהגוף שמוט. התבוננתי במבטי הרחמים והגועל של בליינים אחרים על אותם מקרים, בעוד הגוף חזר להיות "רק" גוף והסמים קיבלו ממד גשמי בלבד, רק גוף דחוי שנמצא בשולי הדברים.

מהצד השני, הסמים הם בבחינת אסטרטגיה בזמן המסיבה. הם מאפשרים לבליינים תחושת ניוחות והרגשה של היטמעות בתוך המסיבה, הם מורידים את המגננות ומחברים לחוויה של המסיבה, המוסיקה מקבלת ממד מיסטי והגוף הופך להיות נוכח-נפקד בחוויה. הגוף במסיבה הופך להיות כלי לחוויה של המסיבה. הגוף נושא את החוויה ועל אף הפרדוקסליות של הניתוק מהגוף בעקבות השימוש בסמים, הוא הופך להיות מרכז עונג. גונן, 31, סיפר לי ארוכות על סוגי הסמים השונים אותם פוגשים במסיבה:

ראיתי רק אנשים עושים אותו ולא הצלחתי לשים את האצבע על מה הוא עושה כי זה היה משהו בין להפוך אותם לזונות, ללהפוך אותם לחרמנים, אהה, וכשהתחלתי לנסות אותו, שזה לא הרבה זמן, הבנתי מה הוא עושה. הוא בעיקר גורם לאנשים להרגיש סקסיים וכשהוא גורם לבן-אדם להרגיש סקסי, כל בן-אדם ממקד את זה בצורה אחרת וזה ענה לי על כל השאלות. יש כאלה שהם מרגישים סקסיים, הם הולכים ומשתרללים. יש כאלה שמרגישים סקסיים אז הם קצת מרשים לעצמם להכיר אנשים מסוימים ויש כאלה שמרגישים סקסיים.

גונן נע בין ביקורת על הסם לביקורת על האנשים שמשתמשים בסם. הוא לא גינה את הסם לכשעצמו, הוא טען שצריך להבין מה הסם עושה ואיזו השפעה אמורה להיות לסם על המשתמש. בחוויה שלו הוא שם דגש על GHB שנקרא גם ג'י או ג'ינה ושחרור העכבות שהסם הזה מביא עמו. להיות סקסי זו חלק מעבודת הגוף והמחשבה העצמית. ה-GHB מאפשר למשתמש בו להוריד מחסומים ולהשתמש בגוף כדרך תקשורת לקבל הכרה במרחב שייתכן ולא היה מאפשר את זה לולא השימוש. הסם מאפשר לגוף להרגיש, המגע הופך להיות חווייתי יותר.

ארז, 32, חידד את השימוש בסם ואת האפקט שלו על הגוף: "אתה לא עייף, אתה לא רעב [...]. אני גם שם תזכורות לאכול כי אחרת אתה לא זוכר, אתה לא רעב". הגוף מקבל ממד של אי קיום, הוא הופך להיות כמעט לא משמעותי ולא נוכח בחוויה. הגוף הוא כלי שנושא את חוויית המסיבה. ארז מוסיף ואומר:

אין אהה, מודעות שלילית לגוף שלך, אין. מחשבות שליליות, אין. אין, אין את הדבר הזה. זה פשוט כאילו לקחת עכשיו כדור ופתאום הכול נהיה צבעוני, חם,

נעים. אתה רואה יותר חד, אתה שומע יותר חד, אתה כאילו, ברגעים האלה, פשוט, מאושר ואתה אוהב את הכול.

הגוף הוא חלק אינהרנטי בחוויה, אבל הנוכחות שלו והמודעות אליו על החסרונות שיש בו מורידה את דרגות החוויה. ההתעסקות בגוף לא מאפשרת חוויה מלאה כיוון שהיא מעסיקה ביום יום, וברגע שהגוף הוא הכלי לחוויה הגדולה, ולא מעמסה, גוברת היכולת להיות נוכח ולהנות במסיבה. החושים מתחדדים, הגוף קיים ובאותה עת לא קיים. הסמים, או "ממתקים" כפי שקרא להם צבי, 31, מאפשרים תקשורת שהקהילה ההומאית, לדבריו נמנעת ממנה ביום-יום:

הרגשה שהכול חם ונעים וכולם יפים ואיזה כיף לכולם ואני אוהב את כולם, ואני חושב שההשפעה של זה על הקשר שלנו עם אנשים שנורא מוריד מגננות כי אני חושב שהרבה פעמים אנחנו נורא בתוך הראש שלנו ואנחנו נורא כזה חושבים מה הוא חושב עליי או מה זה וזה, ודווקא תחת ההשפעה הזו, אני חושב ש... ואני לא יודע אם זה עצוב או לא, אני לא רוצה לומר את זה בשפיטה, אבל הרבה יותר קל לנו לתקשר אחד עם השני.

צבי סיפר שהסמים מאפשרים תקשורת וקרבה. הגוף הנוכח-נפקד בעת השימוש מאפשר לתפיסות קודמות על הגוף, שליליות או מורכבות, להיעלם. אין התעסקות בחששות, בהשוואה לגופים אחרים. כשמחסום זה מוסר, הגוף עובד בלהתחבר למגע ולתקשורת עם אנשים אחרים. התקשורת של הגוף פשוטה וישירה יותר, פחות נזירת בעקבות הסרת חוסר הביטחון שמביאה איתו המודעות הפיכת על הגוף. אושר, 44, הסביר לי:

זאת אומרת אני יכול להגיד שעם החברים הטובים שלי, מה שאני לא חושב שאפשר להגיד על חברים טובים שהם לא ממסיבות, אני יכול לגעת בהם בחופשיות, זאת אומרת, המגע בינינו הוא הרבה יותר, הוא שונה לגמרי [...]. זה לא מגע מיני. כשאני פוגש היום חבר טוב שהוא לא מעולם המסיבות אז אני יכול להתחבק איתו. זה חיבוק. עם חבר שהוא מעולם המסיבות החיבוק הוא כבר אחרי לגמרי כי, כאילו, כבר, כבר הגענו למגע שהוא... אפשר לקרוא לו אינטימי מאוד, במהות שלו. חוויית הסמים מאפשרת התקרבות לאחרים במסיבה, המגע תחת חוויית הסמים מאפשר חיבור אינטימי יותר. במהלך התצפיות במחקר, כאשר נכנסתי למעגלים הפנימיים של המבלים ראיתי והרגשתי את זה על בשרי. על אף שהייתי בעמדת החוקר שמביט ומשתתף, נמנעתי משימוש בכל חומר משנה תודעה. התבוננתי בחבורות של אנשים שרוקדת ונהנת ביחד. השימוש נעשה בחברותא ולקח את המבלים למקום אקסטטי. ראיתי חברים טובים, ידידים, מתקרבים אחד לשני ומתנשקים. לאחר המסיבה שאלתי מכר על מה שראיתי והוא בתורו הסביר לי שאין בניהם (בין שני הגברים שהתנשקו והתגופפו) שום דבר מיני או רומנטי. כשהתעקשתי, הוא הסביר לי על האהבה שמרגישים והחיבור שנוצר בא לידי ביטוי בליטופים ונשיקות. "זה אפלטוני לחלוטין" הוא הסביר. לא אחת מצאתי את עצמי בסיטואציה בה אנשים אוחזים בידי, מחייכים אליי ומלטפים את פניי או רוכנים לנשיקה.

הפרדוקסליות שהסמים מייצרים מאפשרת להסיר את החששות מהנראות ומהגוף. הם מאפשרים התמסרות לחוויה ולמסיבה ובאותה עת הגוף הופך להיות למרכז עונג. החיבורים בין הבליינים הופכים להיות

אינטימיים אך לא נתפסים כמיניים או רומנטיים. המקום הזה שהופך את הגוף למרכז של עונג מאפשר לבלוינים לתקשר גם מבלי לדבר ולייצר תקשורת נטולת לחץ של שיפוטיות.

החושך והאור, מין ומיניות

במהלך התצפיות ההבחנה בין מין למיניות הפכה לברורה יותר. קיימת היררכיה בין מין, הוא האופן בו גברים מחפצים את עצמם ואת הסביבה במסיבות, לבין מיניות, היא הצורה בה הגוף פועל ביחס ועם גופים אחרים. להיות עם גופיה או להישאר בלי חולצה במסיבה, להפגין גוף חשוף הם חלק מהאסטרטגיות לשים את הגוף המיני במרכז. מסיבות באור יום או במועדונים עם תאורה מספקת שמים את הגוף המיני במרכז, אז ניתן לראות אותו והוא משמעותי במרחב. לדוגמה, בעופרה, כמו בחלונות ראוה גופים מוצגים באוויר הפתוח. גברים חטובים ושריריים מוצגים כמו פרסומת לחדרי כושר. ההיררכיה ברורה, באור הגוף בולט יותר וכך נוצרת היררכיה בין הגופים המגוונים במסיבה. בעלי מבני גוף לא חטוב או שרירי, התמקמו במעגלים החיצוניים של המסיבה ותשומת הלב שמשכו הייתה בין התעלמות לבו.

מסיבות חשוכות או מוחשכות בהן האורות מעומעמים הן מסיבות יותר מיניות, הן מאפשרות לגופים מגוונים להסתובב במרחב, כאשר החושך מאפשר להוריד מגננות, להרגיש בנוח יותר ביחס לגוף וכפועל יוצא מכך מאפשר מפגשים מיניים. לדוגמה, הביף מוחשך כמעט כולו ומדי פעם יש הבזקי אור. חדר החושך בביף מוחשך כמעט לגמרי. המעבר מהרחבה המרכזית לחדר החושך הוא מעין מעבר בין אור, מעומעם כמה שיהיה, לחשיכה שמאפשרת להניח חששות בצד ולהחצין את המיניות.

ההתנגשות של אור וחושך באותה מסיבה מייצר הימנעות ממין ומיניות. המשחק של מתחמי אור וחושך יוצר אצל הבלוינים את המקום בו הם נוכחים בגופם, אך גופם אינו מייצר את הדינמיקה של מין ומיניות. הלימה לימה מייצג את המשחק של האור והחושך ובו אין גופים חשופים וכמעט אין מגע מיני בין הבלוינים במסיבה. המשחק בין אור לחושך בלימה לימה הוא מיוחד. הרחבה מאפשרת ליהנות, עם חושך יחסי. במתחם הפנימי אפשר לרקוד, אך ניתן לזהות פרצופים. הם לא כולם דומים. ובחוץ, במרפסת המתחם, אפשר לשבת, לדבר, ליהנות מאור חמים ופכפוך המים של המזרקה במקום. אפשר לדבר ולעשן, אפשר לשבת או לעמוד. שומעים אנשים מדברים כל הזמן, חלקם בקול רם הגובל בצעקה בגלל המוסיקה. המוסיקה בחוץ שונה מהמוסיקה שבפנים, היא מתאימה לאווירה הפתוחה. הגוף חנוט בתוך לבוש. הגוף מהוגן בתוך מלבושים. כולם רוקדים עם כולם, הגוף נוכח ונהנה. יש כאן אור וחושך, הגוף נראה. הוא לא בהכרח מיני והוא לא מייצר סיטואציה מינית.

ניתן לשרטט את המיקומים של המסיבות השונות בהתאם לפרדיגמת האור והחושך. בצפון העיר מתקיימות המסיבות של עופר ניסים. המסיבה הזו מתחילה בשעות הצהריים כאשר האור בחוץ בשיאו. המסיבה מתקיימת במתחם פתוח כך שאור השמש נוחת על כולם וכולם נראים. הגוף מאוד בולט והאור שם עליו דגש. אי אפשר להתביא את הגוף. בתוך המוני המסיבה אפשר לראות התקהלויות של חברות גברים רוקדים במעגל ללא חולצה. הם ממוקמים בקדמה ישירות מול הבמה המרכזית. ההיררכיה הגופנית נראית לעין ובמעגלים החיצוניים אפשר לראות סוגי גוף מגוונים יותר.

הלימה לימה ממוקם בלב העיר. המסיבה מתחילה בערב המאוחר. אמנם חשוך, אך אורות העיר דלוקים, הכניסה למתחם מוארת וכולם רואים את כולם. עם זאת, האורות בפנים מרצדים, יותר חשוך מהמסיבה הקודמת ויחד עם זאת לא חשוך מדי. גם ברחבה הפנימית אנשים יכולים לראות אחד את השני.

חלקו השני של הלימה, החצר החיצונית, מוארת יותר ומאפשרת לאנשים לשוחח אחד עם השני. הגוף נוכח אך הוא אינו בעל משמעות כמו במסיבות האחרות.

הביף, ממוקם בדרום העיר. על מנת להיכנס למועדון עוברים בסמטה באזור חשוך, האספלט שבור ולעיתים עוברות מוניות המורידות נוסעים ליד. בסמוך לכניסה של הביף, יש מועדון אחר. צפיתי בכניסה הזו, היא סקרנה אותי; האם הם יודעים מה קורה בכניסה ליד? בכניסה לביף נוצר תור. המוסיקה נשמעת חלושות מעבר למסדרון הכניסה והבאס מורגש באדמה. אורות עמומים יש בביף, שילכו ויתמעטו ככל שהחלל יתמלא בגברים. הביף חשוך. מי שהראייה שלו חלשה יצטרך להרכיב משקפיים או עדשות. מהר מאוד המקום מתמלא בגברים מסוגים שונים, גדולים, שמנים, חטובים, קטנים, מבוגרים וצעירים. לעיתים צעירים מדיי. על הרחבה מסתדרות חברות בגדלים שונים, פעם של ארבעה, פעם של חמישה אבל אף פעם לא יותר. אנשים מורידים חולצות, לא מדיי מהר, והמוסיקה עושה את שלה. טכנו, כבד, באסים. אי אפשר לדבר אחד עם השני, אלא אם נצמדים זה לגופו של זה, פה לאוזן. פרצופים מתבוללים אחד עם השני ומספיק חוסר ריכוז קטן והאנשים שכרגע דיברת איתם - נעלמו. הווילון השחור והעבה שמסמן איפה חדר החושך הוא סיומם של ארבע מדרגות קצרות. המדרגות מובילות אל חושך גדול עוד יותר. בשלב הזה אנשים נכנסים ויוצאים מתוך החלל, והוא חלק מהנוף המקומי. החושך בפנים כבד עד מאוד, אלומות אור בהבזקים קצרים של פתיחת הווילון שופכים אור גדול מדיי. לא מותאם. העיניים לא מספיקות להתרגל, והאפילה שוב לוקחת את מקומה. המסדרון בתוכו חדר החושך ממוקם צר. יש שם מקומות ישיבה מהם אנשים צופים או שולחים יד לעבר אלו שנכנסים. שליחת היד כמוה כבקשת הסכמה, מי שלא יסכים בידו יסיר את היד המבקשת וימשיך הלאה. הפנים כמעט ואינן נראות, אווירת סקס פושה בכל החדר, החל מהריחות עד הרעשים ועד להתנהלות של הגוף בתוך החדר. הגוף הוא מיני, התקשורת עובדת דרך הגוף ודרך החוויה המינית. אווירה שחוגגת את המין אך מסתירה בעת ובעונה אחת את הפרצוף, את הזהות.

מבחינתו של גידי, 42, החושך מאפשר מצד אחד להשתחרר מפחדים או חוסר ביטחון ומצד שני

החושך מאפשר לו להיות במרחב מבלי להתבייש במראה שלו:

פחות אווירה של אהה, של לחץ, כמו שיכולה להיות במקומות אחרים. אהה,

כשמקבלים את כולם אז מקבלים את כולם אז גם אתה בסדר, אז גם אתה

מתקבל, באהבה, ואתה לא חייב להיות דוגמן ואתה לא חייב להיות גבוה ואתה לא

חייב להיות חתיך, אתה יכול להיות אתה כמו שאתה, וזה המקום גם לך. אהה, אין

ספק שהחושך עוזר. אהה, בשני המקומות (מתייחס לביף ולסאונה) זה מקומות

חשוכים. בשניהם יש הרבה מקומות להסתתר, במירכאות.

החושך בעבור גידי מתפקד כדבר מקל בשהות בביף, הוא מקבל תחושה שהמקום מקדם אותו בברכה.

המסיבה לא משרתת או פונה רק לגברים חטובים, אלא כל אחד יכול להיכנס למסיבה הזו. החושך מתקשר

להסתרה בדבריו של גידי – אבל במקביל החושך מאפשר לשחרר עכבות וליהנות, ובאופן פרדוקסלי להיות

גלוי.

משחק החושך והאור עלה בדבריו של עומר, 29:

נגיד הפוראבר וזה אז אתה הולך ו, נגיד למה הן יותר מוארות וזה? יש שם הרבה

יותר את העניין של להיראות ואיזה משהו אהה הומואי מאוד והרבה עניין של לוק,

ושם אתה כאילו בא, כביכול למסיבה, בשביל המסיבה.. כאילו הביף מחפש להיות

ה-underground, כמו הברגהיין וזה שזה כאילו, ב-underground אתה יכול לעשות הכול. כאילו הברגהיין הוא לא באמת רק פטיש או סקס אבל הוא underground. הוא, אתה בא, אתה בא לחוויה הזאת של החושך.

הברגהיין הוא מועדון מאוד פופולרי בברלין והכניסה אליו היא סלקטיבית ובו הסקס הוא הדבר המרכזי. השיוך של הברגהיין לunderground מקבל משמעות כפולה, גם פיסית מועדון שנמצא מתחת לאדמה וגם מקום ששם את הסקס במרכז בעוד מסיבות סקס בתרבות המערבית אינו דבר מרכזי. המועדון הזה חתרני באופן בו הוא מאפשר מקום למגוון פרקטיקות מיניות. עומר משרטט הפרדה בין המשמעויות של אור וחושך. האור חושף הכל, ולכן במסיבות בהן יש אור יש צורך להיראות במיטבך, כולם חשופים. האור נותן ממד של ביקורת, כולם רואים את כולם, צורת השרירים, הפנים, השימוש בסמים או אי השימוש בסמים, קודי ההתנהגות ברורים. לעומת החושך, מתחת לאדמה. החושך הוא חופש שמקנה חריות משיפוט חברתי, מעכבות וחירות לגלות את הדברים שאוהבים, החושך מאפשר להיות במרחב. הגוף, לכאורה, אינו נתון לבחירה. העבודה על הגוף היא פועל יוצא של הבנייה חברתית שמובילה למשא ומתן מתמשך עם הגוף ועם התפיסות האישיות והחברתיות אודותיו. בעוד הגוף החטוב מקבל לרוב מקום מרכזי במסיבות, המרחב מתעצב כלעומתו, הגוף ה"אחר" – הרזה, השמן, ועוד – תופס מקום של פריפריה בחברה ההומוסקסואלית. בתור שכזה, הגוף האחר מייצר מרחבים מאפשרים שונים ומנכס את החושך לטובתו. בעוד האור מייצר אווירה סקסית, אווירה של מיניות, החושך מוציא אל האור מאויים ומקדש את המין. החושך מייצר ביקורת כלפי האור ומתווה מסלולים של אפשרויות רבות בתוך האחרות שהגוף מייצר בבחינת החושך הוא האור החדש.

סיכום – אסטרטגיות התנהלות אל מול מניית הגוף

ההתנהלות אל מול הגוף, וההשוואה לסוגי גופים מייצרת אסטרטגיות של התנהלות חברתית. המסיבה מקפלת לתוכה תפיסות בנוגע לאופן שבו גוף הומואי צריך להיראות. כנגד הציווי בנוגע לגוף שרירי ומטופח, גברים הומואים מבנים לעצמם אסטרטגיות שונות שיאפשרו להם להיות נינוחים במסיבות גייז. האסטרטגיה מניעה לפעולה ומסייעת לבליין לבחור את המסיבה שאליה ייצא. זאת אומרת, שתחושת הנוחות היא פרמטר מרכזי בבחירת המסיבה, הגוף מהדהד את תחושת הנוחות הזו, במידה ואין תחושת נוחות, אסטרטגיות שונות יביאו את הבליין למסיבה בה הגוף לא ייתפס כשונה או חריג. במשא והמתן על הגוף של הבליינים חווית הגוף היא לעומתית, היא מוצבת ביחס לגופים אחרים. באסטרטגיה זו מבקש הבליין למצוא לעצמו אישורים חברתיים על הגוף הפרטי שלו ומחפש אישורים חברתיים בתוך מרחב המסיבה. שלילה כאסטרטגיה מאפשרת לבליין להצדיק את המסיבה אליה הוא יוצא. ההשוואה ל"כאן" – המסיבה אליה יוצא ול"שם" – המסיבה ממנה נמנע או ממעט לצאת, מבנה אצל הבליין את הצידוק לבחירת המסיבה. ההצדקות נוגעות לאשרור הגוף במרחב וכחלק מהמרחב ולא כיוצא הדופן או החריג. אסטרטגיית השימוש בסמים מאפשרת ניתוק מחוויית הגוף, הגוף במקביל הופך ל"לא קיים" בעוד הוא קיים הן מבחינת הנוכחות במרחב והן מבחינת תחושת הגוף. הסמים מאפשרים להסיר את תחושת אי הנוחות, מחברים גוף אל גוף ומסייעים ביצירת אינטימיות. החושך והאור מסמנים לכאורה דבר והיפוכו, החושך מאפשר חופש התנהגות מינית בעוד האור מבקש להציג את הגוף ובכך, כשהכל גלוי האור מהווה מחסום להתנהלות חופשית.

יציאה למסיבה אינה עניין שנלקח בקלות ראש. הגוף פועל כל הזמן והתחושות שעולות בגוף מאותות לבליין אם הוא אכן נמצא במקום הנכון. על מנת לחבר את הבליין למקום הוא נוקט באסטרטגיות שונות הכוללות מערכת צידוקים לבחירה שלו ואף מערכת צידוקים לדחייה שלו ממסיבות מסוימות. האסטרטגיות הללו יכולות לעבוד בנפרד או ביחד על מנת לאפשר לבליין להינות מהמסיבה שבחר לו.

יצירת חברויות – איך עושים את זה?

נושא החברות מקפל בתוכו פרדוקס תפיסתי בתוך עולם המסיבות הגאות. מחד, מסיבות נתפשות כאתר לסקס, סמים ומחלות מין. מאידך, המסיבות מתרחשות בצורה תדירה ומהוות חלק מהמארג הקהילתי, כאירוע המכונן מתוך התרבות של הקהילה הגאה. מעבר לכך, המסיבות הן אירוע חגיגי אליו מתכוננים. במהלך איסוף המידע והקריאה להשתתף בראיונות, קיבלתי כתגובה להתעניינות ביצירת חברויות אפלטוניות במסיבות גייז פעמים רבות תגובות ששוללות את הקיום של חברות מתוך המסיבות, ובטח חברות אפלטוניות. התפיסה וההבניה של חברות מתכנסת אל תוך הנחה לפיה לחברות יש דרך אחת להתבטא. הגבולות של ההנחה אודות החברות יוצרת קטגוריזציה במיקום ובזמן ולתוכה מתקפלת שאלת המין בתוך החברות. הטענה המרכזית של פרק זה היא כי חברות בעולם הגייז היא פלואידית והיווצרות החברות דרך אתר המסיבות היא תהליכית. בתוך תהליך זה נקטות אסטרטגיות שונות לביסוס החברויות. האסטרטגיות הן אישיות ואין להן סדר חשיבות כשלעצמן ויתרה מכך, מינון השימוש באסטרטגיות משתנה בין הבליינים השונים ובנקודות זמן שונות, העצימות של האסטרטגיות הללו משתנה בשימוש על-ידי אותו בליין. האסטרטגיה המינית, לדוגמא, מראה כי מין בתוך החברות אינו טאבו ואף יותר מכך, מין מהווה מנגנון דרכו חברויות נוצרות. בעוד חברות אפלטוניות נתפשת במונחים הטרונומטיביים, ובהתאם היא מוגדרת כחברות שאין בה מגע מיני או קשר רומנטי, המונח חברות בעולם ההומוסקסואלי, כך עולה מהראיונות, אינו סותר אך אינו מוגבל לאותן תפישות חברתיות בעיקר בתוך ההקשר של מרחבי המסיבות. כלומר, למרות שלא כל מגע מיני מסתיים בחברות, מבעים אינטימיים ו/או מיניים לא מהווים סמן לקשר חד פעמי או לקשר רומנטי בהכרח, אך בהחלט עשויים להיות צוהר לחברות. הסקס מהווה מנגנון נוסף ביצירת חברויות, הוא מהווה דרך תקשורת שאינה מוגבלת רק למשיכה או לרצון לייצר מערכת יחסים רומנטית, סקס יכול להוות גם בסיס לחברות אפלטוניות.

אסטרטגיה נוספת היא אסטרטגיה שיחנית, בעזרת הבנה של המנגנונים והקודים המלווים את תרבות המסיבות ההומואית נוצרות חברויות, במתכוון או שלא במתכוון. בעוד שלכל מסיבה יש קהל יעד אליו היא פונה, המכנה המשותף מהווה את החלק הראשון במשפך למעין זהות קולקטיבית של הבליינים. הדמיון בין הבליינים בכל מסיבה מכשיר את הקרקע לאינטראקציה שמתחילה במסיבה אך יוצאת אל מעבר לה. הישיבות, המפגשים שלפני המסיבות אליהם מגיעים אנשים שונים, מהווה אסטרטגיה נוספת או מנגנון נוסף במשפך החברתי, אליהם מגיעים בליינים בקבוצות מצומצמות. בישיבות אפשר לדבר, לצחוק ולהתכוון למסיבה בצורה נוחה יותר שמאפשרת לבליינים להכיר אחד את האחר ולא להסתמך רק על המנייה של הגוף. הפרק ידון גם באופנים בהם אנשים שמכירים במסיבות גייז נמנעים או מאפשרים להיכרות זו לגלוש לחברות מחוץ לעולם המסיבות. כמו כן, הפרק יעסוק בניסיון של הבלייין לקטלג את החברות הנוצרות לקטגוריות מאורגנות המוכרות לו מעולם ההטרוסקסואלים אשר מייצרים דיכוטומיה בין סוגי קשרים כמו מין, חברות, רומנטיקה, זוגיות ועוד. ולבסוף, לאור התקופה בה נערך המחקר אבחן את האופן בו עידן מגיפת הקורונה שופך אור על חברויות ומאפשר להן להתעצב לקטגוריות אחרות של חברות.

המכנה המשותף

מרבית המרואיינים סיפרו שהם מרגישים בנוח לצאת עם חברים למסיבות, שכן יציאה עם חברים מגבירה את תחושת הנינוחות. רבים מהמרואיינים תיארו את האופן בו קשרים נוצרים בהקשר של המסיבות, ואת התהליך של יצירת קשרים שהופכים לחברויות. בעוד הגוף ועבודת הגוף מהדהדים, לכאורה, את השטחיות המאפיינת את עולם המסיבות, במבט רחב על ציר הזמן ניתן לראות כי בניית קשרים חבריים נוצרת דרך תחושת נינוחות שמעוגנת ביציאה עם חברים ובקיום מעגלים חברתיים סביב מרחב המסיבות. הטקסים החוזרים של כל מסיבה לאורך ציר הזמן, כמו למשל השיח על מכירת הכרטיסים או התאספויות של חברות לפני היציאה מביאים רבים מהבליינים להכיר יותר ויותר. פעמים רבות הקשרים הנבנים בסופו של דבר יוצאים מתוך הקונטקסט של המסיבה ועוברים גם לחיי היום-יום. החזרתיות של המסיבות והטקסים הכרוכים בהן מאפשרת לבנות שלב אחר שלב היכרות מעמיקה יותר בין בליינים. לתוך החברויות שנוצרות נוצרות משמעויות של ערבות ומחויבות. הרפטטיביות של המפגשים והנוחות יוצרת ענין, הכימיה עליה דיבר גידי, 42, חיונית לרצון לקיים קשר מתמשך. הראיון התקיים בשעות אחר הצהריים וגידי סיפר:

כל החברים שלי הם כאלה [חברים מעולם המסיבות] כמעט. בוא נגיד ש-90% מהחברים היום-יומיים שלי היום, כולל שני החבר'ה שכרגע באתי מהם, הם חברים שהכרתי במסגרת כזאתי [של מסיבות]. זה אנשים ש... חברים של חברים, חברים של חברים של חברים, מכרים של חברים של חברים, סטוצים של חברים או לא משנה מה, ש... נפגשים פעם אחת פה ופעם אחת שמה ככה במקרה, בקטנה, אהלן אהלן, נעים מאוד, נעים מאוד, מישהו תמיד מזכיר, אה כבר הכרנו פעם, אהה, ואם יש כימיה ואם יש עניין אז ממשיכים את השיחה ואז כשעושים עוד משהו אז, אז אתה כבר אומר אולי נזמין אותו הוא היה ממש מקסים, אהה, ונוצרות חברויות

בדבריו גידי מתאר את תהליך החברות כטבעי ומשרטט את היווצרות החברות כדבר אורגני שמתרחש לאורך זמן. הכימיה ונקודות המפגש השונות הם הפרמטרים דרכם גידי מבין את היווצרות החברויות הללו. הוא ממשיך לספר שהוא אדם חברותי, שהוא אוהב לארח והפוזיציה הזו מאפשרת לו לקיים קשרים ולהחליט מי נכנס למעגל החברים שלו. בעיניו, יחסי מין חד פעמיים אינם טאבו ולא שוללים חברות אפלטונית. המפגשים החזרתיים עם אותם אנשים מאפשרים לו להעמיק את ההיכרות ולפתח קשר עמוק יותר.

הכימיה שגידי דיבר עליה באה לידי ביטוי גם אצל גונן, 31:

יש אנשים שהכרתי שגם המשכתי לדבר איתם אחרי, אהה, בדרך-כלל, אתה יודע, עוברים אחרי זה לאינסטגרם, פייסבוק, ואז אתה רואה פחות או יותר את האורח חיים של האדם, אתה רואה מה הוא עושה, אתה מוצא קווים, קווים דומים. יכול להגיד לך שהרבה אנשים שהייתי מסתכל עליהם במסיבות ואומר 'זאת הומואית מסיבות מטומטמת וזה כל מה שיש לה ולשם תגיע' אני מגלה שהם אנשי ספר, אני מגלה שהם אנשי אשכולות, אני מגלה שיש להם המון דברים מעבר.

ההסתכלות על האדם מעבר לקליפת הגוף החיצונית מאפשרת לגונן לאמוד את האדם שמולו ולחתור לקשר ארוך יותר למרות ההיכרות בהקשר של המסיבות. הוא מתאר תהליך אורך, תהליך של מבחן התאמה לאופן בו הוא מסתכל על החיים. באופן הזה, גונן מבקש לשאול מהו הערך המוסף של אותו אדם לחייו. נוסף לכך,

גונן הראה בדבריו שהעניין באנשים אחרים יוצא מההקשר של המסיבה, הוא מייצר נקודות מפגש נוספות, ברשתות החברתיות, ודבר זה מאפשר לו ללמוד אודות הבליינים האחרים מסביבו. המסיבה מביאה אליה אנשים מגוונים, מציאת מכנה משותף או עניין מאפשרת להיכרות להתרחב ולהתעמק. היכרות שטחית יכולה להפוך לחיבור על סמך מכנה משותף קטן שמאפשר לחבר ולהתחבר. ארז, 32, הדגים את המעבר בין השלבים הללו:

הכרתי [בעופרה] איזה מישהו שהוא מקולומביה שהוא דווקא, לא יודע, הוא שמע שאני ועוד חבר מדברים ספרדית ואז כאילו התחלנו לדבר, מה מאיפה אתה, מקולומביה, אה איזה יופי גם אנחנו מקולומביה ו... והתחלנו לדבר [...] הבן-זוג שלו ישראלי, הוא מקולומביה ומאז אנחנו כאילו חברים ממש טובים. אנחנו תמיד יוצאים למסיבות ביחד [...] כן אנחנו נפגשים בלי שום קשר למסיבות. כל הארוחות חג עשינו ביחד. הוא והבן-זוג שלו באו אלינו הביתה, אהה, ועשינו ארוחות חג איזה 3-4 פעמים. כל החגים שהיו, הם היו אצלנו.

ארז מזהה מכנה משותף עם אדם זר במהלך המסיבה. ההיכרות מתרחשת במסיבה של עופר ניסים והשפה הספרדית מאפשרת התחלה של חיבור. את החיבור הזה ארז ממנף להמשך קשר שבעקבותיו הם מעמיקים את החברות. אם כן, נקודת החיבור של השפה פותחת אצלו ערוץ תקשורת שהוא קרש קפיצה לחברות מחוץ למסיבה עצמה.

המכנה המשותף, כך עולה, צריך להיות משמעותי דיו. יניב, 23, תיאר נקודת חיבור שהוא מזהה בלי מילים, הוא נותן למבט שלו להוביל אותו:

אז ראיתי אותו [חבר חדש] שמה, אהה, מחופש, אהה, והוא הזכיר לי אותי כשיצאתי למסיבת פורים הראשונה שלי במסיבת גייז כאילו ארוניסט כזה מאוד שושואיסט, מחופש כאילו בהגזמה כזה גם שלא יעשו שום קשר למציאות ו, וזה מה שסקרן אותי, כאילו בגלל שיכולתי לזהות כאילו את האני שבתוכו, אממ, וכאילו, וזה לא היה יותר חילופי מבטים פשוט סתם הסתכלתי עליו כי זה, כי משהו בהתנהגות שלו שיקף אותי, כאילו, הישן, הקודם. אהה, הוא לא נראה לי שם לב שהסתכלתי עליו, אהה, ואז אותו החבר הגיע וברגע שהבנתי שהוא החבר של זה אני כאילו הייתי עם פה פעור, אמרתי No fucking way.

הקשר שיניב יוצר מתחיל במבט. בדבריו הוא מספר כי זיהה התנהגות שאפיינה אותו, התנהגות שהוא מתאר כארוניסטיות (אדם שטרם יצא מהארון). המבט מכוון אותו. הוא מנסה ליצור קשר עין עם אותו בחור, אך הוא לא מצליח להתקדם מעבר למבטים. כאשר מצטרף החבר הנוסף שהוא חבר גם של יניב וגם של הבחור, נוצר מכנה משותף נוסף, מלבד התחושות שיניב העלה קודם לכן.

כדי ליצור קשרים הבליינים מתחילים בחיפוש אחר נקודת אחיזה, מכנה משותף שמתחיל בצורה רחבה. כבר בעצם בחירת מסיבה יש מובן של חיפוש מכנה משותף. הבליינים בוחרים לצאת למסיבה בה הם מרגישים נוח. בתוך המסיבה נוצר עניין שמתחיל באינטראקציות שונות כמו מבט או שיחה שמאפשר חקירה של האדם האחר. אסטרטגיות החקירה של הבליינים שונות, בהן שימוש ברשתות חברתיות, חברים משותפים וכן הלאה. העניין שנוצר ביניהם מאפשר להם להמשיך את הקשר גם מעבר למסיבה. על אף שההקשר, או המכנה המשותף הראשוני הוא המסיבה, הקשרים זולגים אל מחוץ לזמן המסיבה ומתבססים ביום-יום.

הישיבות

כחלק מהציר הרחב של המסיבה מתקיימות פגישות לפני המסיבה. הפגישות האלה נקראות "ישיבה" והן התכנסות של מספר חברים יחד לקראת המסיבה. המפגש החברתי הזה מאפשר הכנה למסיבה ויכול לכלול אחד מהדברים הבאים או את כולם: אוכל, אלכוהול וסמים. הישיבה מאפשרת לחברי הקבוצה להתעדכן ולהתעניין אחד בשני ומיועדת להרים את מצב הרוח.

המשתתפים בישיבות אינם קבועים, לעיתים יש גרעין קבוע, לישיבה אפשר להזמין חברים ממעגל חיצוני. ההרכב משתנה, מתפרק או עובר מטאמורפוזה בהתאם לזמן ולאנשים שנמצאים שם. היכרות עם אנשים חדשים בעלי עניין בסוג המסיבה מאפשר יצירת קשר ללא תלות בישיבה, זאת אומרת שהישיבה היא כלי, חד או רב פעמי שמהווה פלטפורמה להיכרויות. רפאל סיפר לי על האופן בו הכיר את אורן, 42: את אורן הכרתי באיזשהו מפגש, לא יודע, קשה לי לקרוא לזה ישיבה כי זה לא בדיוק, אולי הם ישבו. אני, שוב, לא עושה סמים ולא אלכוהול, אז כאילו אתה יודע, לפעמים לקראת מסיבה, זה לא משהו שאני עושה בדרך-כלל בגלל שאני לא שותה ומעשן אבל אנשים נפגשים באחד הבתים ועם מוסיקה ועם אלכוהול ועם סמים ובאים למסיבה מאורגנים [...] רובם לא כל-כך עניינו אותי. בינינו כן היה, שמרתי על קשר שהוא קצת מעבר.

רפאל לא נשאר זמן רב בתוך החבורה הזו, הוא בחר להתנתק כי נושא האלכוהול והסמים לא מדבר אליו ולתחושתו זה היה הנושא העיקרי שחיבר בין כולם. בתוך כך הוא כן מוצא שפה או מכנה משותף עם אורן והם שומרים על קשר: "אני לא יודע, האמת שאני לא יודע, כאילו... אף פעם לא היה שם איזה קשר מיני, רומנטי או משיכה. אהה... פשוט, לי הוא בא קצת יותר טוב, יותר טבעי". לכאורה אין הסבר מלבד תחושת הנוחות שאורן ורפאל מצליחים לייצר בינם לבין עצמם.

המכנה המשותף הרחב לא יישא לבדו את המשך הקשר. נראה שהאופן בו חברויות נוצרות דומה לרצון באינטימיות מינית או רומנטית. ההיכרויות מתבססות, במהלך המסיבות, על הנראות ועל מה שנראה כמשיכה פיסית. יחד עם זאת לא מדובר בהכרח ברצון באינטימיות מסוג כזה, אלא רצון של הבליון שהחברויות שהוא מייצר יאפשרו לו להרגיש שרואים אותו, שמתאפשרת בניית אינטימיות חברית ששני הצדדים מרוויחים ממנה.

במהלך אחת הישיבות, אמר גונן, 31, יש אפשרות להרשים עם "מניות" אחרות שאינן הגוף:

יש כאלה שמנצלים את העובדה שישיבה היא מקום יותר סוציאלי והמניה החזותית שלהם פחות חזקה, לנסות להפגין את המניות האחרות שלהם בתקווה שמישהו שהם לא מכירים שם כן ימצא את המניות האלה.

בזמן שבמסיבה עצמה המוסיקה רועשת, הגוף הוא הדבר המרכזי. הבליינים יכולים לנצל את הישיבות כדי להנכיח חלקים אחרים בעצמם, אישיותיים וכדומה כדי להנכיח את עצמם. בעוד בעולם המסיבות הגוף הוא כרטיס הביקור, הישיבות מאפשרות הסתכלות פנימה אל האדם ואל אישיותו. הישיבות מתרגמות למקום בו אפשר לייצר רושם על מכרים חדשים. במהלך הישיבות נוצרות שיחות בין הבליינים, והשיחות הללו מאפשרות נינוחות ומהיכרויות חד פעמיות עשויות להתפתח חברויות ארוכות טווח.

אושר, 44 סיפר על חברים טובים:

זאת אומרת אותם הכרתי פעם הראשונה כשבאנו לעפרה בבלומפילד. נפגשנו לפני כן בבית שלהם. אהה, ושם הכרתי אותם [...] אממ, אתה יודע, אנשים שאתה מרגיש איתם בנוח.

הנוחות היא פרמטר חשוב, לפי אושר. התחושה שעולה במפגש עם אנשים לראשונה מאפשרת להרגיש נוחות או אי נוחות בהמשך הדרך ובמסיבה. במידה ויש חוסר נוחות, אפשר לחפש מקום התכנסות אחר או להזמין אנשים אחרים לישיבות או לוותר על הישיבות.

תחושת הנוחות עולה בהקשרים רבים ומהווה כוח מכוון הן בבחירת החברויות והן בבחירת המסיבות. הנוחות לכשעצמה אינה מספיקה להסביר האם יתקיימו חברויות או לא, היא מהווה פרמטר אחד. פרמטר נוסף הוא טכס הישיבות המתרחש באופנים שונים לפני מסיבות שונות. הישיבה מאפשרת לבליינים להכיר אחד את השני טוב יותר וכאשר ההיכרויות עמוקות יותר, תחושת הנוחות עולה ובכך הבליין נפתח להיכרות חברית. הקשרים הנוצרים במהלך הישיבות מהווים דרך אחת לייצר חברות קבועה בדרגות שונות. במידה ואין נינוחות בישיבה אחת, אפשר להצטרף לישיבות אחרות עם אנשים אחרים ושם להכיר.

סקס וחברות

עופר ניסים, הדי-גיי שעל שמו המסיבה, הופיע בפארק הירקון במסיבה האחרונה של חודש הגאווה ב-2019. הלחות הייתה כבדה, האירוע התחיל כשהגעתי. הופעת החימום התנגנה ברקע. פגשתי חברה בכניסה למסיבה והתקדמנו בתורים מסודרים אל תוך המתחם העצום. הגעתי סביב השעה 30:16 ונראה שהקדמתי כיוון שכמות האנשים שהסתובבה במתחם נראתה קטנה ביחס לגודל המקום. דוכני אוכל הסתדרו הרחק מהבמה ושלושה ברי-משקאות גדולים המתינו לשרת את הבליינים והבלייניות. דקות אחדות לאחר מכן, המקום התמלא באנשים והיה קשה להתקרב לבמה. ההתניידות ממקום למקום נהייתה כבדה ותקשורת עם אנשים התקיימה בוואטסאפ בעיכוב עקב קשיי קליטה כתוצאה מעומסים על האנטנה. אנשים באו כדי לחוות את החוויה שלהם, איש איש לעצמו, קבוצה קבוצה לעצמה. חלפתי בין האנשים הרבים וזיהיתי חבר שהסתובב עם הקבוצה שלו. הם היו מחוייכים והתנועעו לצלילי המוסיקה בצורה לא הרמונית. לפתע שמעתי את אחד מהם צועק "יאתי, עולה לי". הסתובבתי לחבר שהיה לצידי ושאלתי אותו מה בדיוק עולה לבחור שצעק, הוא סיפר לי שלא מזמן הם לקחו MD. כששאלתי אם גם לו עולה, הוא הסביר לי בקצרה שלכל אחד יש את הזמן שלו. זה תלוי בגוף. ראיתי שניים מהם מתלטפים ומתנשקים, כמו במקרים אחרים כבר הבנתי, זה הסס והאווירה שמאפשרים את זה.

הסצנה הזו ליוותה אותי במחשבות במשך זמן רב. אנשים שמגדירים את עצמם כחברים מוצאים את עצמם בסיטואציה מאוד אינטימית עם החברים שלהם. הם לא ביחסים רומנטיים, אך הם נהנים מהאינטימיות הזו של האווירה החגיגית. אושר, 44, הסביר לי: "זה לא מגע מיני [...] גם עם הבחורה וגם עם הגבר הסטרייט יש בינינו מגע שהוא לא מגע מיני". המגעים השונים נראים מיניים לעין הלא מיומנת. הליטופים, הנשיקות, ההתגפפות לכאורה מיניים מאוד או רומנטיים. עם זאת, בקונטקסט של המסיבה, המגע הזה הוא מגע של אינטימיות חברית, סימון של תחושת נוחות ואהבה שאינה מתורגמת בהכרח לרצון או לשאיפה לקיים קשר זוגי.

מבעים שנתפסים כמיניים או קיום יחסי מין לכשעצמם אינם בהכרח סימון לשאיפה לזוגיות או לקשר אחר מקשר חברי. גידי, 42, הסביר לי:

יכול להיות לך חיבור לבן-אדם שמתחיל בסטוץ או במריבה או ברצון לקשר רומנטי או בסתם פטפוט. הכול יכול להתקדם לכל מקום, השאלה היא מי אתה, מי הוא ומה הקשר שנוצר ביניכם, אהה, יצא לי להכיר חברים ב, ממש בכל מקום. הרבה אנשים שיצאתי איתם רומנטית או, או אפילו רק מינית, כן הפכו להיות חברים שלי ברמה כזו או אחרת גם הקהילה פה היא קהילה קטנה, אנשים פה מסתובבים במעגלים שדי חוזרים על עצמם, אהה, בעיקר אם יש בינך ובין מישהו איזשהו מכנה משותף, שבן-אדם שלישי שמכיר גם אותך וגם אותו, רוב הסיכויים שאתה תראה אותו שוב.

המגע והמין, לפי גידי, אינו בהכרח מיני. היכרות דרך מין יכולה לאפשר את הדרך לחברות אפלטונית. המין אינו אלא דרך לבטא אינטימיות, וכמו הליטופים והנשיקות שאושר דיבר עליהם – גידי רואה במין אמצעי להבעת חיבה או עניין שאינם מיניים. המין אינו מוגבל רק לצורך בפורקן מיני או באינטימיות זוגית אלא הוא אופן נוסף דרכו נוצרת תקשורת והיכרות. ההקשר שגידי עושה לגודל הקהילה מתווך באופן שמין מוצדק כאינטראקציה להיכרות עם אנשים, המעגלים החברתיים קטנים והסבירות לפגוש את אותם אנשים בסיטואציות נוספות גדולה. היכרות על בסיס מיני היא עוד סוג של היכרות ואינה מגבילה את התקשורת או ההתקשרות החברתית בין אנשים.

ביקשתי דוגמא לסיטואציה כזו וגידי סיפר לי על בחור שהכיר בסאונה - מסיבת גיזו בעלת אופי מיני מובהק, אליה מגיעים גברים המקיימים יחסי מין עם גברים :

[הבחור שהכרתי] היה חמוד, היה לטעמי, היה בגיל הנכון, גוף נכון, חייכן. הוא גם מאוד מאוד התחיל איתי, אני קצת הייתי יותר מסויג ב, בזרימה שלי עם אנשים. כאילו אם מישהו התחיל איתי אז יכולתי להגיד כן, יכולתי להגיד לא אבל פחות התחלתי עם אנשים אחרים. הוא פנה אליי והיה לנו זרימה טובה, אהה, ובזמן שאנחנו כאילו, בזמן הפרטי שלנו, בוא נקרא לזה, עד כמה שזה יכול להיות פרטי, אני קלטתי בזווית של העין בחור שהיה כאילו מהמם ואמרתי זה מישהו שאני חייב להיות איתו לפני שאני הולך מפה אז זרקתי לבחור השני שהיה איתנו מה אתה אומר על הבחור הזה והוא אמר לי יאללה. לקחתי את שניהם הביתה. אהה, יצאנו מהסאונה, הלכנו אליי הביתה, היה מה שהיה, היה נחמד מאוד, אהה, אחר-כך ישבנו, קשקשנו, צחקנו, שתינו קפה. רצינו להחליף פייסבוק. הסתבר שכבר שלושתנו חברים בפייסבוק אחד של השני, שזה מהדברים האלה שקורים בפייסבוק שכולם חברים של כולם, אהה, אז זה גם, אגב, אם מדברים על מעגלים, אז שוב. בגלל שאני ומוטי היינו בקשר, ושרון חבר טוב של מוטי אז קרה שבפעמים הבאות שמוטי הגיע לתל-אביב גם שרון בא איתו ואז התראינו שוב ושוב ושוב, אהה, והתחלנו לדבר, כאלה. לא הרבה מעבר. גיליתי בחור שהוא הרבה יותר חכם, הרבה יותר מעניין, הרבה יותר חמוד, הרבה יותר טוב לב ממה שאתה מדמיון. אהה, בשלב הזה שרון כבר הפך להיות חבר שלי, מוטי הפך להיות חבר שלי, אממ, ולאט לאט הם נכנסו לחבורה של החברים שלי.

התיאור של היווצרות החברות הזו מאפשר הצצה לפרקטיקות של אינטרקציות בין אנשים. הסיטואציה המתוארת מפרקת הנחות על מין כנושא עם משמעות אחת, של פורקן. מדבריו של גידי עולה שמין זה אופן אחד דרכו אפשר לייצר אינטימיות וחברות, הוא מאפשר לאנשים לתקשר גם ללא מילים ובכך למצוא עניין גם אם אינו רומנטי. הקשר הגופני בין שני אנשים מאפשר להם להיפתח ולהכיר אחד את השני. עבור עומר, 29, ההפרדה בין חברות ומין מיותרת: "הן לא אפלטוניות. בוא נהיה כאילו כנים. יש לי אנשים שנהייתי חבר איתם, אהה... לא, יש גם". האפשרות של חברות יכולה להתקיים גם אחרי מין. הוא כמו מבקש להסיר מעיני וילון על אורחות הקהילה ההומואית באמירת אגב, ואז נזכר שיש לו חברים מתוך המסיבות שקיים איתם יחסי מין. הביף, בתור מרחב ששם את המין במרכז, מאפשר אינטראקציות היכרות גם דרך הגוף, אינטראקציות של מין שלא פוסלות את האפשרות של חברות אפלטוניות בהמשך הדרך. ההבחנה בין מין לחברות, כאילו הם דבר והיפוכו קורסת. השחרור המיני, המגוון הרחב של גופים שחורגים מהאידיאל מעלה את השאלה על הפער שיש בין התפיסה הנורמטיבית או החברתית של הומואיות לבין תפיסות אישיות של אנשים פרטיים. תפיסות על מין בעולם הטרונומרטיבי מגבילות את היכולת שלנו לשרטט מנעד של דרכים לקיום חברויות ובתוך כך עשויות להגביל את התפיסה בנוגע לאופן בו חברות נוצרות. השאלה מהי חברות נשאר פתוחה, והניסיון להגדיר חברות משאירה את המרואיינים חוקרים בעצמם את התפיסות שלהם לגבי חברויות. מה שבטוח, כפי שעולה מדברי המרואיינים, מין אינו סותר חברות ולא מעיד בהכרח על המשכיות של קשר מיני או על היעדר חברות אפלטוניות בהמשך הדרך. בפרט, מין הוא אמצעי ליצירה של קשר שבהמשכו הוא אפלטוני.

(לא) להגדיר חברות

ההגדרה של מהי חברות משתנה בין המרואיינים. התפיסות לגבי מה מאפיין את החברות הן סובייקטיביות ועל אף האסטרטגיות השונות נראה שיש מעצור כלשהו בהגדרה. החברויות הנוצרות הן פלואידיות ועל אף הקושי של הבליינים להגדיר את החברות, הטענה המרכזית בחלק זה שהחברות מתקיימת על אף הקושי להגדיר אותה. הניסיון של הבליינים להכניס חברות להגדרה מסוימת והחקירה על מהות הקשרים בין המרואיינים לחברויות שיצרו, יוצרת מבט עומק על המאפיינים השונים בבניית החברות. לעניין החברות, ההגדרה אינה חשובה אלא הפרקטיקות והקשרים שנוצרים מתוך ההיכרות. ההימנעות מהגדרה עלתה לראשונה בתצפית שערכתי בלימה לימה. השולחנות בחצר של הלימה לימה ארוכים. בכל שולחן יכולים לשבת שישה אנשים ולפעמים נגררים כיסאות משולחן אחר לעבר השולחן, אם יש קבוצות גדולות של אנשים. חווית הכניסה ללימה לימה קצת מוזרה, אחרי שעברתי את השומר בכניסה, נכנסתי לתוך החלל המרכזי, היכן שהמוזיקה ניגנה בווליום גבוה. הרחבה הייתה כמעט ריקה בשעה 10:23. בחרתי ללכת שמאלה אל כיוון המדרגות ומשם אל היציאה לחצר, היו שם אנשים, לא רבים מדי. מספר מצומצם של בליינים המפוזרים במרחב, שעמדו ובהו בכל מי שעבר, וקבוצות קטנות של זוגות או שלישיות שעמדו יחד וצחקו או דיברו בקול. המוסיקה הדהדה ברקע בעוד המחשבות שלי על כך שנכנסתי לבד עברו לי בראש. הרגעתי את עצמי שבאתי לחקור, ואני אגיד את זה אם מישהו ישאל - רק בשביל שלא יחשבו שאני בודד. התיישבתי באחד השולחנות המרוחקים והסתכלתי סביבי. זיהיתי מכר מרחוק, וברגע שהוא קלט אותי, הוא ניגש אליי והתפתחה שיחה קלילה: "עם מי באת?" השאלה התמה הזו לכאורה הרגישה כמו משקל גדול כי זהו מקום חברתי ובאתי לבד ובמקום מה שתכננתי להגיד אני השבתי: "לבד. באתי להירגע מהיום". הוא

חיידך אליי ואמר: "אני פה עם חברים, נכנסים קצת לרקוד.. תבוא גם". רכן לתת לי חיבוק ונעלם אל תוך הרחבה.

דקות לא רבות לאחר מכן, צעד לכיווני חבר של חבר שעבדתי איתו בעבר. הוא נראה שמח לראות אותי. הוא עם עוד שני חברים התקרבו לכיווני. שיחה קלילה על מה נשמע והוא הציג לי את החברים שלו. שאלתי אם הם נהנים, והם ענו שכן. אחד מהם הלין על המוסיקה החזקה בפנים ואמר: "אבל כשיהיה שיר שאני אוהב, אני רץ לבפנים". המכר הלך להביא להם שתייה ואני נשארתי עם שני אנשים שזה עתה הכרתי. תחושת האיום הגדולה שנחתה עליי התחלפה חיש מהר בתחושת נינוחות. השיחה קלחה ומהר מאוד עברנו לדבר "על הנש" (לשון נקבה המקובל בין חברים הומואים קרובים). תהיתי איך הם הכירו, והם סיפרו שהם הכירו "מפה ומשם", ושניהם מגיעים לפה באופן קבוע וככה זה. הם לא הרחיבו מדי, ואני לא התעקשתי, בכל זאת אני צופה שנקלע לאינטראקציה חברתית ומנסה להתאים את עצמי לסיטואציה. שאלת החברות הזו מעסיקה אותי. להכיר "מפה ומשם" יכול להתפרש בכל כך הרבה צורות ואני נמנע מלנתח את זה, כי "מפה ומשם" יכול להיות עבודה, התנדבות, אפליקציות ואני מניח לזה להיות. בראיון שאלתי את אסף, 25, איך נוצרו החברויות שלו עם אנשים שהכיר בלימה לימה:

כאילו, והכרנו שם בשולחן כזה והתחלנו לדבר ונה, נה, נה והחבר שהייתי אצלו הוא טרנס כזה וזה יצר איזשהו עניין כי הם היו בשוק, כי נה, נה, נה, כאילו כזה, אהה, וגם החברה שהייתה איתי אז היא גם קצת מעולם המשחק, כאילו מעולם ה, כאילו מאוד אוהבת את עולם התאטרון, ונייתין הוא שחקן אז זה כזה, פשוט הייתה איזו אווירה שמאוד מאוד זרמה וכשהיינו, גם שנינו מתארים, כאילו שנינו, זה היה בתקופה שהיינו יוצאים ללימה לימה יותר קבוע אז היינו רואים אותם שם.

תהליך ההיכרות הוא שלבי, כפי שאסף תיאר, השולחן הארוך מאפשר לזרים לשבת אחד ליד השני ולפתח שיחות. ברגע שמוצאים עניין כלשהו בשיחה, השיחה מתפתחת לשיחה ארוכה יותר. כאשר שני הזרים ששוחחו פעם אחת מוצאים עניין ומגיעים באופן קבוע, היחסים מתחממים ונוצרת הקרבה. אסף ממשיך לספר לי איך החברות שלהם באה לידי ביטוי:

יצא לי לראות הרבה פעמים גם ב, בתל-אביב ככה על הדרך, אהה, אנחנו גם חברים בפייסבוק, אני חבר, כאילו גם, גם עם דן וגם עם נייתין וכזה תגובות, עניינים. נגיד נייתין פעם אחת גם לא יודע, קרה לו איזה משהו עם רישיון, אז דיברנו, כאילו כזה, כאילו דברים, כאילו...

אסף ניסה להגדיר את החברות הזו ונראה שהוא לא ידע למקם את החברות הזו על איזשהו רצף: "כאילו הייתי אומר שהיא יותר, אהה, מכרית". הוא מתאר חברות מצומצמות יותר, על אף שסייע לו עם הרישיון. "פעם אחת אפילו, כזה אתה יודע ישבנו, מתעדכנים כזה מה קורה", כמו אומר שזה לא רק היכרות, זו חברות שמעבר להיכרות ומעבר לרשתות החברתיות אבל עדיין נאבק עם המילה חבר.

רפאל, 42, ניסה להסביר לי על מאפייני הקשר שלו עם אורן. מצד אחד כחלק מהתארגנות לביף הוא אמר: "הצעתי לו [לאורן] לבוא, אמר לי בהתחלה לא, אחר-כך אמר לי תקנה אני בא. אז קניתי כמה ימים לפני". רפאל יוצר קשר עם אורן לפני המסיבה, הוא מנהל דיאלוג עם אורן סביב המסיבה. על אף שרפאל מסביר שהקשר שלו עם אורן הוא סביב המסיבה בלבד, הוספתי לשאול אם יש אינטראקציה נוספת:

שוב, אני לא החבר הכי טוב שלו, הוא לא חבר הכי טוב שלי, אנחנו לא בקשר יום-יומי, אנחנו לא באיזשהו משהו שוטף, אתה יודע, אהה... וואטספ פה, וואטספ שם, מדי פעם הוא מארח אצלו בבית אז הוא מזמין אותי, אהה... נפגשים הרבה ברחוב, אנחנו גרים באותו אזור אז מלא פעמים. הוא נגיד הכיר את האקס שלי מהרחוב, כאילו זה לא שישבנו והצגתי אותו. באמת, יצא לי לראות אותו המון ברחוב ויצא לי כמה פעמים לשבת איתו לאיזה קפה או משהו, איתו ועם עוד מישהו.

כמו אצל אסף, גם רפאל לא ממחר לתייג את אורן כחבר. מערכת היחסים בניהם נשמעת חברית אבל מבחינתו של רפאל ההקשר הוא עדיין הקשר של מסיבות, על אף המפגשים הספונטניים, הקפה והאירוח. רפאל מוסיף שהם אף מתייעצים בעניינם מקצועיים אבל חשוב לו להדגיש: "גם אף פעם לא ישבנו ועשינו איזו שיחת נפש" כיוון שמבחינתו שיחות נפש מחלצות מהקטגוריה של המסיבות לתואר "חבר".

יניב, 23, תיאר את החברויות שיצר כבעלות משקל רב בחייו:

הם אנשים כל-כך משמעותיים גם בשבילי בחיים, שגם כל החבר'ה שלי מהלימודים, אממ, ואני לומד [מדעי החברה], מחזור של 80 איש, כולם יודעים על החברים האלה, וכאילו מכל הסיפורים גם כולם מחכים כבר לפגוש אותם ולצאת איתנו למסיבות בגלל הסיפורים של איך שהכרנו ומה אנחנו עושים במסיבות.

יניב מתמסר לחברויות האלה והן נוכחות גם כשהחברים לא נוכחים פיזית לידו. הוא מבקש להדהד את החברות הזו הלאה אל היום-יום ויוצר הקשרים בין קטגוריות שונות כמו לימודים ומסיבות כדי לתת תוקף לחברויות הללו. הוא נמנע מדיכוטומיה בחייו ומאפשר גלישה של מרחב אחד לאחר, של חברות אחת לאחרת, כפי שהוא עושה עם חבריו וחברותיו לכיתה.

מבחינתו של חביב, 33, לעומת זאת הקטגוריות מאוד מאורגנות. הוא מצליח לייצר חברויות מתוך

המסיבה אך שואף לשמר את הבידול בין מרחבי חייו:

הוא מכיר חבר משותף. הוא בא, הוא ישב איתנו, דיברנו, קשקשנו, מאוד התחברנו. אהה, עישנו סיגריה, שתינו קצת, צחקנו וכן הלאה ופשוט היה נורא נחמד, אז אחרי זה שחבר שלי אמר לי תקשיב, אהה, אהה, היה לו כיף איתנו אז אמרתי לו אחלה אתה רוצה להגיד לו לבוא.

האופן שבו החברות נוצרת נשמעת על גבול הנונשלואנט. אם יש הנאה, אפשר להיפגש שוב. אני מנסה בשלב הזה לגשש אם יש אגינדה נוספת מאחורי ההיכרות הזו וחביב ענה לי בצורה נחרצת:

אני יש לי הפרדה בראש, בהיבטים מיניים, לעומת, אהה, אנשים אחרים. אני לא מערבב חברים וסקס, הרבה פעמים. רוב הפעמים המוחלט לא. אני לא שוכב עם חברים שלי, אני לא מקיים סקס עם חברים שלי. אהה, ואנשים שאני מקיים איתם סקס הם יודעים שזה בין-כלאיים, זה בין לבין.

חביב הוא בעל תפיסה קטגוריאלית בנושא החברות, הוא עושה הפרדה בין סוגי החברים שלו: "יש קטע כזה עם אנשים שאתה מכיר אותם במסיבות, אתה מכיר אותם בתחום נורא מקובע. אתה מכיר אותם חברים ליציאות. לפחות אצלי" הוא אומר. כאשר העולם מתנהל באופן תקין וסדיר וכאשר שגרת המסיבות מתקיימת כסדרה, נראה שהקטגוריות הן חלק מהיכולת לשמור על סדר ועל אף זאת, הוא עדיין מגדיר אותם כחברים.

האפשרויות ליצירת חברויות הן רחבות. ההגדרה האישית למה היא חברות עוברת דרך האופנים בהם החברה ההטרסקסואלית מקבעת את סוגי הקשרים בין אנשים ונותנת להם כותרות עם הגדרות המגבילות או מייצרות אבחנות בין סוגי קשרים. כך נראה, שאבחנות אלו חדרו אל תוך הקהילה ההומואית. כתוצאה מכך, כינון של מערכות של חברות נתון למבט חיצוני ולתפיסות איתן גדלו הבליינים. ובכל זאת, התרבות ההומואית, על המנגנונים והקודים המאפיינים אותה, שואפת לפרק את ההבניות המובנות מאליהן, לכאורה.

חברות בזמן קורונה

במהלך 2020, לאחר התצפיות ובשלב הראיונות הקורונה פרצה לחיינו ושינתה סדרי עולם. עולם המסיבות בפרט וחיי התרבות כאילו פסקו מלכת. מסיבות נדחו לקיץ ומשם לחורף ומשם לקיץ הבא. שגרת העולם השתנתה ללא היכר ומפגשים חברתיים צומצמו בעקבות המגיפה והחלטות הממשלה. ההשפעה של הקורונה על המסיבות יצרה אפשרויות חדשות ובעיקר חשפה את הקשרים החבריים שנוצרים במרחבי המסיבות, שהם משמעותיים וחורגים מזמן וממקום המסיבה. חביב סיפר לי:

ואז, בתקופה של הקורונה, אתה יודע, כבר אין מסיבות, כבר אין דאנס-בר, זה, ואז הוא [חבר מסיבות] דיבר איתי והוא אמר לי תקשיב למה אתה לא מתקשר אף פעם. מה קרה, אין מסיבות אתה לא מתקשר? אין מסיבות אתה לא מתקשר? אז אמרתי לו לא יודע אנחנו לא חברים כאלה, אז הוא אמר לי למה לא? למה לא? אנחנו חברים כאלה ויכולים להיות חברים כאלה. וזה מצחיק כי דווקא בתקופה של הקורונה נוצר חיזוק קשר כזה של חברות שהיא פתאום מעבר למסיבות, מה שלא היה לפני.

עניין החברות הקטגוריאלית מתפרק, לנוכח דבריו של חביב. לא מדובר עוד בחברות שהיא רק למסיבות כיוון שבעידן הנוכחי אין מסיבות. העניין החברתי מקבל פנים שונים עקב המגיפה העולמית וחביב מוצא את עצמו בקשר חברי מחוץ למסיבות עם אדם שהחשיב כחבר מסיבות. גם גידי, 42, תיאר תהליך שקרה בתקופת הקורונה:

עכשיו גם עם הקורונה, שזה פחות קשור למה שאתה עושה, אבל זה קשור למציאות, אהה, בגלל שכולנו היינו מאוד מבודדים, אז, אז מן הסתם, אז האנשים שנשארנו איתם יותר בקשר זה אנשים שהיינו קרובים אליהם פיזית. אחד החברים הכי טובים שלי זה מישו שהכרתי בסיטואציות כאלה.

הוא מתאר את הקרבה הגיאוגרפית בתור זרז לחברות שצמחה מתוך מפגשים קודמים הקשורים למסיבות. ההסגרים וההגבלות על המרחק פתחו אפשרויות חדשות של היכרות מתוך כורח המציאות. הוא הידק קשרים עם אנשים שהכיר במסיבות וגרים קרוב אליו גיאוגרפית. הפחד מהווירוס והמציאות החדשה משפיעה על חברויות גם באופן הנגדי כמו שתיאר צבי, 31:

הוא היה כזה בתקופה ש... שהוא החליט שהוא בגלל הקורונה הוא נורא כזה לא יוצא ולא מדבר ואז דווקא אני חזרתי לגור בתל-אביב אז כזה נורא הסתובבתי עם חברים אחרים ואז כזה הוא אמר לי מה ולמה אתה לא קורא

השינוי הדרסטי והפחד מפני הידבקות ייצר שינוי באופן בו אנחנו מסכימים או לא מסכימים להיפגש ועולים מכך מתחים. ארז, 32, הסביר את זה באגביות: "חוץ מ, חוץ מנושא הבילוי, החיים שלי ממשיכים די כרגיל.

יש שינויים פה ושם של, אהה, תצורת עבודה אבל, אהה, העבודה ממשיכה להיות ו... חברים אולי בצורה יותר מצומצמת, יש אנשים שפחדים". יניב, 23, לעומת זאת מבקש לחזק את הקשרים עם החברים שלו שהכיר במסיבה:

והקבוצה הזאת תוססת עד היום וגם קורונה לא, לא הרסה אותנו ואנחנו נפגשים בבתים ו, ועושים דברים כיפים אחרים ביחד, אממ, וזה כיף, זה פשוט כיף כי כאילו, הם גם חברים כל-כך משמעותיים.

התוקף שהחברות מקבלת מתחזקת כלעומת הקורונה. עולם המסיבות כאילו לא קיים אבל שימור החברויות, אותם מתאר יניב כמשמעותיות, מתחזק בזכות הקורונה ולא בגללה. תקופת המגיפה העולמית מאלצת את הבליינים לחפש מקומות נוספים בהם אפשר לייצר אינטראקציות עם אנשים אחרים. האופנים שבהם החברויות הללו נרקמות מעוגנים במקום גיאוגרפי. כלומר הקשרים מבוססים על היכרויות מוקדמות עם אנשים שגרים ברדיוס שהגבלות המרחק מאפשרות, ומצד שני הם מבוססים על צורך ליצור קשר חדש מתוך קטגוריות החברות הקודמות לקורונה, שהבליינים ניסו לשמר. כלומר, כמו התקופה, גם האופנים בהם אנחנו תופסים אנשים אחרים משתנה. יש שרואים את זה כאילו, ואילו אחרים יראו את זה כדבר טבעי שנולד מתוך צורך להישאר בקשרים עם אנשים אחרים.

סיכום – נזילות של הגדרות

במהלך פרק זה הראיתי כי הניסיון לכפות קטגוריות מובהקות על הגדרות של חברות של בליינים הומואים לעיתים מתערער. הקטגוריות חשובות על מנת לעשות סדר בחיים מצד אחד, אך מצד שני הקטגוריה של החברות לא ברורה עד הסוף. מה המאפיין של חברות? איך יודעים מהי חברות ומה נכנס תחת קטגוריה של מכר? הישיבות שמאפשרות היכרות של אנשים שונים המתכנסים למטרת המסיבה הם אתר אחד בו אפשר להתחיל לכוון קשרים חבריים הן חשובות אך לא בלעדיות לצורך חברות. הקטגוריה של סקס, גם היא, מתפרקת מהשטחיות של סטוץ – סקס חד פעמי. הסקס מאפשר לחקור דינמיקה בין שני אנשים או יותר ובתוך כך, מאפשר לייצר חברויות לטווח ארוך. יש כאן שימוש במבני תרבות המעוגנים בתוך תרבות המסיבות, כמו הסאונה או הביף. שימוש במבנים אלו ושירת המבט המצמצם על מיניות מאפשרים יצירת חברויות החורגות מעולם המסיבות ומקבלות ממשות גם מעבר למסיבות.

בנוסף לכך, נראה כי לכל מסיבה יש את מאפייני יצירת החברות שלה. בעוד בלימה לימה מתאפשרות יצירת חברויות משיחה אקראית עם בליינים אחרים המגיעים למקום, הביף שם את המין במרכז. המין בביף אינו מבוסס רק על צורך בפורקן, אלא מאפשר לאנשים לתקשר אחד עם השני ולבחון חיבור והתאמה דרך הגוף. המנגנון של המסיבות של עופרה מאפשר לאנשים להיכנס ולצאת ממעגלי הישיבות ובכך לבחון את מידת ההתאמה שלהם לקבוצה ולייצר היכרות המשכית. פרקטיקות ההיכרות השונות אינן נחלתן הבלעדי של כל מסיבה, זאת אומרת שיש זליגה של פרקטיקות היכרות ממסיבה למסיבה, יחד עם זאת התרבות שנוצרה מתוך כל מסיבה היא עקבית דיה ומאפשרת לבליינן להרגיש בנוח בבחירה שלו בסוג המסיבה ומתוך כך לייצר חברויות.

גם למגיפה העולמית שפרצה ב-2020 יש השפעה לטובה על יצירת החברויות. מתוך הכליאה בסגרים והגבלות מרחק, בליינים (לשעבר) השתמשו במרחק בתור גורם המקרב אותם אחד אל האחר, והיכרות או חברות קטגוריאלית נפרצה כך שנוצר קשר קרוב יותר בין אנשים.

דיון

בפרק זה אדון בממצאים אל מול התיאוריה ואבקש להציע שתי תרומות למחקר זה. בראשית הפרק אתן סקירה קצרה על העולם ההומואי ביחס למסיבות והתפיסות החברתיות לגבי המסיבות ואדון בתרומה המחקרית שמבקשת להסתכל על תרבות המסיבות, הקודים והנורמות של תרבות זו כנדבך חשוב ביצירת הגוף, המרחב וחברויות בעולם ההומואי. אני מבקש להציע נקודת מבט אחרת, המנתקת את המבט ההטרונורמטיבי על הקהילה ומערערת על הקאנון האפידימיולוגי (Lewis & Ross, 1995; Leyva et al., 2018; Mohamed et al., 2018; O'Byrne & Holmes, 2011; Troiano et al., 2018). בחלק השני של הפרק אדון בתרומה האנליטית המציעה בסיס משולש לבחינת היווצרות חברויות אפלטוניות במסיבות גייז ואראה איך כל מימד בתורו מאפשר את יצירת החברויות.

בעבודה זו ביקשתי להתחקות אחר מאפיין שלרוב לא מקבל את קדמת הבמה בדיון על מסיבות של הומואים, הקשר בין יצירת קשרים חבריים ובניית קהילה לבין מסיבות. לטענתי, בכוחן של המסיבות לייצר זהות והזדהות, לייצר את המכנה המשותף ובכך להבנות קהילה. בניגוד לעמדתו של הוברד (Hubbard, 2001), שמבקש לטעון שמרחבים להט"בים נועדו לערער על המרחב ההטרוסקסואלי על-מנת שלהט"ב יוכלו לקבל את זכותם להתקיים במרחב, אני טוען שהמסיבות הם מרחב למשא ומתן פנים קהילתי על קבלה ושייכות לתת-תרבויות בתוך הקהילה להט"בית בכלל וההומואית בפרט. זאת אומרת שמרחבי המסיבות אינם רק דרישה לייצר מרחב בתוך עולם הטרוסקסואלי, אלא מאפשרים לסובייקט להתקיים על-ידי יצירת מרחבים שונים המותאמים לסובייקטים.

בניגוד למחקרים העוסקים במסיבות גאות השמות דגש על החלק הבריאותי או הסכנות הכרוכות במסיבות גייז (Bruce & Harper, 2011; Fields et al., 2015; Halkitis & Palamar, 2006; Pachankis et al., 2015) הראיתי כי המסיבות אינן רק מפגן של הנאה ופורקן וכי נוצקת לתוכן משמעויות נוספות - יצירת חברויות והפגת בדידות. אמנם, מתוך הראיונות והתצפיות עולה כי גם הומואים נגועים בתפיסות ההטרונורמטיביות בנוגע לאורחות חייהם, לאופנים בהם נוצרות חברויות ולהפרדה בין מין לבין חברות אפלטוניות, אך בה בעת הראיתי כי למסיבות תפקיד רחב שחורג מעבר להיות גורם של הנאה או פורקן בלבד. למסיבות בכלל ולשוונות בין המסיבות בפרט יש תפקיד משמעותי כחלק מהמנגנון הקהילתי, ביצירת קהילה ובאפשרות קיומן של חברויות. בהמשך לדבריה של פנסטר (Feenster, 2005), נראה כי המסיבות, הקודים והנורמות השונות מהווים היגיון שקבוצת שוליים אימצה על מנת לסייע בחיבור בין אנשים וקבוצות בתוך הקהילה. הראיתי זאת באמצעות ניתוח של המסיבות כמרחב שאינו לכיד ודרך הצגת השונות של כל מסיבה שהיא בעלת אופי ייחודי הפונה לקהל יעד ספציפי. לשם כך מסיבות שונות עונות על צורך של בליינים שונים במוסיקה ובעיצוב המרחב בצורות שונות. לשם מיקוד הניתוח הפרקים דנו בכל סוגייה באופן מופרד – המרחב, הגוף והחברות. עם זאת, חשוב לציין שהבחנה זו היא מלאכותית. מרחבי המסיבות שנידונו פונים אל בליינים שונים ומייצרים עמם דיאלוג של שייכות ודחייה. התחקתי אחר המשאים והמתנים שהבליין מייצר אל מול המרחבים השונים בדרכו לבחור את המקום בו ירגיש הכי נוח.

לאחר שהראיתי כיצד שונות בין מסיבות מייצרת הדיאלוג של בליין אל מול המסיבה, ביקשתי לתת מקום לדיאלוג זה גם בממד של הגוף. גם כאן הדגמתי כיצד המשא והמתן של הבליין אל מול עצמו עובר דרך מערכת צידוקים שמטרתה ליישב את תחושת הנינוחות או הדחייה מהמסיבות השונות. לפיכך, בהמשך לפרק המסיבות, פרק הגוף מבקש להציג את הדיאלוג המתקיים אל מול הגוף האידיאלי המדומיין.

לאחר ביסוס פרקים אלו פניתי לרכיב של יצירת חברויות שנידון מתוך ההקשר שהובנה בפרקים שדנו במרחב ובגוף. עבודה זו שואפת להתמקד בהיווצרות של חברויות, כמו כן, העבודה מבקשת לתת מקום למרחב ולדיאלוג הפרטי של כל בליין עם הגוף שלו. האסטרטגיות השונות שעלו מתוך תחושת הנינוחות במרחב ומתוך הדיאלוג עם הגוף קידמו את ההבנה של האפשרות ליצירת חברויות. על אף שכל פרק עומד בפני עצמו, הם קשורים בקשר משפכי המסביר את היכולת לייצר חברויות ואת ההשפעות החשובות של המרחב הפיסי ושל עבודת הגוף.

במבט היסטורי, לאורך השנים נראה שהמאבק הלהט"בי בכלל והומואי בפרט התמקד בהשגת שוויון זכויות ובקבלת הכרה במרחב הציבורי, כלומר, ברצון להתקבל בחברה כשווים. על אף שבשנים האחרונות יש שיפור ניכר לפחות למראית עין, ביחס לקהילה הגאה, עדיין ישנה דרך ארוכה עד לשוויון זכויות מלא. חלק מהמאבק לשוויון מתבטא ברצון הבסיסי להיות חלק מהמרחב הציבורי, מרחב המובנה דרך המבט ההטרסקסואלי המקדש את הקשר המיני-הזוגי בין אישה לגבר וכיוצא מכך מדיר כל מי שאינו מתיישר לתפיסות הללו (Oswin, 2008).

כקהילת שוליים המבקשת לקבל מקום לצד הקהילה ההטרסקסואלית (Kama, 2000) ונדחית באמצעים רבים ושונים כמו אלימות פיזית, אלימות מילולית, אפליה והדרה³ המעוגנים בחוק (כהן-אליה, 2016), האסטרטגיות ליצירת מקום מגוונות (Hartal & Sasson-Levy, 2018). כלומר, הדחייה של הקהילה הגאה ושל הומואים בפרט מיוצרת באופנים אקטיביים ופאסיביים. הקהילה הגאה מייצרת מנגנונים השואפים לתת לסובייקטים מתוך הקהילה מקום בחברה כמו לדוגמה ארגוני הקהילה העובדים על מנת לשפר את חייהם של להט"בים הן פנימה לתוך הקהילה כמו האגודה למען הלהט"ב⁴ והן כלפי הקהילה ההטרסקסואלית-סיסג'נדרית כמו ארגון חוש"י⁵ (הרטל, 2021). מעבר לכך, מצעדי הגאווה המקומיים מאפשרים נראות לחברי הקהילה ושואפים לנרמל את הימצאותם של להט"ב במרחב הציבורי. אולם, לא די בכך. תרבות הפנאי בכלל וחיי הלילה בפרט הם תצורה נוספת ובעלת משמעות רבה של כינון מרחב של הכרה. נוצר הרושם שמטרת המסיבות היא סמים וסקס וכפועל יוצא של שימוש בסמים ומין לא מוגן הובנה עם הזמן הקשר למחלות מין (Lewis & Ross, 1995). אמנם המסיבות נתפסות כאתר הדוניסטי, אתר בו הבליינים מגיעים כדי למצוא פורקן מיני או להשתמש בסמים לצרכי הנאה ומרחבי המסיבות נתפסים כאתרים מסוכנים כפי שמראה הספרות המחקרית המחברת בין מסיבות, סמים ומין לבין מחלות מין (Cattan & Vanolo, 2014; Cohen et al., 2004; Troiano et al., 2018). כלומר, עד היום, בעיני רבים, מסיבות של הומואים הן מסיבות זימה וככאלה, נקשרות באופן ישיר להידבקות במחלות מין. התפישות הללו הן נגזרות של תפישות תרבותיות שכיחות. תפישות אלו אינן מדויקות כיוון שהן מציגות תמונה חלקית בנוגע למסיבות. ניכר במחקר זה הצורך ביצירת חברויות והפגת בדידות. לאורך ההיסטוריה מסיבות של הומואים התקיימו בחשאי ולוו בחשש ממשי מאלימות. התכנסויות חשאיות אלו אפשרו להומואים להכיר אנשים דומים להם, שם הם הרגישו שהם יכולים 'להסיר את המסכה' ולהיות עצמם (Bérubé, 2003).

³ <https://user-1723486.cld.bz/aguda-lgbtophobia>

⁴ <https://www.lgbt.org.il/>

⁵ <https://hoshen.org/>

ממד ההסתרה של התרבות הלהט"בית במרחב הציבורי השתנה עם השינויים התרבותיים והחוקיים לאורך השנים ומסיבות גייז הפכו לעניין מרכזי יותר בתרבות חיי הלילה העירונית. אנחנו עדים למסיבות המתרחשות באופן יומיומי לאורך כל ימות השבוע. המסיבות מפורסמות בפומבי ונגישות לקהל מגוון ורחב.⁶ האופן בו המסיבות נתפשות והמשמעויות הנגזרות מכך, ממסגרים את המסיבות כאתרים מזמינים ומקבלים אשר פונים אל קהל יעד מסוים בתוך הקהילה ההומואית ומאפשרים להומואים להכיר אחד את האחר, להיראות במרחב שאינו רק מחתרתי או סודי.

הקהילה ההומואית מצליחה לבסס את המסיבות לא רק כאתר לפורקן אלא גם כאתר של נוכחות הומואית. על אף שבחלק מהמסיבות יש נוכחות של הטרוסקסואלים-סיסג'נדרים, מובן לכל באי המסיבה כי המסיבה מוגדרת כמסיבת גייז וישנה נוכחות הומואית גדולה. זאת אומרת שהאתר מסומן כאתר הומואי. למרות שהמסיבות נועדו ונוצרו עבור הומואים, לא כל המרואיינים במחקר זה הרגישו בנוח בכל מרחב של מסיבה.

הראיתי בעבודה כי המרואיינים במחקר הנוכחי נעו על ציר שבין קבלה ודחייה חברתית בתוך עולם המסיבות. מחד, הם ביקשו להרגיש ולהיות חלק מהקהילה, לקבל תוקף לנראות הגופנית, ליהנות במסיבה. מאידך, נורמות וקודים של התנהלות בתוך עולם המסיבות הביאו אותם להרגיש שהם לא שייכים למרחב של מסיבות מסוימות, ובכך לחפש הצדקות לבחירה שלהם במסיבה זו או אחרת. זאת אומרת, מרחב המסיבות מאפשר כינון של משא ומתן בו שמים הבליינים את עצמם, לרוב לא מרצונם, לשיפוט חברתי דרך העדשה של הגוף ההומואי המדומיין או האידיאלי. כשהם לא מרגישים שהם עומדים בסטנדרט הם מוצאים לעצמם אסטרטגיות אינדיבידואליות וחברתיות המסייעות לעקוף את השיפוט ולהעלות את רמת הנינוחות במסיבה. אסטרטגיה זו מאפשרת לבליינים ליצור קשר עם בליינים אחרים ולמצוא עמם מכנה משותף.

יש לציין כי ביצירת המסיבות יש שני צדדים המפריים אחד את האחר ובכך מחזקים את תחושת הנינוחות אצל הבליין. הצד של הבליין אשר מצביע ברגליים ומגיע אל המסיבות, והצד של יוצר המסיבה. לצד של יוצר המסיבה יש חשיבות גדולה, כיוון שיוצר המסיבה אוסף מהשטח את הצרכים ומייצר את המסיבה מתוך צרכים אלו. ואכן, הממצאים של מחקר זה מראים כי המסיבות כמנגנון חברתי הם צורך ולא רק רצון. את ההבנה הזו אפשר לגזור מהתהליכיות של מציאת המסיבה הנכונה בעבור כל בליין. אם בליין היה מבקש לצאת וליהנות, הוא היה יכול למצוא את עצמו בכל אחת מהמסיבות הקיימות. אולם, האופן בו הגוף פועל - הן באופן בו הבליין עובד על הגוף שלו להתאים לז'אנר המסיבה, והן דרך האפקט המעורר את הגוף ומאפשר לו להרגיש מידה של נוחות או חוסר נוחות - מראה לנו כי לא די ברצון לצאת אלא יש צורך במסיבה והגוף צריך לאשר זאת על-ידי המבעים האפקטיביים שהוא משדר.

ההבנה הזו, שמבחינה בין סוגים שונים של מסיבות ובין הקהל השונה הפוקד כל מסיבה, כבר מסמנת את השונות הקיימת בין הבליינים במסיבות השונות וכתוצאה מכך את הפרקטיקות המגוונות שבהן הם משתמשים כדי לכוון קשרים חבריים. לכל מסיבה יש מאפיינים ברורים שמולם מתקיים משא ומתן של הבליין בנוגע ליצירת הסובייקטיביות ההומואית שלו ובכלל זה ביחס לעבודת הגוף שלו. זאת אומרת שמתקיים תהליך הדדי בין הבליין לבין יוצר המסיבה, במהלכו המסיבות מתהוות כתוצר של צורך מסוים אצל הבליינים. הבליינים מצידם, מצביעים ברגליים וממלאים את רחבות הריקודים והמרחבים הנוספים שבתוך המסיבות השונות. את הקודים והנורמות של המסיבה לומדים הבליינים מהשהות במסיבה ובנוסף

⁶ <https://www.atraf.co.il/events/>

לומדים על הגוף שלהם ביחס לעצמם וביחס לחברה ולמסיבה. כלומר התהליך ההדדי של הלמידה מתרחש בין הבליון למסיבה, בין הבליון לעצמו ובין יוצרי המסיבה לבין בליונים וכך נוצרות מסיבות שונות ומגוונות הפונות לקהלי יעד אחרים ותרבות המסיבות התל-אביבית הופכת לעשירה יותר ויותר. מעבר לכך, הנורמות וקודי ההתנהגות בכל מסיבה מכוננים את הקהילה שמיוצרת מהבחירה במסיבה. הקודים והנורמות במסיבה יוצרים אצל הבליון את ההחלטה האם הוא רוצה לצאת למסיבה מסוימת, לבחור מסיבה אחרת או לא לצאת כלל. שאלות שעולות הן שאלות כמו עד כמה המסיבה מינית, עד כמה הסקס נוכח או לחילופין, עד כמה המסיבה חושפת את הגוף האידיאלי והאם הבליון עומד בסטנדרטים הללו.

כפי שצינו המרואיינים, ניתן לראות בבירור כי עולם המסיבות הוא תהליכי גם בהתפתחות הסובייקט וגם בהתפתחותה של תרבות המסיבות. בתור עולם עשיר בו המבחר בימים ובסוגי המסיבות הוא רחב, עולם המסיבות מאפשר לסובייקט לגדול ולהתעצב ביחד עם המסיבות (Taylor & Falconer, 2015). כבר בשלב הרעיון למחקר זה, בשיחה שהייתה לי עם אילן, ניתן היה לראות באופן ברור כי ישנו תהליך התפתחותי שמאפשר לבליון מצד אחד למצוא את עצמו במסיבה מסוימת, ומצד שני הבליון הוא סובייקט מתפתח והוא מתאים את המסיבה לשלבים השונים בחייו. באופן הזה, עולם המסיבות הוא חי ודינאמי ומאפשר לבליון דיאלוג חי שמאפשר לו, ובמידה מסוימת מאשר לו, להתפתח.

ההתפתחות כסובייקט, מעבר לעולם המסיבות, קשורה לגוף. הגוף האידיאלי, לכאורה, הוא הגוף דרכו מתקיים משא ומתן נוסף אל מול תרבות המסיבות. העבודה על הגוף, ובאותה נשימה, הבחירה לא לעבוד על הגוף מתכתבות עם תרבות המסיבות. האפקט שהגוף מייצר ומקבל מבעד בדחייה או נינוחות מאפשר לסובייקט ללמוד על עצמו בתוך תת תרבות המסיבות. לאן הוא שייך מבחינת תת התרבות והאם הוא רוצה להשתייך לתת תרבות אחרת. הגוף הוא אלסטי במובן שהוא ניתן לעיצוב מבחינה חיצונית, אולם התחושות הראשוניות שמובעות דרך הגוף בכניסה למועדונים היא חיונית להשלמת הפאזל. זאת אומרת, גם אם לבליון מסוים יש גוף חטוב הוא לא בהכרח ירגיש בנוח במסיבה כמו עופרה שם נהוג להוריד חולצה. ואם בליון אחר יוצא אל הבית, הוא לא בהכרח חייב להתהדר בגוף מאסיבי – הרצון להגיע למסיבה מסוימת ותחושת הנוחות בתהליך הכניסה למסיבה הם אלו שיכריעו. זאת אומרת שהגוף כשלעצמו אינו הפרמטר אלא התחושה של הגוף שבאה בעקבות הנוכחות במסיבה.

עם זאת, חשוב לי לציין שאין גוף מושלם, אלא כפי שדיווחו המרואיינים מתקיים משא ומתן אל מול הגוף האידיאלי המדומיין. הנושא של הגוף מורכב מאוד ומביא עמו תחושות רבות ובתוכן הימנעות והיטמעות כפי שעולה מהמרואיינים. יחד עם זאת, המסע של עולם המסיבות לא תמיד מבוסס על החלטה פנימית. מרואיינים רבים ציינו את חוסר הביטחון או את מרכזיותו של הגוף והיחס של אחרים אליו.

המשא והמתן הזה מהווה אסטרטגיה שמקבלת פנים שונים במערך ההסברים והצידוקים של הבליונים. כך שבליון מסוים, על אף שלתחושתו הוא רחוק מהגוף המדומיין, יעטוף את עצמו באסטרטגיית צידוקים והסברים שיאפשרו לו לצאת וליהנות. לדוגמה, בליון בעל גוף חטוב שלא מרגיש בנוח לצאת למסיבות מסוג עופרה והפוראור, יקיים מערכת צידוקים של "אנחנו והם" שמייצרת ריחוק מהייצוג של מסיבות אלו בעיניו ויאפשרו לו להרגיש נינוח יותר עם המסיבה שבוחר. דוגמה אחרת יכולה להיות למשל של בליון בעל מבנה גוף גדול או שמן שיסביר את הבחירה שלו במסיבה באופן מחאתי תוך משאלה לייצר אתרי מסיבות

שאינם מקדשים את הגוף האידיאלי אלא מאפשרים למגוון רחב של אנשים בעלי מבני גוף מגוונים להגיע וליהנות במסיבות.

כך למשל, עלתה אסטרטגיה נוספת והיא השימוש בסמים. על אף שהמחקר בראשיתו לא התמודד עם שאלת הסמים, נושא הסמים עלה בכל הראיונות. הסמים עלו כאסטרטגיה נוספת להתמודד עם הגוף. אמנם, רבים מהמרואיינים ציינו שתרבות הסמים "מרימה", זאת אומרת מאפשרת ליהנות, בקריאה נוספת ניתן היה לראות שהסמים, באופן פרדוקסלי, אפשרו ניתוק מהגוף. כלומר, הגוף הפיסי נמצא במסיבה אך תחושות הגוף השליליות, החששות והפחדים מתנתקים מהגוף, וככה הוא אתר להנאה. פרדוקסלית הגוף נמצא ולא נמצא במסיבה, הוא נוכח בשל גשמיותו, אבל הוא מנותק מהמחשבות השליליות שיוצרות חוסר ביטחון, בכך הוא מאפשר חיבור להווי וחיבור עם אנשים אחרים, שלולא הסמים – כך לפי המרואיינים – לא בהכרח היו מתחברים.

אחד החידושים של מחקר זה, העומד בניגוד למחקרים קודמים בנוגע לסמי מסיבות הוא שאמנם הסמים מהווים אסטרטגיית התמודדות עם משך הסקס ואיכותו הנתפסת של הסקס (Weatherburn et al., 2017), הסמים מהווים את היכולת להתחבר לאנשים אחרים. מחד, המרואיינים הביעו מידה מסוימת של סלידה מתרבות הסמים. כחלק מאסטרטגיית "אנחנו והם", הם יצרו משוואה שמצדיקה את השימוש בסמים שהם משתמשים בהם, ובזה חיזקו את הבחירה שלהם במסיבה מסוימת. הסמים מאפשרים נוכחות פחות ביקורתית במסיבות הן כלפי הגוף של הבליון עצמו ויחד עם זאת את הביקורות כלפי הגופים המגוונים במסיבות. הבליונים הסבירו והצדיקו את השימוש בסמים כדבר שמאפשר להירגע או להיכנס לאווירה של המסיבה. הסמים אפשרו את היכולת לגשת לאנשים וליצר אינטראקציות עם בליונים אחרים, מיניות אך גם חבריות. בתוך זה, המגע עם אחרים נחוה כחלק מהאווירה שהמסיבה מייצרת ללא צורך בהכרח במין במשמעותו הפשוטה, כזה החותר לאורגזמה.

ככל שהמסיבה חושפת יותר את הגוף כמו בעופרה שם המסיבה מתרחשת לאור יום, סוגי הסמים היו מגוונים יותר ובעלי גוון כימיקלי לעומת הביף שהוא חשוך יותר והנראות של הגוף אפופה באורות נמוכים והחשיפה של הגוף נמוכה יותר. בלימה לימה השימוש בגראס היה נפוץ יותר. מכך אפשר בזהירות להסיק שככל שהחשיפה הפיסית גבוהה יותר, כך ישנו צורך בחומרים משני תודעה מגוונים יותר כדי להיכנס לאווירה ולמקסם את תחושת הנוחות במסיבה. הסמים מאפשרים לאנשים להתחבר במסיבה. כפי שטענו הבליונים, היכולת שלהם ליהנות עולה כאשר תחושת השיפוטיות וחוסר הנוחות מהגוף שלהם יורדת. הסמים מאפשרים את הניתוק הזה, ובכך מאפשרים להם ליצור קשר האחד עם השני. אנשים נגשים אחד לשני, רוקדים אחד בצמוד לשני ונוקטים בהבעת חיבה פיסית אחד כלפי השני. על אף שהמגע נראה מיני, הוא אינו מיני אלא אינטימי, הם מסמנים לעצמם עם מי נוח להם במסיבה ולמי הם חפצים להתקרב. נראה שהחיבור בין הבליונים הוא בלתי נמנע, אם לוקחים בחשבון את ההיסטוריה של המסיבות הגאות שנוצרו בשם הצורך להתאסף ולהכיר אחד את השני. הסמים מהווים מנגנון המסייע בהסרת מחסומים ומאפשר לקשר להתקיים. מעבר לסמים, הבליונים נוקטים באסטרטגיות נוספות – במתכוון או שלא במתכוון – על מנת ליצור אינטראקציות חבריות. לא כל האסטרטגיות שוות אחת לאחרת ולא כולן באותה תדירות שימוש. אסטרטגיות נוספות יכולות להתרחש בישיבות שלפני המסיבה כאשר שם יש אפשרות להציג יותר מהגוף, אלא גם את האישיות. זאת אומרת, בעוד הגוף נוכח, האישיות מקבלת יותר מקום בהתכנסות. במסיבה עצמה יש מוסיקה בעוצמה רמה ואין אפשרות לשוחח, אולם בישיבות שלפני המסיבה אפשר להכיר ולתהות על קנקנם של

הבליינים האחרים. זאת אומרת שעולם המסיבות אינו מתחיל ונגמר במסיבה עצמה, אלא הנורמות והקודים של המסיבות מאפשרות לבליינים ליצור קשרים העולים מתוך עולם המסיבות גם אם לא במסיבות עצמן כיוון שתרבות המסיבות מאפשרת קשר בין אנשים שמצאו מכנה משותף גם אם לא מגיעים מאותו רקע או בעלי סטטוס חברתי שונה (Galupo & Gonzalez, 2013).

חידוש נוסף, העולה ממחקר זה נוגע לקטגוריזציה של חברויות. בעוד כאשר מדובר על חברויות, נדמה שיש נכון ולא נכון או אסור ומותר בחברויות ושנעשית הפרדה בין הרומנטי לאפלטוני בתפיסות הטרונומרטיביות (Guinsburg, 1973). על אף שבקריאה ראשונה נדמה שגם משתתפי המחקר היו נגועים באבחנה בין סוגי החברויות בקריאה שנייה ועמוקה יותר נראה כי האופנים בהם חברויות מתכוננות במסיבות גייז הן רחבות ומבקשות לפרק את, תהליכי החיברות ההטרונומרטיביות המושרשים של חברות (Krebbekx, 2021). פירוק המנגנונים ההטרוסקסואלים או ההטרונומרטיביים אינם מסתיימים רק בקיום המסיבות הגאות, אלא גם במאפיינים המכונים אותם. קודי ההתנהגות השונים בכל מסיבה מייצרים את התרבות ההומואית בדרכים שונות ויתרה מכך את דרכי ההתקשרות השונות. המחקר הזה מראה כי מין הוא עוד דרך תקשורת בין שני אנשים. המין אינו מחייב קשר רומנטי ואינו מחייב שזהו סטוץ חד פעמי שלאחריו הקשר ניתק. הקהילה התל-אביבית קטנה והמעגלים החברתיים קרובים אחד לשני כפי שציין אחד המרואיינים, כך שישנה סבירות שאנשים יראו אחד את השני ברחוב, באוטובוס, במסיבות וכן הלאה. המין יכול להוליד חברויות שמין אינן חלק מהן ולכן יש לערער על התפיסה המצמצמת של המשמעויות של קיום יחסי מין בקרב הומואים ובניגוד לתפיסה הרווחת כי מין הוא טאבו השמור לזוגיות או לקשר חד פעמי בלבד. יתכן כי להכניס מין וחברות לקטגוריה אחת לא היה נוח למרואיינים. עם זאת נראה כי מין אינו דבר הפוסל אפשרות לחברות. מין חד פעמי כסטוץ או מין חוזר אינו גורע מהאפשרות לקיים יחסי חברות אפלטוניים בעתיד. המושג אפלטוניות מתגמש כאן ואינו נתפס כדבר חד משמעי – אם אפלטוניות נתפשה כחברות שמעולם לא הייתה בה אינטימיות מינית (Weger, Cole, & Akbulut, 2019), מחקר זה מציג את האפשרות הנובעת מתוך מין בקהילה ההומוסקסואלית.

חידוש אחרון למחקר זה נוגע למשחק של אור וחושך בהקשר למין ומיניות. אני מוצא שיש היפוך מעניין בכל הנוגע לאור וחושך בעולם המסיבות. בעוד חושך הוא מקום להסתתר בו, אולי אף ניתן להשוות אותו לארון, דווקא החושך מאפשר לבליינים להיות נינוחים יותר בתקשורת עם בליינים אחרים ולא רק בהקשר של מין אנונימי בחדר חושך (Edensor, 2015). זאת אומרת שהחושך מאפשר שחרור של הרצונות, החושך מאפשר גילוי של הגוף ומוריד את רמות השיפוט הנתפש הן כלפי הגוף הסובייקטיבי והן כלפי הגופים המגוונים במרחב. החושך מאפשר אנונימיות גלויה, רחבות הריקודים חשוכות דיין כדי לאפשר נוחות ובתור שכזה מאפשר לגוף להיות מיני ומשם לייצר אינטראקציות עם בליינים אחרים. האור לעומתו, כהיפוך מושלם – מראה הכל. בכך, האור חושף את הבליין ואת הגוף לביקורת. הגוף החשוף באור, כמו במסיבות של עופרה, הוא גוף ממושטר. הוא נע באור, חשוף והבליין מקבל עליו את הביקורת החברתית או הנורמות החברתיות של "הגוף האידיאלי". הגוף החשוף באור אינו מיני אלא הוא גוף המסמל פנטזיה נשאפת. החושך, אם כך, מאפשר את הגוף המיני המשוחרר והאור לעומתו מציג את הגוף המיני הנשאף והבלתי מושג.

התרומה האנליטית של עבודה זו מציעה בסיס משולש שנולד מניתוח המאפיינים השונים של המסיבות, והתכנסות של שלושה ממדים דרכם ניתן לבחון קשרים אפלטוניים בין בליינים: הממד הטמפורלי, הממד הגיאוגרפי והמדד האפקטיבי.

בעוד תפיסת הזמן, או חלוקת הזמן בעולם המודרני שמה דגש על חלוקת זמן כמשאב והפרדה בין זמני היום השונים כמו החלוקה לעבודה והנאה (Martineau, 2004) הממד הטמפורלי, במחקר זה, מדגיש את גמישות הזמן ביחס למסיבות ולבליינים. כלומר, לפי ממד זה מסיבה מהדהדת מעבר לזמן בו היא מתחילה או נגמרת ומתערבבת בזמנים אחרים בחייהם של הבליינים שאינם קשורים בזמן המסיבה. ממד הזמן מאפשר לשיח להתנהל ולקשרים להיווצר מעצם החזרתיות של המסיבות או ההמתנה והצפייה למסיבה הבאה כמו במקרה של המסיבות של עופרה, מסבה הדורשת זמן התארגנות ארוך. בזכות הגמישות של הזמן נוצרת תרבות העוטפת את המסיבות כמו הכנות לקראת המסיבה או הישיבות לפני המסיבה. ציר הזמן של המסיבה נמתח ומאפשר למסיבה להיוותר בתודעה גם לאחר תום המסיבה ולהיות חלק משמעותי בעיסוק היומיומי של הבליינים גם לפני וגם אחרי קיומה ומתכוון כנקודת ציון בציר הזמן של התרבות ההומואית.

הממד הגיאוגרפי מדגים את התפתחות המסיבות במובן הזה שהמסיבות מתרחשות בחלקים שונים של העיר כמו שהומואים חיים בחלקים שונים של העיר. אמנם הניסיון להיטמע בקהילה ההטרסקסואלית לא תמיד מוצלח, אך הנוכחות של הומואים במגוון מרחבים, מאפשר לכל מרחב להכיל מסיבה גאה. הממד הגיאוגרפי מלמד שהמאבק על הנוכחות במרחב אינו רק עניין חד פעמי, אלא יש בו חשיבות לנראות וליצירת קשרים בין להט"ב, המרחב מתארגן בצורה כזו שמאפשרת ללהט"ב לסמן את המקום כשלהם ומתוך כך לייצר נראות וקשרים (Browne & Bakshi, 2011; Goh, 2018). בנוסף לכך, לממד הגיאוגרפי יש חשיבות בתוך אתר המסיבה, האופן בו המרחב בנוי והאפשרויות שנוצרות מתוך סידור המרחב במסיבה. זאת אומרת שהאופן שבו המרחב מסודר מסייע בייצור תחושת השייכות של הבליין בתוך המסיבה עצמה.

הממד השלישי הוא נגזרת של הממדים הקודמים והוא הממד האפקטיבי. ממד זה הוא פרסונלי, בעוד הממדים האחרים הם ממדים שמחוץ לסובייקט. זאת אומרת, שבעוד שהממד הטמפורלי והממד הגיאוגרפי נוצרים על-ידי הסביבה והבליין מושפע מהם באופן פאסיבי, הממד האפקטיבי הוא ממד אקטיבי הפועל דרך הגוף ומתכתב עם הממדים האחרים. האפקט הוא נגזרת גם של תחושות הסובייקט ההומואי ביחס לסביבתו ולאופנים בהם הוא לומד מהי הומואיות (Gras-Velazques & Maestre-brotons, 2021) ובתוך כך הוא בונה את הזהות הסובייקטיבית ההומואית שלו. בכך, בזכות הממד הגיאוגרפי וממד הזמן הוא יכול לבחון מהם התנאים המתאימים לו ולמצוא את התרבות המתאימה לו בתוך תרבות המסיבות ההומוסקסואלית. כלומר, ממד הזמן מאפשר להומואים להכניס לחייהם את המסיבות בזמן שנוח להם והממד הגיאוגרפי מאפשר את בדיקת המרחב הנכונה במיקום המועדון ובאופן בו הוא מובנה, בכך יכול כל אחד למצוא מסיבה בכל יום בשבוע ובשעות שונות כך שאין צריך "להקריב" את הלילות לטובת המסיבה. בליינים לא חווים מחוייבות להרחיק למסיבה בקצה האחר של העיר כי כמעט בכל אזור בעיר מתקיימת מסיבה בתדירות כזו או אחרת. עם זאת, הממד האפקטיבי אינו תוצר רק של הממדים האחרים כי אם גם חלק מתהליך התהוות סובייקט הומוסקסואלי. תהליך התהוות הסובייקט קשור לנינוחות שסובייקט הומו מרגיש כשהוא יוצא למסיבה. הגוף, אם כן, הוא בעל משמעות רחבה בתהליך זה. הוא פועל בשני אופנים, האחד זה הנוכחות של הגוף במרחב – האופן בו הגוף "בנוי" או "לא בנוי" לפי צו הגוף האידיאלי, הנוכחות של הבליין במסיבה וכן הלאה יוצרים נראות. השני כרוך בתחושות שהגוף משדר לקראת ובמהלך היציאה למסיבה. התחושות הללו הן תוצר של המבט החברתי והאופנים בהם הומוסקסואליות מובנת. תפיסת הגוף האידיאלי מושרשת בתוך התפיסות של הקהילה על האופנים בהם הגוף אמור להיראות ודרך תפיסת הגוף נוצר משא ומתן על היעשות הסובייקט ההומוסקסואלי. כלומר, עד כמה הנראות הגופנית של הומואים "מספיקה" או "לא מספיקה"

ביחס לקבוצת השווים וביחס לפנטזיה על הגוף האידיאלי בתפיסה ההומואית המדומיינת. על מנת ליישב את הפער בין הגוף כאידיאל לבין היחס אליו, בליינים מקיימים משא ומתן הכולל אסטרטגיות ברמות שונות כדי להגיע למצב של נינוחות. במצב זה מתאפשרת הנאה במסיבה, וכשההנאה מתאפשרת כתוצאה מנינוחות הגוף אזי יש פתיחות ופניות גדולה יותר ליצירת חברויות. זאת אומרת שעל אף התפיסות בנוגע לגוף האידיאלי, מגוון המסיבות מאפשר למגוון גופים להתקיים ולהתקבל לתוך המסיבות השונות, ובתור שכזה מאפשר למנגנון המסיבות להתקיים במקביל ולבליינים לנווט בתוך עולם זה. כאשר בליין מוצא את המסיבה הנוחה והמתאימה לו הוא מצליח לייצר קשר עם אנשים אחרים בתוך המסיבות. הוא עושה זאת בעזרת ממד הזמן, החזרתיות, של המסיבות שמאפשרות לו לפגוש שוב ושוב בליינים אחרים שיוצאים אל אותה מסיבה. החזרתיות מדגישה את המכנה המשותף שיש לבליינים בכך שהם פוגשים אחד את השני בכל פעם וכפועל יוצא תחושת הנינוחות עולה ומאפשרת יצירת אינטראקציות וקשרים.

השלם גדול מסכום חלקיו, ואין לראות מאפיין אחד של מסיבה או מסיבות כמאפיין עיקרי. המרחב, כמו הזמן והאפקט מתכוננים באופן כזה שמייצרים תרבות ועוגן חברתי להישען עליו. כחלק מהצורך החברתי והקהילתי, המסיבות הגאות עונות על הצורך של הפרט, ובאופן סימולטני מארגני המסיבות מקיימים את המסיבות כמענה לצורך שעולה מן השטח. הדיאלוג הזה, כל עוד מתרחש, מבשר על קהילה חיה ודינאמית שמתפתחת ומאפשרת לסובייקטים שהם חלק ממנה לייצר מקום לעצמם. קהילה – הגם אם לא באופן מודע – ערה לצרכים של פרטיה ומבקשת לקיים אורחות חיים שמאפשרים לסובייקט ההומואי להרגיש שייך ולקבל את המקום שלו במרחב. המרחב החברתי, המסיבה, שהוא אחד ממנגנוני התרבות, מאפשר לבליינים להכיר אנשים חדשים, לייצר אינטראקציות וכפועל יוצא לבסס חברויות שיוצאות בסופו של דבר מעולם המסיבות ומתקיימות מעבר אליהן.

- Bell, D. (2000). Farm Boys and Wild Men: Rurality, Masculinity, and Homosexuality.
- Bérubé, A. (2003). The History of Gay Bathhouses. *Journal of Homosexuality*, 44(3), 33–53.
- Binnie, J. (2017). Sexuality , the Erotic and Geography : Epistemology , Methodology and Pedagogy. *Geographies of Sexuality*, 43–52.
- Brauer, F. (2005). Flaunting Manliness : Republican Masculinity , Virilised Homosexuality and the Desirable Male Body. *Australian and New Zealand Journal of Art*, 6(1), 23–41. <https://doi.org/10.1080/14434318.2005.11432751>
- Brown, G. (2008). Ceramics , clothing and other bodies : affective geographies of homoerotic cruising encounters. *Social & Cultural Geographies*, 9(8), 915–932. <https://doi.org/10.1080/14649360802441457>
- Browne, K., & Bakshi, L. (2011). We are here to party ? Lesbian , gay , bisexual and trans leisurescapes beyond commercial gay scenes We are here to party ? Lesbian , gay , bisexual and trans leisurescapes beyond commercial gay scenes. *Lesuire Studies*, 30(2), 179–196. <https://doi.org/10.1080/02614367.2010.506651>
- Bruce, D., & Harper, G. W. (2011). Operating Without a Safety Net : Gay Male Adolescents and Emerging Adults ’ Experiences of Marginalization and Migration , and Implications for Theory of Syndemic Production of Health Disparities. *Health Education & Behavior*, 38(4), 367–378. <https://doi.org/10.1177/1090198110375911>
- Calzo, J. P., Masyn, K. E., Corliss, H. L., Scherer, E. A., Field, A. E., & Austin, S. B. (2015). Patterns of Body Image Concerns and Disordered Weight- and Shape-Related Behaviors in Heterosexual and Sexual Minority Adolescent Males. *Developmental Psychology*, 51(9), 1216–1225.
- Cattan, N., & Vanolo, A. (2014). Gay and lesbian emotional geographies of clubbing : reflections from Paris and Turin. *Gender, Place and Culture*. Taylor & Francis. <https://doi.org/10.1080/0966369X.2013.810603>
- Channon, A., & Matthews, C. R. (2015). “It Is What It Is”: Masculinity, Homosexuality, and Inclusive Discourse in Mixed Martial Arts. *Journal of Homosexuality*, 62(7), 936–956. <https://doi.org/10.1080/00918369.2015.1008280>
- Cohen, C. E., Giles, A., & Nelson, M. (2004). Sexual trauma associated with fisting and recreational drugs. *Sexually Transmitted Infections*, 80(6), 469–470. <https://doi.org/10.1136/sti.2004.011171>
- Connell, R. (2005). *Masculinities* (2nd ed.).
- D’Augelli, A. R. (2006). Coming out, visibility, and creating change: Empowering lesbian, gay, and bisexual people in a rural university community. *American Journal of Community Psychology*, 37(3–4), 203–210. <https://doi.org/10.1007/s10464-006-9043-6>
- Duncan, D. (2007). Out of the Closet and into the Gym: Gay Men and Body Image in

- Melbourne, Australia. *The Journal of Men's Studies*, 15(3), 331–346.
<https://doi.org/10.3149/jms.1503.331>
- Edensor, T. (2015). Introduction to geographies of darkness. *Cultural Geographies*, 22(4), 559–565. <https://doi.org/10.1177/1474474015604807>
- Elder, W. B., Morrow, S. L., & Brooks, G. R. (2015). Sexual Self-Schemas of Gay Men: A Qualitative Investigation. *The Counseling Psychologist*, 43(7), 942–969.
<https://doi.org/10.1177/0011000015606222>
- Fenster, T. (2005). The Right to the Gendered City : Different Formations of Belonging in Everyday Life. *Journal of Gender Studies*, 14(3), 217–231.
<https://doi.org/10.1080/09589230500264109>
- Fields, E. L., Bogart, L. M., Smith, K. C., Malebranche, D. J., Ellen, J., & Schuster, M. A. (2015). “I Always Felt I Had to Prove MyManhood”: Homosexuality, Masculinity, Gender Role Strain, and HIV Risk Among Young Black Men Who Have Sex With Men. *American Journal of Public Health*, 105(1), 122–131. <https://doi.org/10.2105/AJPH.2013.301866>
- Forsey, M. G., & Hockey, J. (2012). Ethnography is not participant observation: Reflections on the interview as participatory qualitative research. *The Interview: An Ethnographic Approach*, 69–88. Retrieved from
<http://qut.ebib.com.au.ezp01.library.qut.edu.au/patron/FullRecord.aspx?p=1274365&echo=1&userid=R+cr8n/LKw9jKTXD7RkbDA==&tstamp=1386040086&id=98EED89583477C45F478797BEB031EA18CD827D0>
- Galupo, M. P., & Gonzalez, K. A. (2013). Friendship Values and Cross-Category Friendships : Understanding Adult Friendship Patterns Across Gender , Sexual Orientation and Race. *Sex Roles: A Journal of Research*, 68(11–12), 779–790. <https://doi.org/10.1007/s11199-012-0211-x>
- Gao, K., & Peng, R. (2019). The Model of Venereal Disease Transmission Among Male Homosexuals Considering Multiple Channels. *Current Findings of Infectious Diseases*, 2019(01), 1–7.
- Goh, K. (2018). Safe Cities and Queer Spaces: The Urban Politics of Radical LGBT Activism. *Annals of the American Association of Geographers*, 108(2), 463–477.
- Gras-Velazques, A., & Maestre-brotons, A. (2021). Spanish gay male subjectivity , body , intimacy , and affect on Instagram. *Sexualities*, 0(0), 1–23.
<https://doi.org/10.1177/13634607211031418>
- Guinsburg, P. F. (1973). *An Investigation of the Components of Platonic and Romantic Heterosexual Relationships*. North Dakota.
- Halkitis, P. N., & Palamar, J. J. (2006). GHB use among gay and bisexual men. *Addictive Behaviors*, 31, 2135–2139. <https://doi.org/10.1016/j.addbeh.2006.01.009>
- Harding, S. (1992). RETHINKING STANDPOINT EPISTEMOLOGY : WHAT IS “STRONG OBJECTIVITY ?” *The Centennial Review*, 36(3), 437–470.

- Hartal, G. (2016). The politics of holding : home and LGBT visibility in contested Jerusalem The politics of holding : home and LGBT visibility in contested Jerusalem. *Gender, Place & Culture*, 23(8), 1193–1206. <https://doi.org/10.1080/0966369X.2015.1136813>
- Hartal, G., & Sasson-Levy, O. (2018). Re-Reading Homonationalism: An Israeli Spatial Perspective. *Journal of Homosexuality*, 65(10), 1391–1414. <https://doi.org/10.1080/00918369.2017.1375364>
- Hubbard, P. (2001). Sex Zones : Intimacy , Citizenship and Public Space. *Sexualities*, 4(1), 51–71.
- Jasbir, P. (2013). Rethinking Homonationalism. *International Journal of Middle East Studies*, 45(2), 336–339.
- Kama, A. (2000). From Terra Incognita to Terra Firma: The Logbook of the Voyage of Gay Men’s Community into the Israeli Public Sphere. *Journal of Homosexuality*, 38(4), 133–162. <https://doi.org/10.1300/J082v38n04>
- Kama, A. (2003). Negation and Validation of Self via the Media: Israeli Gay Men’s (Dis) Engagement Patterns with Their Representations. *The Communication Review*, 6(1), 71–94. <https://doi.org/10.1080/10714420309434>
- Kama, A., Ram, Y., Hall, C. M., & Mizrachi, I. (2019). The benefits of an LGBT-inclusive tourist destination. *Journal of Destination Marketing & Management*, 14. <https://doi.org/10.1016/j.jdmm.2019.100374>
- Kaminski, P. L., Chapman, B. P., Haynes, S. D., & Own, L. (2005). Body image, eating behaviors, and attitudes toward exercise among gay and straight men. *Eating Behaviors*, 6(3), 179–187. <https://doi.org/10.1016/j.eatbeh.2004.11.003>
- Kaplan, D. (2018). Social club sociability as a model for national solidarity. *American Journal of Cultural Sociology*, 6(1), 1–36. <https://doi.org/10.1057/s41290-016-0014-6>
- Kivel, B. D., Hill, C., Carolina, N., & Kleiber, D. A. (2000). Leisure in the Identity Formation of Lesbian/Gay Youth: Personal, but Not Social. *Leisure Sciences*, 22(4), 215–232.
- Krebbekx, W. (2021). Watching six-packs , chilling together , spreading rumours : enacting heteronormativity through secondary school friendships and teaching practices. *Gender and Education*, 33(1), 17–32. <https://doi.org/10.1080/09540253.2018.1538496>
- Kvalem, I. L., Træen, B., & Iantaffi, A. (2016). Internet Pornography Use, Body Ideals, and Sexual Self-Esteem in Norwegian Gay and Bisexual Men. *Journal of Homosexuality*, 63(4), 522–540. <https://doi.org/10.1080/00918369.2015.1083782>
- Lawn, W., Aldridge, A., Xia, R., & Winstock, A. R. (2019). Substance-Linked Sex in Heterosexual, Homosexual, and Bisexual Men and Women: An Online, Cross-Sectional “Global Drug Survey” Report. *The Journal of Sexual Medicine*, 16(5), 721–732. <https://doi.org/10.1016/j.jsxm.2019.02.018>
- Lee, J. J., Kim, H., & Goldsen, K. F. (2019). The Role of Immigration in the Health of Lesbian, Gay, Bisexual, and Transgender Older Adults in the United States. *The International Journal of Aging and Human Development*, 89(1), 3–21.

<https://doi.org/10.1177/0091415019842844>

- Levitan, J., Quinn-nilas, C., Milhausen, R., Breuer, R., Levitan, J., Quinn-nilas, C., ... Breuer, R. (2018). The Relationship Between Body Image and Sexual Functioning Among Gay and Bisexual Men. *Journal of Homosexuality*, 66(13), 1856–1881. <https://doi.org/10.1080/00918369.2018.1519301>
- Levon, E. (2014). ‘The ideal gay man’: Narrating masculinity and national identity in Israel. *Language and Masculinities*, 153–175.
- Lewis, L. A., & Ross, M. W. (1995). The gay dance party culture in Sydney: a qualitative analysis. *Journal of Homosexuality*, 29(1), 41–70. <https://doi.org/10.1300/J082v29n01>
- Leyva, J. M., Maria, M., Cid, F., Moriña, D., Caylà, J. A., Arando, M., & Vall, M. (2018). Gay Circuit Parties in Barcelona and Their Impact on Gonorrhoea Incidence. *Archives of Sexual Behavior*, 47(7), 2027–2034. <https://doi.org/10.1007/s10508-018-1220-9>
- Liberato, P., Liberato, D., Abreu, A., Alén, E., & Rocha, Á. (2018). *LGBT Tourism : The Competitiveness of the Tourism Destinations Based on Digital Technology*. Springer International Publishing. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-77703-0>
- Licoppe, C., Rivière, C. A., & Morel, J. (2016). Grindr casual hook-ups as interactional achievements. *New Media and Society*, 18(11), 2540–2558. <https://doi.org/10.1177/1461444815589702>
- Martineau, J. (2004). Culture in the Age of Acceleration , Hypermodernity , and Globalized Temporalities. *Journal of Arts, Management, Law & Society*, 47(4), 218–229.
- Misgav, C., & Johnston, L. (2014). Dirty dancing : the (non) fluid embodied geographies of a queer nightclub in Tel Aviv. *Social & Cultural Geography*, 15(7), 730–746. <https://doi.org/10.1080/14649365.2014.916744>
- Mohamed, A. H., Bourne, A., Maher, L., Fengyi, J., Haire, B., Lea, T., ... Prestage, G. (2018). Intensive sex partying with gamma-hydroxybutyrate: factors associated with using gamma-hydroxybutyrate for chemsex among Australian gay and bisexual men – results from the Flux Study. *Sexual Health*, 15(2), 123–134.
- Morris, M. (2018). “Gay capital” in gay student friendship networks: An intersectional analysis of class, masculinity, and decreased homophobia. *Journal of Social and Personal Relationships*, 35(9), 1183–1204. <https://doi.org/10.1177/0265407517705737>
- Nash, C. J., & Gorman-murray, A. (2017). Sexualities, subjectivities and urban spaces: a case for assemblage thinking. *Gender, Place & Culture*, 24(11), 1521–1529. <https://doi.org/10.1080/0966369X.2017.1372388>
- O’Byrne, P., & Holmes, D. (2011). Desire, drug use and unsafe sex: a qualitative examination of gay men who attend gay circuit parties. *Culture, Health & Sexuality*, 13(1), 1–13. <https://doi.org/10.1080/13691058.2010.510610>
- Oswin, N. (2008). Critical geographies and the uses of sexuality: Deconstructing queer space. *Progress in Human Geography*, 32(1), 89–103. <https://doi.org/10.1177/0309132507085213>

- Pachankis, J. E., Hatzenbuehler, M. L., Hickson, F., Weatherburn, P., Berg, R. C., Marcus, U., & Schmidt, A. J. (2015). Hidden from health : structural stigma , sexual orientation concealment , and HIV across 38 countries in the European MSM Internet Survey. *Aids*, (February), 1239–1246. <https://doi.org/10.1097/QAD.0000000000000724>
- Poynter, K. J., & Washington, J. (2005). Multiple Identities: Creating Community on Campus for LGBT Students. *New Directions for Student Services*, 2005(111), 41–47.
- Pugh, A. J. (2013). What good are interviews for thinking about culture? Demystifying interpretive analysis. *American Journal of Cultural Sociology*, 1(1), 42–68. <https://doi.org/10.1057/ajcs.2012.4>
- Reece, M., & Dodge, B. (2004). Exploring the Physical, Mental and Social Well-Being of Gay and Bisexual Men Who Cruise for Sex on a College Campus. *Journal of Homosexuality*, 46(1–2), 111–136. <https://doi.org/10.1300/J082v46n01>
- Renninger, B. J. (2019). Grindr Killed the Gay Bar , and Other Attempts to Blame Social Technologies for Urban Development : A Democratic Approach to Popular Technologies and Queer Sociality Grindr Killed the Gay Bar , and Other Attempts to Blame. *Journal of Homosexuality*, 66(12), 1736–1755. <https://doi.org/10.1080/00918369.2018.1514205>
- Rodo-De-Zarate, M. (2017). Affective inequality and heteronormative discomfort. *Tijdschrift Voor Economische En Sociale Geografie*, 108(3), 302–317. <https://doi.org/10.1111/tesg.12234>
- Sandelowski, M. (2002). Reembodying Qualitative Inquiry. *Qualitative Health Research*, 12(1), 104–115. <https://doi.org/https://doi-org.ezproxy.cul.columbia.edu/10.1177/1049732302012001008>
- Schmidt, A. J., Bourne, A., Weatherburn, P., Reid, D., Marcus, U., Hickson, F., & Network, T. E. (2016). Illicit drug use among gay and bisexual men in 44 cities: Findings from the European MSM Internet Survey (EMIS). *International Journal of Drug Policy*, 38, 4–12. <https://doi.org/10.1016/j.drugpo.2016.09.007>
- Shah, B. (2013). LGBT Identity in Immigration. *Columbia Human Rights Law Review*, 45(1), 100–213.
- Skeggs, B., Moran, L., Tyrer, P., & Binnie, J. (2004). Queer as Folk : Producing the Real of Urban Space. *Urban Studies*, 41(9), 1839–1856. <https://doi.org/10.1080/0042098042000243183>
- Snapp, S. D., Watson, R. J., Russell, S. T., & Diaz, R. M. (2015). Social Support Networks for LGBT Young Adults: Low Cost Strategies for Positive Adjustment. *Family Relations*, 64(3), 420–430. <https://doi.org/10.1111/fare.12124>
- Taylor, Y., & Falconer, E. (2015). ‘ Seedy bars and grotty pints ’: close encounters in queer leisure spaces. *Social & Cultural Geographies*, 16(1), 43–57.
- Till, K. E. (2009). From Traditional to Critical Ethnography. *International Encyclopedia of Human Geography*, 626–631.
- Timmermans, S., & Tavory, I. (2012). Theory Construction in Qualitative Research : From

- Grounded Theory to Abductive Analysis. *Sociological Theory*, 30(3), 167–186.
<https://doi.org/10.1177/0735275112457914>
- Troiano, G., Mercurio, I., Bacci, M., & Nante, N. (2018). Hidden dangers among circuit parties - A systematic review of HIV prevalence, sexual behaviors and drug abuse during the biggest gay events. *Journal of Human Behavior in the Social Environment*, 28(8), 983–991.
<https://doi.org/10.1080/10911359.2018.1479671>
- Udall-weiner, D. (2009). Sexual Identity Development and Self-Esteem as Predictors of Body Image in a Racially Diverse Sample of Gay Men. *Journal of Homosexuality*, 56(8), 1011–1029. <https://doi.org/10.1080/00918360903275419>
- Valentine, G., & Skelton, T. (2003). Finding oneself, losing oneself: The lesbian and gay 'scene' as a paradoxical space. *International Journal of Urban and Regional Research*, 27(4), 849–867.
- Weatherburn, P., Hickson, F., Reid, D., & Bourne, A. (2017). Motivations and values associated with combining sex and illicit drugs ('chemsex') among gay men in South London: findings from a qualitative study. *Sexually Transmitted Infections*, 93(3), 203–206.
<https://doi.org/10.1136/sextrans-2016-052695>
- Weger, H., Cole, M., & Akbulut, V. (2019). Relationship maintenance across platonic and non-platonic cross-sex friendships in emerging adults. *Journal of Social Psychology*, 159(1), 15–29.
- Willett, G. (2000). Australian Gay Activists: From Movement to Community. *Radical History Review*, 76, 169–187.
- Yosef, R. (2005). The national closet: gay Israel in Yossi and Jagger. *GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies*, 11(2), 283–300.
- הרטל, ג. (2021). הומולאומיות והפוליטיקה של תנועות להטב בישראל. עיונים, 36, 9–31.
<https://doi.org/10.51854/bguy-36A121>
- כהן-אליה, מ. (2016). זכויות הקהילה הגאה בישראל: משפט, נטייה מינית וזהות מגדרית (ע. מורגנשטרן, י. לושינסקי, & א. הראל) נבו הוצאה לאור.

נספחים

1. נוסח פרסום המחקר

- למחקר בנושא מסיבות גייז דרושים גברים הומואים סיסג'נדרים :
1. ההולכים באופן קבוע לאחת המסיבות הבאות : עופרה, הביף או ימי שני בלימה לימה.
  2. יש להם חברים שהכירו באחת ממסיבות אלה
- אשמח לערוך איתך ראיון. הראיון ייערך בדיסקרטיות מלאה וכל הפרטים ישארו חסויים.

2. שיחה מקדימה לראיון

- היי, אני פונה אליך בהמשך להסכמתך להתראיין לצורך מחקר המסיבות. לפני שנקבע לנו מועד לראיון אשמח רק לודא :
1. לאיזו מסיבה אתה יוצא באופן קבוע (לפחות אחת לחודש במקרה של הביף והלימה ואחת לרבעון במסיבה של עופרה)? (ביף/עופרה/לימה)
  2. האם יש לך חברים שהכרת ב_____ (ביף/לימה/עופרה)? ז"א שהפכתם להיות חברים בזכות היציאות המשותפות (במידה ויש התאמה בתשובות) – מעולה, אשמח שנתאם לנו זמן... היכן נוח לך?
- בסוף השיחה אוסיף – הפרטים שתמסור לי ישארו סודיים כמו גם שמך אלא אם תתן הסכמה מפורשת אחרת. בפגישה שלנו אתן לך לחתום על דף הסכמה להשתתפות במחקר. כמו כן, הראיון יוקלט לצרכי המחקר בלבד

3. נושאים ושאלות לראיונות

השאלות יתחלקו לשלושה נושאים **מסיבות, גוף, חברויות**

בתחילת הראיון אסביר למשתתף על טופס ההסכמה למחקר לחתימה ואסביר לו שהראיון מוקלט לצורך המחקר ולא יועבר הלאה וכל פרטיו ישמרו חסויים. את טופס ההסכמה אתן בסוף הראיון.

לפני שאלות הנושא

אשמח שתספר לי על עצמך, כל דבר שתראה מאיפה, בן כמה, במה עוסק, היכן מתגורר כיום

מסיבות :

ספר לי על הביף (או לחילופין עופר ניסים או לחילופין הלימה לימה), מה קורה שם?

מתי התחלת לצאת למסיבות?

איך הייתה הפעם הראשונה שלך במסיבה, אתה זוכר?

אילו חוויות אתה זוכר מהפעמים הראשונות?

מה מיוחד במסיבה הזו בעיניך?

מה קורה לפני היציאה? אתה מחליט ספונטנית באותו רגע? יש תכנון מוקדם?

תתאר לי קצת את המתחם של המסיבה? אילו איזורים אפשר למצוא שם? באילו איזורים אתה מסתובב?

מה ההבדל בין האזורים? מה הם משרתים?

ואחרי המסיבה? מתי הולכים? מה עושים?

מה מיוחד בעיניך במסיבה הזו

מה קורה שם?

כל כמה זמן יוצא לך לצאת למסיבה זו? למה דווקא בתדירות הזו?

למה אתה בוחר ללכת לביף?

חברויות

יצאת פעם לבד למסיבה? אם כן, איך היה? אם לא, למה לא?

ספר לי קצת על החברים שהכרת במסיבה הזו?

איך נוצרה החברות?

בראיון המקדים ציינת שיש לך חברים שהכרת במועדון, אתה יכול לספר לי איך זה קרה?

למה דווקא הם?

מה עשה את החיבור?

איזה סוג חברות זו?

הם נמצאים בקטגוריה מסוימת (חברים רק למסיבות)?

יש בניכם אינטראקציות מחוץ לנושא המסיבות? תתאר לי קצת את החברות הזו...

גוף

אז אילו סוגי אנשים אני יכול לראות במסיבה הזו?

בוא נדבר רגע על הגוף, מה סוג האנשים שהולכים לביף/עופרה/לימה?

למי זה מתאים?

מה מאפיין את המסיבה הזו מבחינת הגוף?

איך אתה מוצא שאתה משתלב שם?

דגשים לעופרה:

שמתי לב שיש חיבור מיוחד בין האנשים שהולכים לעופרה, תספר לי קצת מנקודת המבט שלך.

אתה יודע, אחד הדברים שעולים כל הזמן זה נושא הסמים. אנשים לוקחים סמים במסיבות הללו?

(אם כן) ואצלך בחבורה שיוצאת יחד?

אילו סוגי סמים?

תספר לי קצת מה משרתים הסמים במסיבות הללו?

שמתי לב שיש הרבה מגע בין החברים בקבוצה, תתאר לי את סוג המגע

דגשים לביף:

מה מאפיין את החברויות שיש לך עם אנשים מהביף?

שמתי לב שיש חדר חושך בביף, איך זה עובד כשאתה עם חברים?

יש קודים לכניסה כשאתה עם חברים?

יוצא לך להגיע למסיבה גם ללא חברים שהכרת מכאן?

4. טופס הסכמה מדעת להשתתפות במחקר

אני הח"מ :

שם פרטי: _____ שם משפחה: _____ גיל: _____

מייל: _____

פרטי הזדהות: אני מזדהה כהומו: כן/לא

אני: מזרחי/אשכנזי/מערב/אחר

גדלתי ביישוב: _____ כיום גר ב: _____

1. מצהיר בזה כי אני מסכים להשתתף במחקר כמפורט במסמך זה. המחקר נערך במסגרת עבודת מחקר בתוכנית ללימודי מגדר באוניברסיטת בר-אילן.
2. מצהיר בזה כי נמסר לי ע"י החוקר משה חגי' מידע מפורט אודות המחקר הכולל את נושא המחקר ומטרותיו, והובהר לי כי אני חופשי לסרב לענות על שאלות ולהפסיק בכל עת את השתתפותי במחקר. כמו כן הובהר לי כי לא יעשה כל שימוש בפרטיי האישיים, או בכל פרט מזהה אחר (כגון: שם, מקום מגורים או עיסוק), אלא אם אני נותן את הסכמתי לכך בצורה מפורשת. נא להקיף את התשובה המתאימה:

אני מבקש לראות את תמליל הראיון ומסכים שאם לא אחזיר את התמליל לאחר **כשבועיים** עם הערות, תהייה זו הסכמה מצדי לשימוש בחומרים מתוך הראיון על ידי החוקר.

אני מבין כי בפרסום החומרים מתוך הראיון יעשה שימוש בשמות בדויים בלבד

תאריך: _____

חתימה: _____

Abstract

Whilst most of the research on gay nightlife focuses on the hedonistic and danger of such spaces arguing issues such as drug-abuse, sex and sexually transmitted infections – this research raises the question of other aspects of gay nightlife and its virtue. Through three (3) dimensions: geographic, temporal and affective – this research offers a standpoint related to platonic friendships resulted from gay nightlife. The body is the subject from which friendships are established and through the body, the homosexual subjectivity is formulated in the context of nightlife.

The main goal of this research is to learn how relationships are immersing amongst partygoers. In party spaces, the homosexual body experience links to the perception of the ideal and imaginary gay body. Therefore, this paper aims to dismantle the hedonistic notion of gay parties and gives way to the characteristics, codes of conduct and norms of three (3) party spaces in Tel-Aviv. Through the geographic, temporal and affective dimensions, the research emphasis how those parties differ and how those dimensions enable the partygoers to negotiate on the subjectivity of the body.

This research is qualitative ethnographic research stems from feminist point of view. Twenty-eight participant-observations were conducted in three locations throughout a year and a half. Twelve interviews were conducted with self-identifying cisgender-homosexuals who go out regularly to chosen parties.

There are three finding chapters to this paper: (a) aims to dismantle the notion of “party” as a coherent event, (b) deals with the subjective body and the negotiation on the ideal imaginary body, (c) formation of friendships and the strategies which constitute it.

The first chapter dismantles the notion of a party as coherent. Meaning, parties differ in so many ways – no party is the same as the other. The gay party landscape is rich with parties every day of the week. The parties take place in different areas of the city of Tel-Aviv. The chapter gives an in-depth glance on parties through 3 spatial timely parties. The inquiry of the spatial allows a deeper understanding of how the difference facilitated the negotiation on belonging to the partygoers through the norms and conduct associated with the specific party. This chapter argues that the reciprocity between the needs of the individual to party producers creates the abundance of nuanced parties resulting in sense of ease with the partygoer.

The second chapter centers the body and the affect as part of the spatial dimension and argues that the affect is crucial in choosing the party. While the “going out” experience can cause discomfort – this chapter investigates the strategies the partygoer takes in order to get to a maximal affective comfort. The strategies are vary, they can occur simultaneously or one at a time and will create an ecosystem of justifications and self-explanation on why choose one party over

the other. The significance of such pedantic process, going through bodily and affective strategies shows that choosing a party holds an important steppingstone in the creation of belonging.

The third chapter shows the strategies of forming friendships in gay parties. Despite the affect of discomfort, it is an aspiration of the partygoers to achieve maximal easement and comfort when going to a party. This comfort sensation comes from interacting with other who chose the same party. The formation of friendships is not exclusive only to the actual time of the party, rather it is anchored in a vast practices of the culture surrounding the party. The other cultural practices, the “sittings” in particular, allows partygoers to display other attributes other than looks. This chapter argues that with the help of sort of strategies, the partygoer finds a way out of the negotiation on the subjectivity of the body and gain the capability of introducing other ways of forming friendships that exceed the parties into the every day life.

The discussion offers two main contributions: (a) the analytic approach which combines three dimensions: geographic, temporal and affective and view those dimensions as a tool to understanding the importance of the body and the parties in the city of Tel-Aviv. This approach enables us to interpret cultural elements, codes of conduct and norms to comprehend the ways in which friendships are enabled and the meanings they hold in the gay community. (b) A research contribution that offers a glance on the nuanced gay nightlife and the meanings it holds in the homosexual community and the platonic friendships manifested. I argue that as the negotiation of the subjective body and the imaginary body is put to rest, the partygoer feels at ease. When the partygoer feels at ease, the space becomes an enabler for platonic friendships.

Although this paper does not give an emphasis on location-based dating apps such as Atraf or Gindr – a follow-up research can ask questions on forming friendships through those. Moreover, as this paper shows, sex is another strategy to meet new people for friendship; a follow-up research can contribute to understanding of the meaning of separation of sex and romance as a fluid spectrum in relationships amongst gay men. This research give a well-deserved stage to the ways in which gay nightlife builds a community and sense of belonging.

This work was carried out under the supervision of

Dr. Gilly Hartal

Of the Interdisciplinary Studies Unit,

The Gender Studies Program,

At Bar-Ilan University

Bar-Ilan University

My Buddy: The Body as a Path to Platonic Friendships in Gay
Nightclubs

Moshe Hajaj

Submitted in partial fulfillment of the requirements for Master's Degree
in the Interdisciplinary Studies Unit, Gender Studies Program,
Bar-Ilan University